

Zločiny pro dva

Agatha Christie

PRVNÍ KAPITOLA

Víla v bytě

Manželka Thomase Beresforda poposedla na pohovce a zachmuřeně vyhlédla z okna bytu. Nebylo vidět nikam daleko, jen na malý čínžák na protější straně ulice. Paní Beresfordová si povzdechla a pak zívla.

„Kéž by se něco stalo,“ řekla.

Její manžel na ni káravě pohlédl.

„Dávej si pozor. Pentličko, tahle tvoje touha po vulgárních senzacích mě děsí.“

Pentlička znovu vzdychla a zasněně přimhouřila oči.

„A tak se Tommy a Pentlička vzali,“ protáhla zpěvavě, „a žili šťastně až do smrti. A o šest let později ještě pořád žili šťastně až do smrti. Je to zvláštní,“ dodala, „jak je vždycky všechno jiné, než si člověk myslí, že to bude.“

„Skutečně pravdivé tvrzení, Pentličko. Ale ne originální. Význační básníci a ještě význačnější věstci to už řekli mnohokrát – a neber to osobně, ale řekli to líp.“

„Před šesti lety,“ pokračovala Pentlička, „bych byla přísahala, že když budu mít dost peněz, abych si mohla koupit, co chci, a když budu mít tebe za manžela, bude život jedna velká sladká píseň, jak říká jeden z těch básníků, o kterých zřejmě tolik víš.“

„A přestávám ti stačit já nebo ty peníze?“ ptal se chladně Tommy.

„Neřekla bych, že mi něco přestává stačit,“ odpověděla klidně Pentlička. „Asi mě pálí dobré bydlo, nic víc. Člověk nikdy dost neocení, jaká výhoda je moci dýchat nosem, dokud nedostane pořádnou rýmu.“

„Tak tě mám trochu zanedbávat?“ navrhl Tommy. „Chodit do barů s jinými ženami a tak?“

„To by nebylo na nic,“ zavrtěla hlavou Pentlička. „Nanejvýš bys mě tam potkával s jinými muži. A kromě toho já bych bezpečně věděla, že ti na těch jiných ženách nezáleží, kdežto ty by sis nikdy nemohl být jistý, že mně nezáleží na těch mužích. Ženy jsou mnohem důkladnější.“

„Ano, muži jsou lepší jen ve skromnosti,“ zabručel její manžel. „Ale co je vlastně s tebou. Pentličko? Proč jsi tak nespokojená?“

„Nevím. Chci, aby se něco dělo. Něco vzrušujícího. Nelíbilo by se ti zase pronásledovat německé špiony, Tommy? Vzpomeň si na ty divoké nebezpečné doby, které jsme spolu kdysi prožívali. Já samozřejmě vím, že i dnes víceméně pracuješ pro tajnou službu, ale to je kancelářská rutina.“

„Chceš říct, že by se ti víc líbilo, kdyby mě poslali do nejtemnějšího Ruska přestrojeného za bolševického pašeráka nebo něco takového?“

„To by nepomohlo,“ mávla rukou Pentlička. „Mně by s tebou jet nedovolili, a přitom jsem to já, kdo tak moc chce mít co dělat. Mít co dělat. To si říkám celý den.“

„Co domácnost?“ ukázal Tommy gestem kolem sebe.

„Na to, aby to tady bylo bez poskvrnky, mi stačí dvacet minut práce každé ráno po snídani. Nemůžeš si myslím stěžovat, ne?“

„Vedeš domácnost tak dokonale. Pentličko, že je to skoro nuda.“

„Skutečně mě těší, jak jsi vděčný,“ odsekla Pentlička.

„Ty máš samozřejmě svou práci,“ pokračovala pak, „ale řekni mi upřímně, Tommy, nikdy potajmu netoužíš po vzrušení, po tom, aby se něco dělo?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Tommy, „aspoň nemyslím. Ono je to moc hezké, chtít, aby se něco dělo – jenže to něco nemusí být zrovna příjemné.“

„Muži jsou tak hrozně opatrní,“ povzdechla Pentlička. „Nikdy tě nepopadla divoká tajná touha po romantice – po dobrodružství – po životě?“

„Co jsi to zas četla. Pentličko?“ zeptal se Tommy.

„Jen si představ, jak by to bylo vzrušující,“ pokračovala Pentlička, „kdyby se ozvalo divoké bušení na dveře, my bychom otevřeli a dovnitř by se vpotácel mrtvý muž.“

„Kdyby byl mrtvý, nemohl by se potácet,“ usadil ji Tommy.

„Ale však víš, jak to myslím,“ odbyla ho Pentlička. „Vždycky se vpotácejí dovnitř těsně předtím, než umřou a padnou ti k nohám, a vyrazí jen několik záhadných slov. Třeba, skvrnitý leopard nebo tak něco.“

„Doporučuji ti začít studovat Schopenhauera nebo Emmanuela Kanta,“ řekl Tommy.

„Ono by ti to prospělo,“ nedala se rušit Pentlička. „Začínáš tloustnout a pohodlnět.“

„To tedy ne,“ urazil se Tommy. „Ostatně ty taky cvičíš, protože chceš zhubnout.“

„To dělá každý,“ řekla Pentlička. „Když jsem říkala, že tloustneš, myslela jsem to obrazně. Začínáš být spokojený a usazený a pohodlný.“

„Já nevím, co tě to popadlo,“ povzdechl její manžel.

„Touha po dobrodružství,“ odpověděla Pentlička. „Je to lepší než touha po nějakém milostném románu, ostatně tu taky čas od času mívám. Představuji si, že potkám muže, ohromně hezkého muže –“

„Už jsi potkala mě,“ namítl její manžel. „To ti nestačí?“

„Snědého, štíhlého muže, ohromně silného, takového, co dokáže jezdit prakticky na čemkoli a chytá divoké koně do lasa –“

„A nosí kalhoty z ovčí kůže a kovbojský klobouk,“ odhadoval sarkasticky její manžel.

„– a žil v divočině,“ pokračovala Pentlička. „Líbilo by se mi, kdyby se do mě úplně bláznivě zamiloval. Já bych ho samozřejmě ctnostně odmítla a neporušila bych manželský slib, ale moje srdce by se mu potajím vzdalo.“

„No,“ řekl Tommy, „já si často přeju, abych potkal skutečně krásnou dívku. Dívku s vlasy plavými jako kukuřice, která by se do mě šíleně zamilovala. Jenže já nemyslím, že bych ji odmítl – vlastně jsem si skoro jistý, že ne.“

„A pak že nejsi vzteklý,“ podotkla Pentlička.

„Poslyš,“ zeptal se už vážněji Tommy, „co to s tebou vlastně doopravdy je. Pentličko? Takhle jsi nikdy nemluvila.“

„Ne, ale ve mně se to už vaří dávno,“ odpověděla. „Já myslím, že je dost nebezpečné mít všechno, co si člověk přeje – včetně tolika peněz, aby si člověk mohl kupovat, co chce. Samozřejmě jsou tu vždycky ještě klobouky.“

„Vždyť klobouků už máš aspoň čtyřicet,“ namítl Tommy, „a všechny vypadají stejně.“

„Klobouky jsou takové,“ kývla Pentlička. „Ony ve skutečnosti nejsou stejné. Jsou mezi nimi rozdíly. Zrovna dneska ráno jsem viděla u Violette jeden docela hezký.“

„Jestli nemáš na práci nic lepšího než si kupovat klobouky, které nepotřebuješ –“

„A to je ono,“ přerušila ho Pentlička, „to je přesně ono. Kdybych měla něco lepšího na práci. Nejspíš bych se asi měla dát na charitu. Tommy, já bych si tak přála, aby se stalo něco vzrušujícího. Mám pocit – skutečně mám pocit, že by nám to prospělo. Kdybychom potkali dobrou vílu –“

„Vida,“ podotkl Tommy, „to je zvláštní, že říkáš zrovna tohle.“

Vstal a přešel přes pokoj. Vytáhl zásuvku psacího stolu, vyndal z ní malou fotografii a donesl ji Pentličce.

„Hele!“ zvolala. „Tak tys je dal vyvolat. Která je tohle, fotil jsi ten pokoj ty nebo já?“

„Já. Tvoje nevyšla. Podexponovalsiji. Jako ostatně vždycky.“

„Ještě že si můžeš myslet, že aspoň v jedné věci jsi lepší než já.“

„To je sice hodně hloupá poznámka,“ odsekl Tommy, „ale protentokrát to přejdu. Chtěl jsem ti ukázat tohle.“

Ukázal na malou bílou skvrnku na fotografii.

„Škrábanec na filmu,“ usoudila Pentlička.

„Ale vůbec ne,“ zavrtěl hlavou Tommy. „Tohle, Pentličko, je víla.“

„Ty jsi blázen, Tommy.“

„Podívej se sama.“

Podal jí lupu. Pentlička si s její pomocí snímek pečlivě prohlédla. Při tomhle pohledu a se zapojením trochy fantazie by se byla ve škrábanci skutečně dala vidět drobná postavička s křídly sedící na ohrádce u krbu.

„Má to křídla!“ vykřikla Pentlička. „No to je nádhera, skutečná živá víla v našem bytě. Nenapíšeme o tom Conanu Doylovi? Páni, Tommy. Myslíš, že by nám splnila nějaké přání?“

„To se brzo dozvíš,“ řekl Tommy. „Celé odpoledne si usilovně přeješ, aby se něco stalo.“

V té chvíli se otevřely dveře a vysoký patnáctiletý chlapec, který vypadal, jako by se dosud nerozhodl, má-li být komorníkem nebo pážetem, se velmi vznešeným způsobem zeptal:

„Jste doma, madam? U dveří právě někdo zvonil.“

„Kdyby tak Albert přestal chodit do kina,“ povzdechla si Pentlička poté, co mu sdělila, že doma je, a Albert zmizel. „Ted si hraje na komorníka z Long Islandu. Díky Bohu, že se mi už podařilo odnaučit ho žádat po lidech vizitky a nosit mi je na táčku.“

Pak se dveře znovu otevřely a Albert ohlásil: „Pan Carter,“ asi tak, jako by to byl královský titul.

„Šéfi!“ řekl překvapeně Tommy.

Pentlička vyskočila s radostným výkřikem a uvítala vysokého šedovlasého muže s pronikavými očima a unaveným úsměvem.

„Pane Cartere, moc ráda vás vidím.“

„To je dobře, paní Beresfordová. Tak mi odpovězte na jednu otázku: Jak jde život?“

„Uspokojivě, ale nudně,“ odpověděla Pentlička s jiskřičkami v očích.

„Čím dál tím líp,“ pochvaloval si pan Carter. „Zřejmě vás nacházím právě v té správné náladě.“

„Tak tohle,“ podotkla Pentlička, „tohle zní zajímavě.“

Albert, stále ještě napodobující komorníka z Long Islandu, přinesl čaj. Když tato akce skončila bez nehody a za Albertem se zavřely dveře. Pentlička znovu vyhrkla:

„Máte na mysli něco určitého, vidíte, pane Cartere? Pošlete nás na nějakou akci v nejtemnějším Rusku?“

„No, to přesně ne,“ zavrtěl hlavou pan Carter.

„Ale něco pro nás máte.“

„Ano – něco bych měl. Myslím, že vy nejste zrovna ten typ, který se vyhýbá riziku, že ne, paní Beresfordová?“

Pentlička zářily vzrušením oči.

„Oddělení potřebuje vykonat určitý úkol, a mně napadlo – jen napadlo – že by to mohlo sedět vám dvěma.“

„Pokračujte,“ pobídla ho Pentlička.

„Vidím, že odebíráte Daily Leader,“ pokračoval pan Carter a vzal zmíněné noviny ze stolu.

Nalistoval stránku s inzeráty, na jeden z nich ukázal prstem a postrčil noviny k Tommymu.

„Přečtete si to,“ řekl.

Tommy poslechl.

„Mezinárodní detektivní agentura, Theodore Blunt, ředitel. Soukromé pátrání. Rozsáhlý tým spolehlivých a vysoce kvalifikovaných detektivů. Absolutní diskrétnost. Konzultace zdarma. 118 Haleham St., W. C.“

Tázavě pohlédl na pana Cartera. Ten kývl. „Tahle agentura byla už delší dobu v úzkých,“ vysvětloval. „Můj přítel ji koupil doslova za hubičku. Uvažujeme o tom, že ji znovu rozjedeme – řekněme na šestiměsíční zkušební dobu. A během té doby ji samozřejmě musí někdo řídit.“

„A co pan Theodore Blunt?“ zeptal se Tommy.

„Obávám se, že pan Blunt byl poněkud indiskrétní. Přesněji řečeno, musel zasáhnout Scotland Yard. Pan Blunt je nyní ubytován na náklady Jejího Veličenstva a nechce nám říct ani polovinu toho, co bychom rádi věděli.“

„Chápu, pane,“ kývl Tommy. „Aspoň myslím, že chápu.“

„Navrhují, abyste si vzal v kanceláři šestiměsíční volno. Ze zdravotních důvodů. A samozřejmě, pokud byste měl chuť vést detektivní agenturu pod jménem Theodore Blunt, mně do toho nic není.“ Tommy se na šéfa pozorně zadíval.

„Nějaké instrukce, pane?“

„Pan Blunt měl určité styky se zahraničím, pokud vím. Dávejte pozor na modré dopisy s ruskou známkou. Od obchodníka s uzeninami, toužícího najít svou ženu, která sem přišla před několika lety jako uprchlík. Navlhčete známku a pod ní najdete napsané číslo šestnáct. Udělejte si z těch dopisů kopie a originály pošlete mně. A kdyby někdo přišel do kanceláře a zmínil se o čísle šestnáct, okamžitě mě informujte.“

„Chápu, pane,“ kývl Tommy. „A kromě těchto instrukcí?“

Pan Carter sebral ze stolu rukavice a zvedl se k odchodu.

„Agenturu si můžete vést, jak chcete. Napadlo mě –“ v očích mu vesele zahrálo – „že paní Beresfordovou by mohlo docela bavit zkusit si trochu detektivní práce.“

DRUHÁ KAPITOLA

Konvice čaje

Manželé Beresfordovi převzali kanceláře Mezinárodní detektivní agentury o pár dní později. Kanceláře

ležely ve druhém patře poněkud omšelé budovy v Bloomsbury. V malé přední kanceláři odložil Albert roli vzorného komorníka a převzal jinou, tentokrát kancelářského poslíčka. Hrál ji dokonale. Papírový sáček s bonbony, ruce od inkoustu a rozčuchaný účes, taková byla jeho představa o postavě.

Z příjímací kanceláře vedly dvojce další dveře. Na jedné z nich bylo napsáno „Kancelář“, na druhé „Ředitel“. Za těmito druhými dveřmi byla malá pohodlná místnost vybavená obrovským, důstojným psacím stolem, řadou umělecky nadepsaných šanonů, vesměs prázdných, a několika důkladnými židlemi s koženým sedátkem. Za stolem seděl údajný pan Blunt a snažil se tvářit, jako by řídil detektivní agenturu celý život. U lokte měl samozřejmě telefon. S Pentličkou si nacvičili několik efektních telefonních etud, a také Albert dostal své instrukce.

Ve vedlejší místnosti, kde měla své místo a psací stroj Pentlička, byly nezbytné stoly a židle méně přepychové než ty v místnosti velkého šéfa, a navíc plynový vaříč, na kterém se dal připravit čaj.

Nechybělo vlastně nic, až na klienty.

Pentlička v počátečním nadšení překypovala nadějami.

„To bude úžasné,“ jásala. „Budeme chytat vrahy, objevovat ztracené rodinné klenoty, hledat zmizelé lidi a usvědčovat padělatele.“

V té chvíli považoval Tommy za svou povinnost trochu ji usadit.

„Uklidni se. Pentličko, a snaž se zapomenout na ty laciné detektivky, co máš ve zvyku číst. Naše klientela, pokud vůbec nějakou klientelu budeme mít, se bude skládat výhradně z manželů, kteří budou chtít sledovat své ženy, a z manželek, které budou chtít sledovat své muže. Důkazy k rozvodu jsou to jediné, co soukromé detektivní kanceláře drží nad vodou.“

„Br!“ otfásla se Pentlička a nakrčila nos. „Rozvodové případy nesmíme brát. Musíme svou novou profesi provozovat trochu na úrovni.“

„Hmmm,“ kývl Tommy pochybovačně.

Teď, týden po nastěhování, si poněkud posmutněle porovnávali poznámky.

„Tři pitomé ženské, co jim manželé odjíždějí na víkend,“ povzdechl Tommy. „Přišel někdo, když jsem byl na obědě?“

„Tlustý chlap se zalétnou manželkou,“ povzdechla smutně Pentlička. „Už roky čtu v novinách, že rozvodové zlo se šíří, ale nějak jsem si to nikdy pořádně neuvědomila, až do tohoto týdne. Už mě vážně nebaví opakovat pořád dokola. Rozvodové případy neděláme.“

„Napříště to budeme mít už v inzerátech,“ připomněl jí Tommy. „Takže to už nebude tak zlé.“

„A podle mě jsou ty inzeráty dost lákavé,“ dodala Pentlička melancholickým hlasem. „Ale já se porazit nedám. Když to jinak nepůjde, spáchám nějaký zločin sama a ty ho vyřešíš.“

„A k čemu by nám to bylo? Jen si představ, jak bych se cítil, kdybych se s tebou něžně loučil na Bow Street – nebo je to Vine Street?“

„To ne, to sis zřejmě vzpomněl na své mládenecké doby,“ podotkla ironicky Pentlička.

„Prostě myslím před vězením Old Bailey,“ dodal

Tommy.

„No,“ začala zase Pentlička, „něco se s tím dělat musí. My tady doslova přetékáme talentem a nemáme kde ho uplatnit.“

„Ten tvůj radostný optimismus se mi vždycky líbil, Pentličko. Ty sis zřejmě jistá, že máme nějaký talent, který můžeme uplatňovat.“

„No ovšem,“ odpověděla Pentlička a doširoka otevřela oči.

„Ale přitom nemáš vůbec žádné odborné znalosti.“

„Přečetla jsem všechny detektivky, které vyšly za posledních deset let.“

„Já taky,“ kývl Tommy, „ale mám takový pocit, že to nám moc nepomůže.“

„Tys byl vždycky pesimista, Tommy. Věřit si – to je důležité.“

„No, ty to rozhodně umíš bezvadně,“ podotkl její manžel.

„V detektivkách je to samozřejmě snadné,“ pokračovala zamyšleně Pentlička, „protože člověk pracuje obráceně. Chci říct, že když znáš řešení, tak dáš snadno dohromady důkazy. Tak mě napadá –“

Zarazila se a svrátila čelo.

„Ano?“ pobídl ji Tommy.

„Jen takový nápad,“ odbyla ho Pentlička. „Ještě se docela nevylíhl, ale líhne se.“ Rezolutně se zvedla.

„Myslím, že bych si měla jít koupit ten klobouk, o kterém jsem ti říkala.“

„Panebože,“ chytil se za hlavu Tommy, „další klobouk!“

„Je moc hezký,“ odpověděla důstojně Pentlička.

A odešla s odhodlaným výrazem ve tváři.

V příštích dnech se Tommy jednou či dvakrát zvědavě zeptal na ten nápad. Pentlička jen zavrtěla hlavou a řekla, že potřebuje čas.

A pak jednoho nádherného rána dorazil první klient a všechno ostatní bylo zapomenuto.

Někdo zaklepal na dveře příjímací kanceláře a Albert, který si zrovna strčil do pusy kyselý bonbon, zahulákal nezřetelně: „Dále!“ Pak překvapením a radostí spolkl bonbon celý. Protože tohle vypadalo na TREFU.

Vysoký mladík, vybraně a pěkně oblečený, stanul nejistě ve dveřích.

„Švihák, a jaký,“ pomyslel si Albert – a na jeho úsudek v těchto věcech se dalo spoléhat.

Mladíkovi bylo asi čtyřicet, měl vlasy úhledně a hladce sčesané, zarudlé mžouravé oči a bradu, která nestála za řeč.

Nadšený Albert stiskl tlačítko pod svým stolem a skoro okamžitě se zpoza dveří označených „Kancelář“ ozvala palba strojopisu. Pentlička nastoupila do boje. Tento zvuk pilné práce měl na mladého muže udělat ještě větší dojem.

„Totiž,“ začal, „je tohle ta – detektivní kancelář – Bluntovi brilantní detektivové? Co dělá všechny ty věci, no, však víte? Hm?“

„Přejete si, pane, mluvit s panem Bluntem osobně?“ dotazoval se Albert s náležitým podtónem pochyb, jestli by se něco takového vůbec dalo zařídit.

„No – jo, chlapče, to je dobrý nápad. Šlo by to?“

„Nemáte předpokládám domluvenou schůzku?“

Návštěvník se tvářil stále omluvněji.

„To bohužel nemám.“

„Je vždycky dobře, pane, napřed zatelefonovat. Pan Blunt má hrozně moc práce. Právě teď telefonuje se Scotland Yardem. Přizvali ho ke konzultaci.“

Zdálo se, že na mladíka to udělalo náležitý dojem.

Albert ztišil hlas a přátelsky, důvěrně ho informoval:

„Důležitá krádež dokumentů z úřadu vlády. Chtějí, aby pan Blunt ten případ převzal.“

„Vážně? No páni. To musí být tedy někdo.“

„Náš šéf, pane,“ prohlásil Albert hrdě, „je špička.“

Mladík se posadil na tvrdou židli, aniž tušil, že je právě předmětem podrobného zkoumání dvou párů očí, hledících šikovně skrytými špehýrkami – jedny patřily Pentličce, která se na něj dívala v přestávkách mezi psaním na stroji, a druhé Tommymu, čekajícímu na správnou chvíli.

Po chvíli se divoce rozezvonil zvonek na Albertově stole.

„Šéf už je volný. Zjistím, jestli vás může přijmout,“ prohlásil Albert a zmizel za dveřmi označenými „Ředitel“.

Vzápětí se znovu vynořil.

„Pojďte prosím se mnou, pane.“

Vedl návštěvníka do soukromé kanceláře, kde povstal a přivítal ho mladý muž s rezavými vlasy a příjemnou tvář, z něhož vyzařovala schopná ráznost.

„Posaďte se. Chtěl jste se se mnou poradit? Já jsem Blunt.“

„Aha! Vážně? Totiž, myslím to tak, že jste hrozně mladý, ne?“

„Dny staříků jsou pryč,“ mávl rukou Tommy. „Kdo zavinil válku? Staříci. Kdo zodpovídá za současnou nezaměstnanost? Zase staříci. Kdo může za všechny ty problémy, které se staly? Já říkám, zase jen staříci!“

„Asi máte pravdu,“ kývl klient. „Znám jednoho člověka, je to básník – nebo říká, že je básník – a ten taky vždycky takhle mluví.“

„Řeknu vám jedno, pane, v mém vysoce kvalifikovaném týmu není jediný člověk, kterému by bylo přes pětadvacet. Je to tak.“

Protože onen vysoce kvalifikovaný tým se skládal z Alberta a Pentličky, bylo jeho prohlášení pravda sama.

„A teď fakta,“ pobídl ho pan Blunt.

„Chci, abyste našli někoho, kdo se ztratil,“ vyhrkl mladík.

Dobře. Povíte mi podrobnosti?“

„No, víte, ono to je trochu těžké. Totiž, ono je to takové choulostivé a tak. Mohlo by jí to strašně vadit. Totiž – když ono je to tak strašně těžké vysvětlit.“

Bezmocně pohlédl na Tommyho. Ten už začínal být značně podrážděný. Chystal se předtím odejít na oběd, ale teď viděl, že dostat z klienta fakta bude dlouhý a obtížný proces.

„A zmizela z vlastní svobodné vůle, nebo máte podezření na únos?“ zeptal se rázně.

„Já nevím,“ odpověděl mladík. „Já nevím vůbec nic.“

Tommy sáhl po bloku a tužce.

„Nejdřív,“ vybídl mladíka, „mi prosím povězte své jméno. Můj poslíček má příkaz nikdy se na jména neptat. Tak zůstane konzultace skutečně důvěrná.“

„Aha! Ano,“ kývl mladík. „To je dobrá myšlenka. Jmenuji se – ehm – jmenuji se Smith.“

„Ale ne,“ zavrtěl hlavou Tommy. „Skutečné jméno, prosím.“

Jeho návštěvník na něj pohlédl s posvátnou úctou.

„Ehm – St. Vincent,“ řekl. „Lawrence St. Vincent.“

„Je to zvláštní,“ pokračoval Tommy, „jak málo je lidí, jejichž skutečné jméno opravdu zní Smith. Já osobně neznám nikoho jménem Smith. Ale devět lidí z deseti, když chce svou pravou identitu utajit, použije právě jméno Smith. Píšu na toto téma monografii.“

V té chvíli se na jeho stole ozval diskrétní bzučák. To znamenalo, že Pentlička chce případ převzít.

Tommy, který už se nemohl dočkat oběda a který vůči mladému St. Vincentovi nechoval ani nejmenší sympatie, byl nadšen možností předat jí kormidlo.

„Promiňte,“ řekl a zvedl telefon.

V jeho tváři se rychle střídaly různé výrazy – překvapení, ohromení, mírné nadšení.

„No neříkejte,“ prohlásil do telefonu. „Premiér osobně? V tom případě tam samozřejmě hned jedu.“

Zavěsil sluchátko a obrátil se ke svému klientovi.

„Pane St. Vincente, bohužel se vám musím omluvit. Velice naléhavá záležitost. Buďte tak laskav a sdělte fakta o případu mé soukromé sekretářce, je naprosto spolehlivá a poradí si s nimi.“

Vykročil ke dveřím do vedlejší kanceláře.

„Slečno Robinsonová.“

Vešla Pentlička, velmi upravená a důstojná v hladce sčesaném účesu a halence s půvabným límečkem a manžetami. Tommy je navzájem představil a odešel.

„Jestli to dobře chápu, dáma, o kterou se zajímáte, zmizela, pane St. Vincente,“ řekla Pentlička tiše, když se posadila k bloku a tužce pana Blunta. „Mladá dáma?“

„Ano, hodně mladá,“ kývl St. Vincent. „Mladá – a – a moc hezká – a tak.“

Pentlička zvažněla.

„Ajaj,“ řekla, „doufám, že –“

„Nemyslíte si snad, že se jí doopravdy něco stalo?“ tázal se se živým zájmem mladý St. Vincent.

„Ale ne, ne. Musíme doufat v nejlepší,“ odpověděla Pentlička s tak falešně znějícím optimismem, že to mladého St. Vincenta uvrhlo do nejhlubší deprese.

„Podívejte, slečno Robinsonová... Totiž, musíte něco udělat. Náklady nehrají roli. Za nic na světě bych nechtěl, aby se jí něco stalo. Vy mi případáte strašně chápavá, takže vám klidně řeknu, že já prostě zbožňuju i zem, po které chodí. Ona je úžasná, naprosto úžasná.“

„Řekněte mi prosím její jméno a vůbec všechny údaje o ní.“

„Jmenuje se Jeanette – příjmení neznám. Pracuje v kloboučnictví – u Madame Violette v Brook Street – ale je to slušná dívka, to mi věřte. Kdoví kolikrát už mě odmítla – včera jsem tam šel – čekal jsem, až půjde ven – všechny ostatní vyšly, ale ona ne. Pak jsem zjistil, že ten den ráno vůbec nepřišla do práce – a ani nevzkázala – stará madame pěkně zuřila. Dostal jsem adresu jejího bytu a šel jsem tam. Den předtím večer ani nepřišla domů a nikdo nevěděl, kde je. Byl jsem úplně bez sebe. Nejdřív jsem chtěl jít na policii. Ale věděl jsem, že by mi Jeanette nikdy neodpustila, kdybych něco takového udělal a pak se ukázalo, že je v pořádku a že někam odjela z vlastní vůle. Pak jsem si vzpomněl, že mi ona sama jednou ukázala váš inzerát v novinách a říkala, že jedna zákaznice, co si u nich kupovala klobouk, pěla ódy na vaše schopnosti a diskrétnost a tak. Tak jsem hned přišel sem.“

„Chápu,“ kývla Pentlička. „Jaká je adresa jejího bytu?“

Mladík jí požadované údaje nadiktoval.

„To bude myslím všechno,“ kývla Pentlička zamyšleně. „Totiž – chápu to správně, že jste s tou mladou dámou zasnoubený?“

Pan St. Vincent zrudl jako rajče.

„No, nejsem – totiž ne tak docela. Nikdy jsem jí nic neřekl. Ale povím vám jedno, hodlám ji požádat, aby si mě vzala, jen ji zase uvidím – jestli ji vůbec ještě uvidím.“

Pentlička odložila blok.

„Budete si přát naši speciální čtyřadvacetihodinovou službu?“ zeptala se obchodnický.

„Co to je?“

„Účtujeme dvojnásobnou sazbu, ale nasadíme na případ veškerý dostupný personál. Pane St. Vincente, pokud je ta dáma naživu, měla bych vám zítra touto dobou být schopná říct, kde je.“

„Cože? No to by bylo skvělé.“

„Zaměstnáváme jen odborníky – a zaručujeme výsledky,“ odpověděla Pentlička sebevědomě.

„No ale stejně, páni. Vy musíte mít vážně špičkové lidi.“

„To máme,“ kývla Pentlička. „Mimochodem, nedal jste mi popis té mladé dámy.“

„Má ty neúžasnější vlasy, co jsem kdy viděl – takové zlaté, ale hodně temně zlaté, jako když zapadá slunce a tak. Víte, já jsem si nikdy nevšímal západů slunce, až v poslední době. A taky poezie, ono je mnohem víc básní, než jsem si představoval.“

„Rusovláska,“ poznamenala si Pentlička věčně. „Jak asi vysoká ta dáma je?“

„No, docela dost, a má neuvěřitelné oči, tmavě modré, myslím. A má takové rozhodné chování – občas umí jednoho pěkně usadit.“

Pentlička si zapsala ještě pár slov, pak blok zavřela a vstala.

„Když se tu zastavíte zítra ve dvě hodiny odpoledne, myslím, že pro vás budeme mít nějaké zprávy,“ řekla. „Na. shledanou, pane St. Vincente.“

Když se Tommy vrátil. Pentlička právě nahlížela do Kdo je kdo.

„Tak už vím všechno,“ řekla stručně. „Lawrence St. Vincent je synovec a dědic hraběte z Cheritonu. Jestli tohle zvládneme, máme zajištěnou publicitu v nejvyšších kruzích.“

Tommy si přečetl poznámky v bloku.

„Co myslíš, že se s tím děvčetem doopravdy stalo?“

„Já myslím,“ odpověděla Pentlička, „že uprchlá sama před sebou, protože cítila, že toho mladíka příliš miluje a že ji to připravuje o duševní klid.“

Tommy se na ni podíval pochybovačně.

„V knížkách se to sice stává, ale já neznám žádnou dívku, která by to udělala ve skutečném životě.“

„Ne?“ podivila se Pentlička. „No, možná máš pravdu. Ale já bych řekla, že Lawrence St. Vincent tenhle kýč klidně spolkne. Je teď samá romantika. Mimochodem, zaručila jsem mu výsledky do čtyřadvaceti hodin – naše speciální služba.“

„Pentličko, ty nenapravitelný blázne, proč jsi to udělala?“

„Tak mě to prostě napadlo. Připadalo mi, že to zní docela dobře. Ale nedělej si s tím hlavu a nech to na mamince. Maminka to ví nejlíp.“

Odešla a nechala Tommyho značně rozladěného.

Tommy se nakonec zvedl, povzdechl a šel udělat to, co se udělat dalo, ačkoli celou dobu proklínal Pentliččinu příliš bujnou fantazii.

Když se vrátil unavený a hodně podrážděný v půl páté odpoledne, našel Pentličku, jak loví sáček s perníčky z jejich úkrytu v jednom ze šanonů.

„Vypadáš uhrátě, a taky rozčileně,“ podotkla. „Co jsi dělal?“

Tommy jen zasténal.

„Obcházel jsem nemocnice s popisem té dívky.“

„Neříkala jsem ti, ať to necháš na mně?“ pokárala ho

Pentlička.

„Nemůžeš přece tu holku najít úplně sama do zítřka do dvou odpoledne.“

„Můžu – a co víc, už se stalo.“

„Už se stalo? Jak to myslíš?“

„Jak prosté, Watsone, jak prosté.“

„A kde je teď?“

Pentlička ukázala rukou přes rameno.

„Vedle v mé kanceláři.“

„A co tam dělá?“

Pentlička se rozesmála.

„No,“ prohlásila, „výcvik z mládí se nezapře, a když tam má konvici, vaříč a půl libry čaje, tak je celkem zřejmé, co z toho tak může vzejít.“

Víš,“ pokračovala Pentlička vlídně, „já si k madame Violette chodím pro klobouky, a před časem jsem tam mezi těmi děvčaty narazila na starou známou z nemocnice. Po válce nechala ošetřovatelství a otevřela si kloboučnictví, ale neuspěla, a tak se nechala zaměstnat u madame Violette. Celou tuhle věc jsme spolu měly domluvenou. Ona měla za úkol mladému St. Vincentovi náležitě vtlouct do hlavy náš inzerát a pak zmizet. Úžasné schopnosti Bluntových brilantních detektivů. Pro nás publicita, pro mladého St. Vincenta

náležitě pošťouchnutí, aby se konečně vyjádřil. Janet už z něj byla zoufalá.“

„Pentličko,“ třeštil oči Tommy, „já nemám slov! To celé je ta nejnemorálnější věc, o jaké jsem kdy slyšel. Ty navádíš a postrkuješ toho mladíka, aby se oženil pod svou úroveň –“

„Nesmysl,“ odsekla Pentlička. „Janet je báječná holka – a nejdívnější na tom je, že ona toho slabošského mladíka vážně zbožňuje. Stačí jeden pohled a musí ti být jasné, co ta jeho rodina potřebuje. Nějakou tu čerstvou červenou krev. Janet se postará, aby z něj něco bylo. Bude o něj pečovat jako máma, omezí ty jeho koktejly a flámy v nočních klubech a postará se, aby vedl spořádaný zdravý život venkovského šlechtice. Pojď se s ní seznámit.“

Pentlička otevřela dveře do vedlejší kanceláře a Tommy ji následoval.

Vysoká dívka s krásnými světle kaštanovými vlasy a příjemnou tvář postavila kouřící konvici, kterou držela v ruce, a obrátila se k nim s úsměvem odhalujícím pravidelnou řadu bílých zubů.

„Doufám, že mi prominete, sestro Cowleyová – chci říct paní Beresfordová. Myslela jsem si, že nejspíš budete mít i sama chuť na šálek čaje. Kolikrát jste v nemocnici vařila ve tři hodiny v noci čaj vy mně.“

„Tommy,“ řekla Pentlička, „představuji ti svou dávnou přítelkyni sestru Smithovou.“

„Smithovou, říkáš? To je zvláštní,“ stiskl Tommy podávanou ruku. „Co? Ne, nic – jen jsem uvažoval o tom, že napíšu takovou malou monografii.“

„Vzpamatuj se, Tommy,“ napomenula ho Pentlička.

Nalila mu šálek čaje.

„Tak si ho vypijeme společně, ne? Na úspěch Mezinárodní detektivní agentury. B luntoví brilantní detektivové! Kéž nikdy nepoznají prohru!“

TŘETÍ KAPITOLA

Případ růžové perly

„Co to proboha děláš?“ ptala se Pentlička, když vešla do ředitelské kanceláře Mezinárodní detektivní agentury – (heslo: Bluntovi brilantní detektivové) – a našla svého pána a vládce ležet na podlaze pod hromadou knih.

Tommy se vyhrabal na nohy.

„Snažil jsem se ty knížky narovnat do nejvyšší police ve skříni,“ stěžoval si, „a ta zatracená židle pode mnou rupla.“

„A co to vlastně je?“ ptala se Pentlička a jednu z knih sebrala. „Pes baskervillský. To bych si sama ráda někdy znova přečetla.“

„Je ti jasná ta myšlenka, ne?“ ptal se Tommy a pečlivě se oprašoval. „Půlhodinky s velkými mistry – tak něco. Víš, Pentličko, já se nemůžu zbavit pocitu, že v tomhle oboru jsme víceméně amatéři – no, v jistém smyslu amatéři být musíme, ale nezaškodilo by takříkajíc naučit se techniku. Tyhle knížky jsou detektivky od největších mistrů oboru. Hodlám vyzkoušet různé styly a porovnat výsledky.“

„Hm,“ kývla Pentlička. „Často jsem si říkala, jak asi by ti detektivové uspěli ve skutečném životě.“ Sebrala další knihu. „Ale třeba Thorndyke se ti bude zkoušet těžko. Nemáš žádné zkušenosti s medicínou a s právem ještě míň, a vůbec jsem nikdy neslyšela, že by věda byla tvoje silná stránka.“

„No, to třeba ne,“ připustil Tommy. „Ale v každém případě jsem si koupil vynikající fotoaparát a budu fotografovat stopy a zvětšovat negativy a tak podobně. A teď, mon ami, použij své malé šedé buňky – co ti říká tohle?“

Ukázal na spodní polici knihovny. Na ní ležel poněkud futuristický župan, pantofel tureckého vzhledu a housle.

„To je přece jasné, můj milý Watson,“ kývla Pentlička.

„Přesně tak,“ potvrdil Tommy. „Sherlock Holmes.“

Vzal do ruky housle a lenivě přešel smyčcem po strunách, až Pentlička zoufale zakvílela.

V té chvíli se ozval bzučák na stole, naznačující, že do přední kanceláře dorazil klient a že tam s ním vyjednává Albert, kancelářský poslíček.

Tommy rychle odložil housle na polici a odkopl knihy pod stůl.

„Žádný spěch,“ podotkl. „Albert jím tam servíruje ty řeči o tom, že telefonuji se Scotland Yardem. Jdi do své kanceláře a začni ťukat na stroji, Pentličko. Působí to dojmem, že je v kanceláři plno práce. Nebo ne, radši zůstaň tady, já ti budu diktovat a ty si budeš dělat těsnopisné poznámky. Pojď, podíváme se na oběť, než ji Albert pošle dovnitř.“

Přistoupili k umně zamaskované špehýrce ve dveřích, kudy bylo vidět do přijímací kanceláře.

Klientem byla dívka stará asi jako Pentlička, vysoká a snědá, s poněkud vychrtlou tvář a povzneseným

výrazem.

„Šaty laciné a nápadné,“ podotkla Pentlička. „Pozvi ji dál, Tommy.“

Za další minutu už si dívka tiskla ruku s oslavovaným panem Bluntem, zatímco Pentlička seděla s pohledem skromně sklopeným a blokem s tužkou v ruce.

„Moje osobní sekretářka slečna Robinsonová,“ mávl pan Blunt rukou směrem k ní. „Můžete před ní bez obav hovořit.“ Pak se na okamžik odmlčel, přimhouřil oči a unaveným tónem podotkl: „Autobusy jsou v tuhle denní dobu zřejmě nepříjemně přeplněné, že?“

„Přijela jsem taxíkem,“ odpověděla dívka.

„Aha!“ řekl ublíženě Tommy. Očima vyčítavě spočinul na modrém lístku z autobusu, který dívce čouhal z rukavice. Sledovala jeho pohled očima, pak se usmála a lístek vytáhla.

„Myslíte tohle? To jsem zvedla na chodníku. Náš mladý soused je sbírá.“

Pentlička si odkašlala a Tommy na ni vrhl výhružný pohled.

„Tak tedy k věci,“ pokračoval rázně. „Potřebujete naše služby, slečno –?“

„Jmenuji se Kingston Bruceová,“ řekla dívka. „Bydlíme ve Wimbledonu. Včera večer se dámě, která je u nás na návštěvě, ztratila cenná růžová perla. Večeřel u nás také pan St. Vincent a ten se při večeři náhodou zmínil o vaší firmě. Moje matka mě dnes ráno za vámi poslala, abych se zeptala, jestli byste se na tu věc podívali.“

Dívka mluvila s rozmrzelým nesouhlasem. Bylo nad slunce jasnější, že se s matkou v názoru na tuhle otázku neshodly. Byla tady proti své vůli.

„Chápu,“ řekl Tommy poněkud zmateně. „Nevolali jste policii?“

„Ne,“ odpověděla slečna Kingston Bruceová, „nevolali. Bylo by trapné zavolat policii a pak tu pitomou věcičku najít zakutálenou pod krbem nebo podobně.“

„Aha,“ řekl Tommy. „Takže je možné, že se šperk jen ztratil?“

Slečna Kingston Bruceová jen pokrčila rameny.

„Lidé se vším hrozně nadělají,“ zamumlala. Tommy si odkašlal.

„Tedy,“ řekl pochybovačně, „ted’ právě mám skutečně hodně práce –“

„Já to zcela chápu,“ řekla dívka a vstala. V jejích očích se objevil záblesk uspokojení, který přinejmenším Pentličce neušel.

„Ale přesto,“ pokračoval Tommy, „myslím, že bych stačil zajet do Wimbledonu. Dáte mi adresu, prosím?“

„Vavřínový dům, Edgeworth Road.“

„Poznamenejte si to, prosím, slečno Robinsonová.“

Slečna Kingston Bruceová zaváhala a pak řekla dost zhurta:

„Budeme vás tedy čekat. Na shledanou.“

„Zvláštní dívka,“ řekl Tommy, když návštěvnice odešla. „Nějak nevím, co si mám o ní myslet.“

„Zajímalo by mě, jestli tu věc neukradla ona sama,“ podotkla zamyšleně Pentlička. „Pojď, Tommy, uklidíme ty knížky, vezmeme auto a pojedeme tam. Mimochodem, kdo budeš ted’, pořád Sherlock Holmes?“

„Myslím, že na to potřebuji u tréninku,“ zavrtěl hlavou Tommy. „S tím autobusovým lístkem jsem si udělal dost ostudu, co?“

„To ano,“ kývla Pentlička. „Být tebou, tak toho na tu dívku moc nezkouším, té to pořádně pálí. A taky je nešťastná, chudinka.“

„Ty ji nejspíš už znáš skrz naskrz,“ podotkl Tommy sarkasticky, „stačilo podívat se na tvar jejího nosu, ne?“

„Já ti povím, co podle mě najdeme ve Vavřínovém domě,“ pokračovala Pentlička, jako by Tommy nic neřekl. „Domácnost plnou snobů, kteří se ze všech sil snaží dostat do vybrané společnosti; otec, jestli nějakého má, má nejspíš nějakou vojenskou hodnost. Dívka se přizpůsobuje jejich stylu života a sama sebe za to nenávidí.“

Tommy naposled pohlédl na řádku knih, nyní úhledně srovnaných v polici.

„Myslím,“ prohlásil pak zamyšleně, „že dnes budu Thorndyke.“

„Neřekla bych, že na tomhle případu je něco medicínského nebo právníkého,“ podotkla Pentlička.

„Třeba ne,“ připustil Tommy. „Ale já se už nemůžu dočkat, až vyzkouším svůj nový fotoaparát! Má prý ten nejlepší objektiv, jaký existuje.“

„Tyhle objektivy znám,“ řekla Pentlička. „Než nastavíš clonu a spočítáš expozici a zaostříš, tak se ti zamotá hlava a budeš toužit po něčem úplně obyčejném.“

„S obyčejným aparátem se spokojí jen přízemní duše.“

„No, já bych se vsadila, že bych s ním měla lepší výsledky než ty.“

Tommy výzvu ignoroval.

„Měl bych mít čistítko dýmky. Kuřákův společník“, posteskl si. „Nevíš, kde se dá koupit?“

„No, přinejhorším máme patentní vývrtku, kterou ti loni k Vánocům poslala teta Araminta,“ radila Pentlička.

„To je pravda,“ kývl Tommy. „Už tenkrát mi připadala jako dost kuriózní zbraň, a docela legrační dárek od tety, která je úplná abstinentka.“

„A já,“ prohlásila Pentlička, „já budu Polton.“

Tommy si ji pohrdli ve změřil.

„Ty a Polton? Vždyť bys nezvládla ani jednu z těch věcí, které dělá.“

„Ale zvládla,“ namítla Pentlička. „Můžu si spokojeně mnout ruce, když budu mít z něčeho radost. To bude docela stačit. Doufám, že budeš dělat sádrové odlitky stop?“

Tommy se nezmohl na slovo. Sebrali vývrtku, došli do garáže a vyrazili k Wimbledonu. Vavřínový dům byl veliký, s lomenicemi a věžičkami, jeho omítka vypadala nápadně nově a všude kolem byly úhledné záhony s nachovými muškáty.

Vysoký muž s pečlivě zastřiženým bílým knírkem a přehnaně vojáckým držením těla otevřel dveře dřív, než Tommy stačil zazvonit.

„Čekal jsem vás,“ vysvětloval důležitě. „Pan Blunt, že ano? Jsem plukovník Kingston Bruce. Pojdte prosím do mé pracovny.“

Vedl je do malé místnosti v zadní části domu.

„Mladý St. Vincent mi o vaší firmě vykládal úžasné věci. Ostatně i já sám jsem si všiml vašeho inzerátu.

Ta vaše garantovaná čtyřicetihodinová služba – skvělý nápad. To přesně potřebuji.“

Tommy v duchu proklel Pentličku za bujnou fantazii, s níž tenhle geniální detail vymyslela, a odpověděl:

„Správně, plukovníku.“

„Celá ta záležitost je krajně nepříjemná, pane, krajně nepříjemná.“

„Budte prosím tak laskav a sdělte mi fakta, pane,“ pobídl ho Tommy s náznakem netrpělivosti.

„Jistěže ano – hned. Právě v současné době je u nás na návštěvě dávná a velmi blízká přítelkyně lady Laura Bartoňová. Dcera zesnulého hraběte z Carrowway. Současný hrabě, její bratr, nedávno pronesl skutečně úžasnou řeč ve Sněmovně lordů. Jedni moji američtí přátelé, kteří právě přijeli, Hamilton Bettsovi, si velice přáli seznámit se s ní. „Nic snazšího, řekl jsem, „právě je u nás. Přijďte na víkend. Znáte to, jak si Američané potrpí na tituly, pane Blunte.“

„A občas nejen Američané, pane plukovníku.“

„Bohužel! Máte naprostou pravdu, milý pane. Nic mi není odpornější než snob. Tedy, jak jsem už říkal, Bettsovi přijeli na víkend. Včera večer – hráli jsme právě bridž – zjistila paní Hamilton Bettsová, že se jí už skoro prodřel uzávěr na náhrdelníku, proto ho sundala a odložila na malý stolek s úmyslem odnést ho nahoru, až bude odcházet. To ovšem zapoměla udělat. Musím vám vysvětlit, pane Blunte, že náhrdelník sestával ze dvou malých diamantových křídýlek a velké růžové perly zavěšené mezi nimi. Ráno se náhrdelník našel tam, kde ho paní Bettsová nechala, ale perlu, perlu veliké ceny, z něj někdo vylomil.“

„Kdo náhrdelník našel?“

„Pokojská – Gladys Hillová.“

„Máte nějaký důvod ji podezírat?“

„Už je u nás několik let a nikdy jsme neměli nejmenší důvod pochybovat o její poctivosti. Ale člověk samozřejmě nikdy neví –“

„Přesně tak. Popište mi, prosím, svůj personál, a také mi povězte, kdo tu byl včera na večeři.“

„Je tu kuchařka – ta je u nás jen dva měsíce, jenže ta vůbec nemá příležitost chodit do salonu – totéž platí pro kuchtičku. Pak je tu služebná, Alice Cummingsová. Ta je u nás také několik let. A samozřejmě komorná lady Laury. Je to Francouzka.“

To poslední sděloval plukovník Kingston Bruce s náležitou okázalostí. Na Tommyho ovšem národnost komorné dojem neudělala. Řekl jen. „Dobře. A hosté u večeře?“

„Manželé Bettsovi, my – moje žena a dcera – a lady Laura. Také s námi večeřel mladý St. Vincent, a po večeři se na chvíli zastavil pan Rennie.“

„Kdo je pan Rennie?“

„Takový nepříjemný člověk – nepolepšitelný socialista. Vypadá ovšem docela dobře a má jistou schopnost zdánlivě logické argumentace. Ale povím vám upřímně, že je to člověk, kterému bych nesvěřil vůbec nic. Nebezpečný chlapík.“

„Takže,“ shrnul to suše Tommy, „ve skutečnosti podezíráte pana Rennieho?“

„Ano, pane Blunte. Jsem si jistý, že při svých názorech nemá ani nejmenší zásady. Co pro něj mohlo být snazšího než nenápadně vylomit perlu ve chvíli, kdy jsme byli všichni soustředění na hru? A vyskytlo se

tam několik takových okamžiků – třeba rekontrovaná beztrumfová hra, pokud si vzpomínám, a také nepříjemná hádka, když moje manželka měla tu smůlu a nedoznala barvu.“

„Chápu,“ kývl Tommy. „Jen bych rád věděl ještě jednu věc – jak se k tomu všemu staví paní Bettsová?“ „Chtěla, abych zavolal policii,“ připustil neochotně plukovník Kingston Bruce. „Tedy když jsme všechno prohledali, abychom se ujistili, že se perla jen neulomila a nezakutálela.“

„Ale vy jste jí to rozmluvil?“

„Představa takové publicity mi značně vadila a moje žena a dcera mě podpořily. Pak si manželka vzpomněla na to, jak mladý St. Vincent hovořil u večere o vaší firmě – a o té čtyřiašedesátihodinové speciální službě.“

„Správně,“ kývl Tommy s těžkým srdcem.

„Chápete, v tom případě se nic nezkazí. Když zavoláme policii zítra, můžeme říct, že jsme se domnívali, že šperk se jen ztratil, a že jsme ho hledali. Mimochodem, ráno jsme nedovolili nikomu opustit dům.“

„Samozřejmě kromě vaší dcery,“ promluvila poprvé Pentlička.

„Kromě mé dcery,“ potvrdil plukovník. „Sama se hned nabídla, že pojede a případ vám předloží.“

Tommy vstal.

„Uděláme, co bude v našich silách, abychom vás uspokojili, plukovníku,“ řekl. „Chtěl bych vidět ten salon a stolek, na kterém náhrdelník ležel. Rád bych také položil pár otázek paní Bettsově. Pak vyslechnu služebnictvo – nebo přesněji řečeno, udělá to moje asistentka slečna Robinsonová.“

Cítil, jak mu nervy doslova vibrují při představě, že by měl vyslýchat služebné.

Plukovník Kingston Bruce otevřel dveře a vedl je halou. Při tom se k nim z otevřených dveří pokoje, k němuž se blížili, jasně donesla poznámka pronesená hlasem oné dívky, která je ráno přišla navštívit.

„Víš moc dobře, maminko,“ říkala, „že přinesla v rukávníku domů lžičku.“

Vzápětí už byli představeni paní Kingston Bruceové, naříkavé dámě s lenivými pohyby. Slečna Kingston Bruceová vzala jejich přítomnost na vědomí krátkým pokynem hlavy. Tvářila se ještě mrzutěji než jindy. Zato paní Kingston Bruceová byla výřečná.

„Ale já vím, kdo ji podle mě vzal,“ zakončila svůj proslov. „Ten hrozný socialistický mladík. Miluje Rusy a Němce a nenávidí Angličany – co jiného od něj můžete čekat?“

„Ani se jí nedotkl,“ vzplanula slečna Kingston Bruceová. „Sledovala jsem ho – pořád. Musela bych vidět, kdyby ji vzal.“

Podívala se na ně vzdorně, s bradou zdviženou.

Tommy odvedl pozornost tím, že požádal o rozhovor s paní Bettsovou. Když paní Kingston Bruceová odešla doprovázena svým manželem a dcerou hledat paní Bettsovou, zamyšleně hvízd.

„To bych rád věděl,“ řekl, „kdo byla ta dáma, která si přinesla v rukávníku lžičku?“

„Zrovna jsem na to taky myslela,“ kývla Pentlička.

Paní Bettsová následována manželem vrazila do místnosti. Byla to mohutná žena s odhodlaným hlasem.

Pan Hamilton Betts vypadal, jako by ho trápily žaludeční vředy a pantofel jeho manželky.

„Rozumím tomu dobře, pane Blunte, že jste soukromý detektiv a že řešíte případy velmi rychle?“

„Rychlost,“ kývl Tommy, „je moje druhé jméno, paní Bettsová. Když dovolíte, položím vám několik otázek.“

Pak už věci běžely hladce. Paní Bettsová ukázala Tommymu poškozený náhrdelník a stůl, na kterém večer ležel, a pan Betts porušil svou mlčenlivost, aby připomněl cenu ukradené perly v dolarech.

Jinak Tommy dospíval k nepříjemné jistotě, že rozhovor k ničemu nevede.

„To bude myslím stačit,“ řekl nakonec. „Slečno Robinsonová, budete tak laskavá a donesete mi z haly ten speciální fotografický přístroj?“

Slečna Robinsonová uposlechla.

„Můj malý vynález,“ vysvětloval Tommy. „Jak uvidíte, navenek je to jen obyčejný fotoaparát.“

Pocítil drobné zadostiučinění, když si všiml, že na Bettsovy to udělalo náležitý dojem.

Vyfotografoval náhrdelník, stůl, na kterém ležel, a udělal několik obecných záběrů bytu. Pak byla

„slečna Robinsonová“ odeslána vyslýchat služebnictvo, a Tommy, když viděl výrazy dychtivého očekávání na tvářích plukovníka Kingston Bruce a paní Bettsově, usoudil, že je potřeba říct několik autoritativních slov.

„V podstatě jsou jen dvě možnosti,“ řekl. „Bud je perla dosud v domě, nebo v domě není.“

„Přesně tak,“ prohlásil plukovník s větším respektem, než by si taková poznámka zasloužila.

„Pokud není v domě, může být kdekoli – ale pokud v domě je, musí být nutně někde schovaná –“

„A musíme ji hledat,“ dokončil za něj plukovník Kingston Bruce. „Přesně tak. Máte zcela volnou ruku, pane Blunte. Prohledejte dům od půdy po sklep.“

„Ale Charlesi!“ zalkala paní Kingston Bruceová, „skutečně myslíš, že je to moudré? Služebnictvu se to

nebude líbit. Určitě nám odejdou.“

„Jejich pokoje prohledáme až naposledy,“ chlácholil ji Tommy. „Zloděj určitě perlu ukryl na tom nejméně pravděpodobném místě.“

„Něco takového jsem myslím četl,“ souhlasil plukovník.

„Správně,“ kývl Tommy. „Patrně si vzpomínáte na případ Rex versus Bailey, který vytvořil precedens.“

„No – ehm – ano,“ řekl plukovník zmateně.

„A to nejméně pravděpodobné místo jsou pokoje paní Bettsové,“ pokračoval Tommy.

„No ne! To by bylo roztomilé!“ prohlásila obdivně paní Bettsová.

Bez dalších protestů ho odvedla do svého pokoje, kde Tommy znovu použil svůj speciální fotografický přístroj.

Po chvíli se k němu připojila i Pentlička.

„Doufám, že nebudete mít námítky proti tomu, aby moje asistentka prohledala vaši skříň?“

„Ale vůbec ne. Potřebujete mě tady ještě?“

Tommy ji ujistil, že není naprosto žádný důvod, aby ji tu ještě zdržovali, a paní Bettsová odešla.

„No, nezbyvá nám než blufovat,“ prohlásil Tommy. Ale já osobně nevěřím, že máme sebemenší šanci tu věc najít. K čertu s tebou a s tvými čtyřiaadvaceti hodinami, Pentličko.“

„Poslyš,“ řekla Pentlička. „Jsem si jistá, že služebnictvo je v pořádku, ale podařilo se mi dostat něco z té francouzské komorné. Jak to vypadá, když tu byla lady Laura na návštěvě před rokem, šla na čaj s nějakými přáteli Kingston Bruceových, a když se vrátila domů, vypadla jí z rukávnicku lžička. Všichni si mysleli, že jí tam zapadla náhodou. Ale když jsme tak mluvili o podobných krádežích, dozvěděla jsem se mnohem víc. Lady Laura je pořád u někoho na návštěvě. Pokud jsem to pochopila, nemá ani floka a hledá si pohodlné bydlo u lidí, pro které titul ještě něco znamená. Může to být náhoda – nebo to může být něco víc, ale v domech, kde zrovna byla na návštěvě, se postupně odehrálo pět krádeží. Někdy šlo o drobnosti, někdy o cenné šperky.“

„Vida!“ podivil se Tommy a dlouze hvízdal. „Kde ta bábinka bydlí, víš to?“

„Zrovna přes chodbu.“

„V tom případě myslím, skutečně myslím, že bychom měli tiše přejít chodbu a prozkoumat to tam.“

Protější místnost měla otevřené dveře. Bylo to prostorné apartmá s bílým lakovaným nábytkem a růžovými záclonami. U dveří do koupelny se objevila štíhlá, tmavá, velmi pečlivě upravená dívka. Pentlička zarazila výkřik ohromení na dívčiných rtech.

„To je Elise, pane Blunte,“ prohlásila velmi úředně. „Komorná lady Laury.“

Tommy překročil práh koupelny a v duchu uznale pochválil její přepychové a moderní vybavení. Pak se začal snažit o rozptýlení vytřeštěného podezřívavého výrazu na dívčině tváři.

„Máte hodně práce, mademoiselle Elise?“

„Ano, monsieur, myji pro milady vanu.“

„No, třeba byste mi mohla místo toho trochu pomoci s fotografováním. Mám tu speciální fotoaparát a fotografuji interiéry všech pokojů v domě.“

Jeho řeč přerušila rána, jak za nimi prudce zabouchly spojovací dveře. Elise sebou při tom zvuku trhla.

„Co se stalo?“

„To asi ten vítr,“ řekla Pentlička.

„Musíme se vrátit vedle,“ prohlásil Tommy.

Elise šla otevřít dveře, ale knoflík na nich bezvysledně zarachotil.

„Co se děje?“ zeptal se Tommy ostře.

„Monsieur, někdo je musel z druhé strany zamknout.“ Sebrala ručník a zkusila to znovu. Ale tentokrát klika snadno povolila a dveře se rozlétly.

„Voilà? ce qui est curieux,“ prohlásila Elise. „Nejspíš se zasekly,“ podotkla.

V ložnici nebyl nikdo.

Tommy se chopil svého přístroje. Pentlička a Elise pracovaly pod jeho velením. Ale jeho oči se pořád znova vracely ke spojovacím dveřím.

„To bych rád věděl,“ cedil mezi zuby – „rád bych věděl, proč se ty dveře zasekly?“

Podrobně je prozkoumal, zavřel, otevřel. Fungovaly perfektně.

„Ještě jeden obrázek,“ řekl s povzdechem. „Mohla byste odtáhnout stranou tamten růžový závěs, mademoiselle Elise? Díky. Jen ho takhle držte.“

Ozvalo se známé cvaknutí. Tommy vytáhl skleněný filtr a dal ho podržet Elise, stativ svěřil Pentličce a pečlivě uzavřel a sbalil fotoaparát.

Pod nějakou záminkou se zbavil Elise, a jen byla z pokoje, chytil Pentličku za loket a rychle začal

vykládat.

„Poslyš, něco mě napadlo. Můžeš tady počkat? Prohledej všechny místnosti – to by mělo chvíli trvat. Zkus si promluvit s tou bábkou – s lady Laurou – ale neplaš ji. Řekni jí, že podezíráš pokojskou. Ale v žádném případě ji nenech odejít z domu. Já si vezmu auto. Vráť se, jak nejrychleji to půjde.“

„Dobře,“ kývla Pentlička. „Ale nebuď si moc jistý sám sebou. Na jednu věc jsi zapomněl.“

Na tu dívku. Je na ní něco divného. Poslyš, zjistila jsem, v kolik ráno odcházela z domu. Cesta k nám do kanceláře jí trvala dvě hodiny. To je nesmysl. Tak co dělala, než přijela k nám?“

„Na tom něco je,“ připustil její manžel. „No, sleduj všechny stopy, které je ti libo, ale nenech lady Lauru odejít z domu. Co to bylo?“

Jeho bystré ucho zachytilo slabé zašustění venku v chodbě. Hned vykročil ke dveřím, ale nikdo nebyl v dohledu.

„Tak zatím,“ řekl. „Vráť se hned, jak to půjde.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Případ růžové perly

(pokračování)

Pentlička se za ním dívala, jak odjíždí autem, a měla z toho nepříjemný pocit. Tommy si byl hodně jistý – ona sama si tak jistá nebyla. Byla tu jedna nebo dvě věci, jimž tak docela nerozuměla.

Ještě stála u okna a dívala se na silnici, když zahlédla nějakého muže vyklouznout z úkrytu protější brány, přejít ulici a zazvonit.

Pentlička byla v okamžiku venku z pokoje a sbíhala po schodech. Gladys Hillová, pokojská, vycházela ze zadní části domu, ale Pentlička ji zarazila autoritativním pohybem. Pak došla k předním dveřím a otevřela je.

Přede dveřmi stál hubený mladík ve špatně padnoucích šatech a s dychtivými tmavými očima.

Chvilku zaváhal a pak se zeptal: „Je slečna Kingston Bruceová doma?“

„Pojďte dál,“ vyzvala ho Pentlička.

Ustoupila, aby mohl vejít, a zavřela dveře.

„Pan Rennie, předpokládám?“ optala se mile.

Střelil po ní pohledem.

„Ehm – ano.“

„Pojďte prosím tudy.“

Otevřela dveře do knihovny. Místnost byla prázdná. Pentlička vešla dovnitř za ním a zavřela za sebou dveře. Zamračeně se k ní obrátil.

„Chci mluvit se slečnou Kingston Bruceovou.“

„Nejsem si tak docela jistá, jestli je to možné,“ odpověděla Pentlička vyrovnaně.

„Tak koukejte, co vy jste zač?“ obořil se na ni hrubě pan Rennie.

„Mezinárodní detektivní agentura,“ odpověděla Pentlička stručně – a povšimla si, že sebou pan Rennie polekaně trhnul.

„Posaďte se, prosím, pane Rennie,“ pokračovala. „Především, víme o tom, že vás slečna Kingston Bruceová dnes ráno navštívila.“

Byl to odvážný tah, ale vyšlo to. Když Pentlička viděla, jak je šokovaný, rychle pokračovala.

„Jde především o navrácení té perly, pane Rennie. V tomto domě nikdo nestojí o... publicitu. Nemohli bychom se nějak dohodnout?“

Mladík se na ni pátravě podíval.

„Rád bych věděl, kolik toho víte,“ řekl. „Nechte mě chvíli přemýšlet.“

Zakryl si tvář dlaněmi – a pak náhle položil velmi neočekávanou otázku.

„Poslyšte, je to pravda, že mladý St. Vincent je zasnoubený a bude se ženit?“

„Přesně tak,“ kývla Pentlička. „Znám tu dívku.“

Pan Rennie náhle začal být důvěrnější.

„Bylo to peklo,“ svěřoval se. „Dusili ji ráno, v poledne i večer, a jemu Beatrici pořád vnucovali. Jenom proto, že jednoho dne bude mít titul. Být po mém –“

„Politiku nechme stranou,“ zarazila ho spěšně Pentlička. „Povíte mi, pane Rennie, proč si myslíte, že tu perlu vzala slečna Kingston Bruceová?“

„Já – já si to nemyslím.“

„Ale myslíte,“ namítla Pentlička klidně. „Čekal jste, dokud detektiv, jak jste se domníval, neodjel a vzduch

nebyl čistý, a pak jste sem přišel a ptal jste se po ní. Je to celkem zjevné. Kdybyste tu perlu vzal sám, nebyl byste ani z poloviny tak znepokojený.“

„Chovala se tak divně,“ vysvětloval mladík. „Dnes ráno přišla a řekla mi o té krádeži a vysvětlila mi, že je na cestě do soukromé detektivní kanceláře. Vypadalo to, že by mi hrozně ráda něco řekla, ale nedokáže to ze sebe vypravit.“

„No,“ řekla Pentlička, „já chci jediné, a to je ta perla. Bylo by asi lepší, abyste si s ní šel promluvit.“

V té chvíli však otevřel dveře plukovník Kingston Bruce.

„Oběd je hotový, slečno Robinsonová. Poobědváte s námi, doufám. Máme –“

Pak se zarazil a zamračil se na hosta.

„Je jasné,“ podotkl pan Rennie, „že mě na oběd pozvat nechcete. No dobře, půjdu.“

„Vraťte se později,“ zašeptala Pentlička, když ji míjel.

Pentlička následovala plukovníka Kingston Bruce, který neustále brblal pod knír cosi o nebetyčné drzosti některých lidí, do velké jídelny, kde se už sešla rodina. Z přítomných neznala Pentlička jen jedinou osobu.

„Lady Lauro, tohle je slečna Robinsonová, která nám laskavě pomáhá.“

Lady Laura sklonila hlavu na pozdrav a pak si Pentličku pozorně prohlédla přes skřípec. Byla to vysoká hubená žena se smutným úsměvem, tichým hlasem a velmi tvrdým, chytrým pohledem. Pentlička jí upřený pohled oplátila, až lady Laura sklopila oči.

Po obědě zapředla lady Laura s mírnou zvědavostí rozhovor. Jak pokračuje vyšetřování? Pentlička kladla náležitý důraz na podezření vůči pokojské, ale v mysli se nezabývala lady Laurou. Ta možná schovává v šatech lžičky a jiné předmety, ale Pentlička si byla téměř jistá, že růžovou perlu nevzala.

Potom se Pentlička znovu pustila do prohledávání domu. Čas běžel. Tommy se neobjevil, a co bylo pro Pentličku důležitější, neobjevil se ani pan Rennie. Najednou Pentlička vyšla z ložnice a srazila se se slečnou Beatricí Kingston Bruceovou, která scházela dolů. Z jejího oblečení bylo zjevné, že se chystá ven.

„Obávám se,“ řekla Pentlička, „že teď právě ven jít nesmíte.“

Dívka si ji povýšeně změřila.

„Jestli půjdu ven nebo ne, to není vaše věc,“ prohlásila chladně.

„Ale je moje věc, jestli budu kontaktovat policii nebo ne,“ odpověděla Pentlička.

Dívka vzápětí úplně zpopelavěla.

„To nesmíte – to nesmíte – nikam nepůjdu – ale nedělejte to.“ Prosebně chytila Pentličku za paži.

„Moje milá slečno Kingston Bruceová,“ prohlásila Pentlička s úsměvem, „ten případ mi byl úplně jasný od samého začátku. Bylo –“

Ale v té chvíli byla přerušena. Tak se soustředila na setkání s dívkou, že přeslechla domovní zvonek. K jejímu ohromení teď po schodech vyběhl Tommy a dole v hale uviděla mohutného muže sundávat si buřinku.

„Detektiv inspektor Marriot ze Scotland Yardu,“ prohlásil Tommy s úsměvem.

Beatrice Kingston Bruceová vykřikla, vytrhla se Pentličce a hnala se ze schodů právě ve chvíli, kdy se hlavní dveře znovu otevřely a v nich stanul pan Rennie.

„No tak teď jsi tomu dal,“ prohlásila Pentlička trpce.

„Cože?“ ptal se Tommy, ale už pospíchal do pokoje lady Laury. Prošel rovnou do koupelny a sebral tam velké mýdlo, s nímž se vrátil do pokoje. Inspektor zrovna stoupal po schodech.

„Šla docela klidně,“ oznámil. „Je to profesionálka, pozná, kdy prohrála. Co ta perla?“

„Já bych řekl,“ podal mu Tommy mýdlo, „že ji najdete tady.“

Inspektorovi uznale blýsklo v očích.

„Starý trik, ale dobrý. Přefíznout mýdlo napůl, vydlabat v něm místo pro šperk, znovu ho zmáčknout dohromady a pod horkou vodou dobře uhladit spoj. To byla od vás skutečně moc šikovná práce, pane.“ Tommy kompliment elegantně přijal. Spolu s Pentličkou vykročili po schodech dolů. Plukovník Kingston Bruce se k němu vrhl a vřele mu tiskl ruku.

„Drahý pane, ani nevím, jak vám mám vyjádřit svou vděčnost. A také lady Laura vám chce poděkovat –“

„Jsem rád, že jste spokojen,“ kývl Tommy. „Ale obávám se, že se nemohu zdržet. Mám velice naléhavou schůzku. Člen vlády.“

Spěšně vyšel k autu a nastoupil. Pentlička skočila vedle něj.

„Ale Tommy,“ zvolala, „tak oni přece jen nezatkli lady Lauru?“

„Já jsem ti to neřekl?“ divil se Tommy. „Nezatkli lady Lauru. Zatkli Elise.“

Víš,“ pokračoval, zatímco Pentlička na něj jen ohromeně zírala. „Sám jsem se často pokoušel otevřít dveře namydlenýma rukama. Ale ono to nejde – ruce ti kloužou. Tak jsem uvažoval, co Elise asi mohla dělat s mýdlem, že je měla tak klouzavé. Jestli si vzpomínáš, tak popadla ručník, takže na klíce pak žádné

zbytky mýdla nebyly. Ale mě napadlo, že kdyby byl člověk profesionální zlodějka, nebylo by špatné stát se komornou u dámy podezřelé z kleptomanie, která pobývá v mnoha různých domech. Takže jsem vyfotografoval nejen pokoj, ale taky ji, dal jsem jí podržet skleněný filtr a s tím vším jsem vyrazil na Scotland Yard. Bleskové vyvolání negativu, úspěšná identifikace otisků – a fotografie. Elise tam znali víc než dobře. Užitečné místo, takový Scotland Yard.“

„A když si představím,“ ozvala se Pentlička, která konečně našla řeč, „že ti dva mladí pitomci jen podezírali jeden druhého, jak se to stává v knížkách. Ale proč jsi mi neřekl, oč jde, hned když jsi odjížděl?“

„Především jsem měl podezření, že Elise poslouchá na chodbě, a za druhé –“

„No?“

„Můj učený přítel zapomíná,“ prohlásil Tommy, „že Thorndyke nikdy nic neřekne až do poslední chvíle. A kromě toho, Pentličko, minule jste to s tou tvou kamarádkou Janet Smithovou zahrály vy na mě. Takže teď jsme si kvit.“

PÁTÁ KAPITOLA

Dobrodružství se záhadným cizincem

„To byl ale nudný den,“ prohlásil Tommy a zeširoka zívł.

„Už bude skoro čas na svačinu,“ podotkla Pentlička a zívla také.

V Mezinárodní detektivní kanceláři nebylo zrovna živo. Dychtivě očekávaný dopis od obchodníka s uženinami nepřišel a jiné případy se také nehrnuly.

Albert, kancelářský poslíček, vstoupil se zalepeným balíčkem, který položil na stůl.

„Záhada uzavřeného balíčku,“ prohlásil Tommy. „Jsou v něm proslulé perly ruské velkokněžny? Nebo pekelný stroj, který má Bluntovy brilantní detektivy roztrhat na kousíčky?“

„Když to chceš vědět,“ řekla Pentlička a roztrhla obal, „je to můj svatební dar Francisi Havilandovi. Docela hezký, ne?“

Tommy si od ní vzal tenké stříbrné pouzdro na cigarety, všiml si, že je na něm jejím vlastním rukopisem vyryto ‚Francisovi od Pentličky‘, otevřel a zavřel pouzdro a pochvalně kývl.

„Ty ale rozhazuješ. Pentličko,“ poznamenal. „Docela bych bral taky takové, ale zlaté, příští měsíc k narozeninám. Když si představím, že něco takového vyplýváš na Francise Havillanda, který vždycky byl a vždycky bude jeden z největších oslů, jaké pánbůh stvořil!“

„Zapomínáš, že jsem mu za války dělala řidičku, když byl generálem. Jo, to byly staré dobré časy.“

„To byly,“ souhlasil Tommy. „Pokud si vzpomínám, krásné ženy mi v nemocnici chodily tisknout ruku. Ale neposílám jim všem svatební dary. Ostatně si myslím, že nevěsta nebude z tvého dárku moc nadšená, Pentličko.“

„Je hezké a pěkně tenké do kapsy, ne?“ pokračovala Pentlička, jako by nic neřekl.

Tommy pouzdro zasunul do vlastní kapsy.

„Přesně sedí,“ prohlásil pochvalně. „Koukej, Albert nese odpolední poštu. Je dost možné, že nás vévodkyně z Perthshire žádá, abychom našli jejího výstavního pekinéze.“

Společně přebírali dopisy. Náhle Tommy dlouze hvízdł a zvedł jeden z nich.

„Modrý dopis s ruskou známkou. Vzpomínáš, co říkal šéf? Že přesně po takových dopisech se máme dívat.“

„Konečně nějaké vzrušení,“ radovala se Pentlička. „Přece jen se něco stalo. Otevři to, podíváme se, jestli obsah odpovídá. Byl to obchodník s uženinami, ne? Momentík. Do čaje budeme potřebovat mléko, a ráno ho zapomněli dodat. Pošlu pro něj Alberta.“

Když Pentlička odeslala Alberta na pochůzku a vrátila se z přední kanceláře, našla Tommyho s modrým archem papíru v ruce.

„Přesně jak jsme mysleli, Pentličko,“ pokyvoval. „Skoro slovo od slova tak, jak říkal šéf.“

Dopis byl psán pečlivou knižní angličtinou a byl údajně od jistého Gregora Fedorského, který toužil po zprávách o své ženě. Mezinárodní detektivní agentura byla vybízena, aby nedbala na náklady a udělala, co je v jejích silách, aby ji vypátrala. Fedorskij sám právě nemůže opustit Rusko, protože došlo ke krizi v obchodu s vepřovým.

„To by mě zajímalo, co to doopravdy znamená,“ prohlásila Pentlička zamyšleně a uhladila papír před sebou na stole.

„Nejspíš nějaký kód,“ řekl Tommy. „To není naše věc.“

Naše věc je, předat ten dopis šéfovi tak rychle, jak to půjde. Měli bychom to hned ověřit, odlepit známku a zjistit, jestli je pod ní číslo 16.“

„Dobře,“ kývla Pentlička. „Ale já myslím –“

Zarazila se uprostřed věty a Tommy, udivený nad tou náhlou odmlkou, vzhlédl a uviděl ve dveřích mohutného cizího člověka. Vetřelec byl muž velitelského vzezření, atleticky stavěný, s hodně kulatou hlavou a výraznou bradou. Mohlo mu být asi pětadvacet.

„Omlouvám se,“ začal neznámý a vstoupil do místnosti, klobouk v ruce. „Přední kancelář byla prázdná a dveře otevřené, tak jsem se odvážil vás vyrušit. Je to Bluntova mezinárodní detektivní agentura, že?“

„To je.“

„A vy jste pan Blunt? Pan Theodore Blunt?“

„Jsem Blunt. Chcete se se mnou poradit? To je moje sekretářka slečna Robinsonová.“

Pentlička se půvabně uklonila, ale zpod sklopených víček cizince pečlivě zkoumala. Uvažovala, jak dlouho asi stál ve dveřích a kolik toho slyšel. Neuniklo jí, že i když mluvil s Tommym, pohledem se pořád vracel k tomu modrému papíru, který držela.

Tommyho hlas, zostřený varováním, jí připomněl bezprostřední potřeby.

„Slečno Robinsonová, zapisujte, prosím. A teď, pane, byl byste tak laskav a řekl nám, o čem se se mnou chcete poradit?“

Pentlička sáhla po bloku a tužce.

Mohutný muž začal dost hrubým hlasem.

„Jmenuji se Bower. Doktor Charles Bower. Bydlím v Hampsteadu, mám tam praxi. Přišel jsem za vámi, pane Blunte, protože se mi v poslední době stalo několik divných věcí.“

„Ano, pane doktore?“

„Dvakrát během minulého týdne mě telefonicky volali k naléhavému případu – a pokaždé se ukázalo, že to nebyla pravda. Nejdřív jsem si myslel, že to má být něčí kanadský žertík, ale když jsem se vrátil podruhé, zjistil jsem, že některé moje osobní dokumenty nejsou na obvyklém místě, jako by je někdo prohledával, a jsem teď přesvědčený, že totéž se stalo i poprvé. Důkladně jsem všechno probral a došel jsem k názoru, že celý můj stůl někdo pečlivě přehrabal a nejrůznější papíry nastrkal ve spěchu zpátky.“

Dr. Bower se odmlčel a pohlédl na Tommyho.

„Tak co, pane Blunte?“

„Co, doktore Bowere?“ odpověděl s úsměvem mladý muž.

„Co si o tom myslíte?“

„No, především bych rád znal fakta. Co máte v tom stole?“

„Soukromé dokumenty.“

„Správně. A co je v těch dokumentech? Jakou hodnotu mají pro běžného zloděje – nebo pro některou konkrétní osobu?“

„Pro běžného zloděje? Neumím si představit, že by mu vůbec mohly k něčemu být – ale moje poznámky o některých méně známých alkaloidech by jistě zajímaly člověka, který má odborné znalosti v tomto oboru. Posledních několik let toto téma studuji. Jde o smrtelné a velmi prudké jedy, a co víc, skoro nezjistitelné. Nemají žádnou známou reakci.“

„Takže jejich tajemství by mělo určitou finanční hodnotu?“

„Pro člověka bez zábran jistě.“

„A vy někoho podezříváte?“

Doktor pokrčil mohutnými rameny.

„Pokud můžu posoudit, do domu se násilím nevloupal nikdo zvenčí. To by vypadalo na někoho z mé domácnosti, ale nemůžu uvěřit –“ Odmlčel se a pak velmi vážně pokračoval.

„Pane Blunte, musím se svěřit do vašich rukou bezvýhradně. Neodvážím se jít s tou věcí na policii. Svými třemi sloužícími jsem si takřka naprosto jistý. Slouží mi dlouho a věrně. Ale i tak, člověk nikdy neví. Dál se mnou žijí dva synovci, Bertram a Henry. Henry je hodný chlapec – moc hodný chlapec – nikdy mi nezpůsobil žádné problémy, je to vynikající, pracovitý mladík. Bertram má bohužel docela jinou povahu – je divoký, výstřední a lenivý.“

„Aha,“ prohlásil zamyšleně Tommy. „Vy máte podezření, že do celé té věci je zapletený váš synovec Bertram. Ale v tom s vámi nesouhlasím. Já spíš podezírám toho hodného chlapce Henryho.“

„Ale proč?“

„Tradice. Precedens.“ Tommy nonšalantně mávl rukou. „Podle mých zkušeností jsou podezřelé typy vždycky nevinné – a naopak, milý pane. Ano, rozhodně podezírám Henryho.“

„Dovolte, pane Blunte,“ přerušila je Pentlička uctivým tónem. „Pochopila jsem to správně, že doktor Bower své poznámky o těch – ehm – méně známých alkaloidech – ukládá ve svém stole spolu s ostatními papíry?“

„Ve stole jsou, mladá dámo, ale v tajné zásuvce, jejíž umístění znám jen já sám. Proto bylo také hledání

dosud bezúspěšné.“

„A co přesně chcete, abych udělal já, pane doktore?“ zeptal se Tommy. „Předpokládáte nějaký další pokus o jejich nalezení?“

„Ano, pane Blunte. Mám všechny důvody něco takového předpokládat. Dostal jsem telegram od jednoho mého pacienta, kterého jsem před pár týdny odeslal na léčení do Boumemouthu. Podle telegramu je můj pacient v kritickém stavu a prosí mě, abych hned přijel. Ale protože po událostech, o kterých jsem vám vyprávěl, jsem už podezřívavý, poslal jsem sám dotyčnému pacientovi do lázní telegram s předplacenou odpovědí a zjistil jsem, že pacient je zdravý a rozhodně mě k sobě nevolal. A tak mě napadlo, kdybych předstíral, že jsem na ten trik skočil a odjel do Boumemouthu, mohli bychom mít slušnou šanci chytit pachatele při činu. Oni – nebo on – jistě počkají, než půjde celá domácnost spát, a pak se teprve do něčeho pustí. Takže navrhuji, abychom se dnes v jedenáct hodin večer sešli před mým domem a společně celou věc prošetříme.“

„Přesněji řečeno, doufáte, že je přistihneme při činu.“ Tommy zamyšleně poklepával o stůl otvíračem na dopisy. „Váš plán mi připadá vynikající, pane doktore. Nevidím v něm žádnou slabinu. Vaše adresa tedy je –?“

„Dům pod modříny, Hangman's Lane – je to dost samota, ale máme nádherný výhled na vřesoviště.“

„Jistě,“ kývl Tommy.

Návštěvník vstal.

„Takže vás večer budu čekat, pane Blunte. Před Modříny v – řekněme pro jistotu – za pět minut jedenáct.“

„Jistě. Za pět minut jedenáct. Na shledanou, pane doktore.“

Tommy vstal, stiskl bzučák na svém stole a objevil se Albert, aby návštěvníka vyprovodil. Doktor při chůzi viditelně napadal na nohu, ale i tak byl mohutný a dobře stavěný.

„Nepříjemný klient,“ zavrčel Tommy pro sebe. „Tak co, Pentličko, co ty si o tom myslíš?“

„Já ti to řeknu jedním slovem,“ prohlásila Pentlička. „Clubfoot!“

„Cože?“

„Povídám, Clubfoot! To víš, klasika, to je moje. Tommy, celá ta věc je nesmysl. Méně známé alkaloidy – nic hloupějšího jsem nikdy neslyšela.“

„Ani mně to moc přesvědčivé nepřipadalo,“ připustil její manžel.

„A viděl jsi, jak nespouští oči z dopisu? Tommy, ten patří k tomu gangu. Dozvěděli se, že nejsi opravdový pan Blunt, a jdou po nás.“

„V tom případě,“ otevřel Tommy jednu ze skříní a láskyplným pohledem přešel řádky knih, je úplně jasné, jakou si musíme zvolit roli. Jsme bratři Okewoodové! A já jsem Desmond,“ dodal rozhodně.

Pentlička pokrčila rameny.

„No dobře. Ať je po tvém. Tak já budu klidně Francis. Ostatně Francis je z těch dvou stejně inteligentnější. Desmond se vždycky dostane do nějakého průšvihů a Francis se objeví na poslední chvíli jako zahradník nebo tak něco a zachrání situaci.“

„Jo,“ kývl Tommy, „ale já budu super-Desmond. Až dorazím k Modřínům –“

Pentlička mu neuctivě skočila do řeči.

„Přece nechceš jet večer do Hampsteadu?“

„A proč ne?“

„Napochodovat se zavřenýma očima rovnou do pastí!“

„Ne, moje milá, napochodovat tam s očima otevřenýma. To je velký rozdíl. Myslím, že náš přítel doktor Bower bude dost překvapený.“

„Mně se to nelíbí,“ namítla Pentlička. „Víš přece, co se stane, když Desmond neuposlechne přímý šéfův rozkaz a jedná na vlastní pěst. Měli jsme úplně jednoznačný příkaz. Dopisy poslat dál a okamžitě hlásit, když se něco stane.“

„To není tak docela přesné,“ zavrtěl hlavou Tommy. „Máme okamžitě hlásit, když někdo přijde a zmíní se o čísle 16. A to nikdo neudělal.“

„To je slovíčkaření,“ namítla Pentlička.

„Nemáš šanci. Mám chuť zahrát si na osamělého vlka. Ty moje Pentličko milovaná, mně se nic nestane. Taky tam půjdu po zuby ozbrojený. Základ všeho je, že budu ve střehu, ale oni to nebudou vědět. Šéf mě nakonec poplácă po rameni za dobrou práci.“

„Ale mně se to stejně nelíbí,“ protestovala Pentlička. „Ten chlap je silný jako gorila.“

„No budiž,“ mávl rukou Tommy, „ale nezapomínej na modrou hlaveň mé automatické –“

V tu chvíli se otevřely dveře kanceláře a objevil se Albert. Zavřel za sebou a přistoupil k nim s obálkou v ruce.

„Přišel za vámi nějaký pán,“ řekl. „Když jsem začal s tou obvyklou povídačkou, jak telefonujete se Scotland Yardem, řekl, že o tom ví. Že prý je sám ze Scotland Yardu! A napsal něco na vizitku a strčil ji do téhle obálky.“

Tommy vzal obálku a otevřel ji. Když si vizitku přečetl, přelétl mu po tváři úsměv.

„Ten pán se bavil na tvůj účet, Alberte – on totiž mluvil pravdu,“ poznamenal. „Pošli ho dál.“

Podal vizitku Pentličce. Bylo na ní jméno detektivního inspektora Dymchurcha a dole bylo tužkou připsáno „Marriotův přítel“.

Vzápětí už detektiv ze Scotland Yardu vcházel do kanceláře. Vzhledově byl inspektor Dymchurch stejný typ jako inspektor Marriot, malý, podsaditý, s bystrými očima.

„Dobré odpoledne,“ pozdravil detektiv vesele. „Marriot je pryč, v jižním Walesu, ale než odjížděl, žádal mě, abych na vás dva a na celé tohle místo trochu dohlédl. Ale jistě, pane,“ zarazil Tommyho, který se chystal něco říct, „my o vás víme všechno. Pod naše oddělení to nespadá, a tak se do ničeho nepletme. Ale nedávno se někdo dozvěděl, že všechno není takové, jak se zdá. Dnes odpoledne sem za vámi přišel jistý pán. Nevím, jak si říkal, a nevím ani, jaké je jeho skutečné jméno, ale něco málo o něm vím. Dost na to, abych se chtěl dozvědět víc. Mám pravdu, když předpokládám, že si s vámi dal na dnešní večer schůzku na určitém smluveném místě?“

„Naprostou pravdu.“

„Já jsem si to myslel. Westerham Road 16, Finsbury Park – je to tak?“

„To se mýlíte,“ usmál se Tommy. „Úplně. Dům pod modřínou, Hampstead.“

Zdálo se, že to Dymchurcha upřímně vyvedlo z míry. To zjevně nečekal.

„Tomu nerozumím,“ zabručel. „To musí být nová skrýš. Dům pod modřínou, Hampstead, říkáte?“

„Ano. Mám se tam s ním setkat dnes v jedenáct večer.“

„Nedělejte to, pane.“

„Tak vidíš,“ vyhrkla Pentlička.

Tommy zrudl.

„Jestli si myslíte, inspektore –“ začal rozčileně.

Ale inspektor chlácholivě zvedl ruku.

„Já vám povím, co si myslím, pane Blunte. Místo, kde byste dnes v jedenáct měl určitě být, je tahle kancelář.“

„Cože?“ vykřikla ohromeně Pentlička.

„Tahle kancelář. Je celkem jedno, jak to vím – oddělení se někdy překrývají – ale dnes jste dostal jeden z těch slavných modrých dopisů. A ten chlapík jde po něm. Odláká vás do Hampsteadu, abyste byl bezpečně z cesty, a pak sem v noci přijde, když je celý dům prázdný a klidný, a může si hledat, jak chce.“

„Ale proč by předpokládal, že ten dopis bude tady? Ví přece, že ho můžu mít u sebe nebo že jsem ho už předal dál.“

„Promiňte, pane, ale právě to on neví. Možná nějak narazil na fakt, že nejste opravdový pan Blunt, ale pravděpodobně si myslí, že jste tu kancelář koupil v dobré víře a netušíte nic. V tom případě by dopis byl prostě běžná součást korespondence a jako takový by byl také založen.“

„Aha,“ kývla Pentlička.

„No a přesně to také chceme, aby si myslel. Dneska v noci ho tu přistihneme při činu.“

„Tak takhle to plánujete?“

„Ano. Je to neopakovatelná šance. A teď, počkat, kolik je hodin? Šest. V kolik odsud obvykle odcházíte, pane?“

„Kolem šesté.“

„Musí to vypadat, že odcházíte jako obvykle. Ve skutečnosti se ale vplížíme zpátky, jak to půjde. Nevěřím tomu, že by sem přišli dřív než kolem jedenácté, ale samozřejmě, možné by to bylo. Když dovolíte, já teď odejdu a porozhlédnu se kolem, jestli někdo vaši kancelář sleduje.“

Dymchurch odešel a Tommy se začal přít s Pentličkou.

Spor chvíli trval a byl vzrušený a prudký. Nakonec

Pentlička náhle kapitulovala.

„No dobře,“ řekla, „vzdávám se. Půjdu domů a budu tam sedět jako hodná holčička, zatímco ty budeš chytat zločince a kamarádit se s detektivy – ale jen počkej, mladíku. Já si to s tebou vyřídím za to, že mě připravuješ o zábavu.“

V té chvíli se vrátil Dymchurch.

„Vzduch se zdá celkem čistý,“ řekl. „Ale člověk neví. Lepší bude odjet jako obvykle. Jak budete jednou pryč, nebudou už to tu dál sledovat.“

Tommy zavolal Alberta a přikázal mu, aby pozamykal.

Pak se všichni čtyři vydali do nedaleké garáže, kde měli zaparkované auto. Pentlička řídila a Albert seděl vedle ní. Tommy a detektiv byli vzadu.

Po chvíli je zastavila dopravní zácpa. Pentlička se ohlédla přes rameno a kývla. Tommy a detektiv otevřeli dvířka na pravé straně a vystoupili doprostřed Oxford Street. Za minutu nebo dvě pokračovala Pentlička v jízdě.

ŠESTÁ KAPITOLA

Dobrodružství se záhadným cizincem
(pokračování)

„Bude lepší nechodit ještě dovnitř,“ řekl Dymchurch, když spolu s Tommym spěchali do Haleham Street.

„Máte u sebe klíč?“

Tommy kývl.

„Tak co si dát něco málo k večeři? Je sice ještě brzo, ale přímo tady naproti je malá hospůdka. Sedneme si k oknu a budeme pořád všechno vidět.“

Lehké jídlo, jak ho navrhl inspektor, jim přišlo vhod. Tommy zjistil, že inspektor Dymchurch je docela zábavný společník. Většinou se pohyboval ve světě mezinárodní špionáže a historky, které vyprávěl, byly pro obyčejného posluchače ohromující.

Zůstali v malé restauraci do osmi hodin, kdy Dymchurch navrhl, aby se přemístili.

„Už je tma,“ vysvětloval. „Ted proklouzneme dovnitř a nikdo se nic nedozví.“

Byla skutečně tma. Přešli na druhou stranu, rozhlédli se opuštěnou ulicí na obě strany a vklouzli do dveří. Vystoupili po schodech a Tommy zastrčil klíč do dveří kanceláře.

Právě v té chvíli uslyšel, jak se domníval, vedle sebe Dymchurchův ostrý hvizd.

„Proč pískáte?“ zeptal se zprudka.

„Já jsem nepískal,“ ohradil se ohromeně Dymchurch. „Myslel jsem, že vy.“

„No, někdo rozhodně –“ začal Tommy.

Dál se nedostal. Zezadu ho popadly silné paže a než stačil vykřiknout, k ústům a nosu se mu přitisklo cosi měkkého, sladce, odporně páchnoucího.

Rval se statečně, ale marně. Chloroform vykonal své dílo. Hlava se mu začala točit a podlaha pod ním se kolébala nahoru a dolů. Dusil se. Ztratil vědomí...

Probral se s bolestí, ale plně při smyslech. Chloroformu nebylo mnoho. Použili ho jen na tak dlouho, než mu stačili nacpat do úst roubík, aby nemohl křičet.

Když se probral, napůl ležel, napůl seděl opřený o zeď v rohu své vlastní kanceláře. Dva muži pilně přebírali obsah jeho psacího stolu, vyhazovali věci ze skříní a při své práci téměř neustále kleli.

„To bych se na to vy –“ prohlásil vyšší z těch dvou chraplavě. „Celej tenhle za– kancl jsme obrátili vzhůru nohama a nikde nic. Není to tu.“

„Musí to tu být,“ zavrčel ten druhý. „U sebe to nemá. A nikde jinde to být nemůže.“

Při řeči se otočil a Tommy s naprostým ohromením spatřil, že druhý z mužů není nikdo jiný než inspektor Dymchurch. Ten se usmál, když uviděl Tommyho šokovaný výraz.

„Takže náš kamarádíček je zase už vzhůru,“ prohlásil. „A trochu překvapený – ano, trochu překvapený.“

Ale bylo to tak jednoduché. Měli jsme podezření, že s Mezinárodní detektivní agenturou není všechno tak, jak má být. Nabídl jsem se, že zjistím, jestli to je pravda nebo ne. Jestli je nový pan Blunt skutečně špión, bude podezřívavý, takže jsem napřed poslal svého milého přítele Carla Bauera. Tomu jsem řekl, ať se chová podezřele a vykládá nepravděpodobnou historku. On to udělal a pak jsem se na scéně objevil já. Použil jsem jméno inspektora Marriota, abych získal důvěru. No a to ostatní bylo jednoduché.“

Zasmál se.

Tommy by byl strašně rád řekl pár věcí, ale roubík v ústech mu v tom bránil. Taky by byl rád pár věcí udělal – většinou rukama a nohama – ale bohužel, i na to bylo pamatováno. Byl bezpečně svázaný.

Co ho ohromovalo nejvíc, byla neuvěřitelná změna, která se udala s mužem stojícím teď nad ním. Jako inspektor Dymchurch byl ten člověk typický Angličan. Ted by ho už nikdo nemohl považovat za nikoho jiného než za vzdělaného cizince, který hovoří anglicky dokonale a bez nejmenšího přízvuku.

„Cogginsi, kamaráde,“ oslovil dřívější inspektor svého neurvale vyhlížejícího společníka, „vezmi si pendrek a postav se k našemu zajatci. Vyndám mu roubík. Chápete jistě, můj milý pane Blunte, že by od vás bylo krajně pošetilé křičet? Ale určitě chápete. Na svůj věk jste velice inteligentní chlapec.“

Obratně odstranil roubík a odstoupil.

Tommy si rozhybal ztuhlé čelisti, navlhl si jazykem vnitřek úst, dvakrát polkl – a neřekl vůbec nic.

„Blahopřeji vám k vaší zdrženlivosti,“ pochválil ho jeho společník. „Takže chápete, v jakém jste postavení. To nemáte vůbec nic na srdci?“

„Co mám na srdci, to počká,“ prohlásil Tommy. „Nezkazí se to.“

„Aha! Ale co mám na srdci já, to se zkazí. Takže prostě a jednoduše, pane Blunte, kde je ten dopis?“

„Můj milý, to já nevím,“ odpověděl Tommy vesele. „Já ho nemám. Ale to víte vy stejně dobře jako já. Být vámi, tak ho dál hledám. Moc se mi líbilo, jak jste s tím vaším kamarádem Cogginsem hráli. Samá voda, přihořívá.“

Dymchurch zrudl.

„Vidím, že se dobře bavíte vlastní drzostí, pane Blunte. Vidíte támhle ten kufřík? To je Cogginsovo cestovní vybavení. Je v něm kyselina sírová... ano, starý dobrý vitriol... a železa, která se dají rozpálit v ohni pěkně do červena...“

Tommy smutně potřásl hlavou.

Chyba v diagnóze,“ zamumlal. „Označili jsme s Pentličkou tuhle záležitost špatně. Tohle není Clubfootův případ. Tohle je Buldok Drummond a vy jste nenapodobitelný Carl Peterson.“

„Co to žvaníte za nesmysly,“ zavrčel druhý muž. Aha!“ prohlásil Tommy. „Vidím, že neznáte klasiku. Škoda.“

„Blázne pitomý! Tak uděláte, co po vás chceme, nebo ne? Mám říct Cogginsovi, aby vytáhl nádobíčko a začal?“

„Nebuďte tak netrpělivý,“ prohlásil Tommy. „Samozřejmě že udělám, co chcete, když mi konečně řeknete, co to je. Myslíte snad, že stojím o to, abyste mě rozporcovali jako lososa a ugrilovali? Já nesnáším fyzickou bolest.“

Dymchurch se na něj pohrdlivě podíval.

„Gott! Ti Angličan! jsou ale zbabělci.“

„To je zdravý rozum, příteli, pouhý zdravý rozum. Nechte vitriol vitriolem a pojďte mluvit věcně.“

„Chci ten dopis.“

„Už jsem vám řekl, že ho nemám.“

„To víme – a víme taky, kdo ho musí mít. Ta holka.“

„To máte nejspíš pravdu,“ kývl Tommy. „Možná ho strčila do kabelky, když nás překvapil váš kamarád Carl.“

„Takže to nepopíráte. To je moudré. No dobře, tak napíšete té Pentličce, jak jí říkáte, a přikázete jí, aby sem ten dopis okamžitě přinesla.“

„To nemůžu udělat,“ začal Tommy.

Dymchurch ho přerušil dřív, než stačil doříct.

„Cože? Nemůžete? No to brzo uvidíme. Cogginsi!“

„Nespěchejte tak,“ ohradil se Tommy. „A nechte mě doříct větu. Chtěl jsem říct, že to nemůžu udělat, dokud mi nerozvážete ruce. Sakra, copak jsem cirkusák, abych uměl psát nosem nebo loktem?“

„Takže jste ochoten jí napsat?“

„No jistě. Copak vám to neříkám celou dobu? Snažím se být hodný a poslušný. Ale neuděláte Pentličce nic zlého, že? Určitě ne. Je to moc milé děvče.“

„Chceme jen ten dopis,“ odpověděl Dymchurch, ale na tváři měl přitom velice nepříjemný úsměv.

Kývl a brutální Coggins poklekl k Tommymu a rozvázal mu ruce. Tommy jimi zatřepal.

„To je lepší,“ prohlásil vesele. „Mohl by mi Coggins laskavě podat pero? Nejspíš bude na mém stole, mezi ostatními mými věcmi.“

Muž ho zamračeně donesl a podal mu i list papíru.

„A dávejte si pozor, co napíšete,“ varoval ho Dymchurch výhružně. „Necháme to na vás, ale když neuspějete, znamená to smrt – a pomalou smrt.“

„V takovém případě,“ prohlásil Tommy, „v takovém případě se budu snažit.“

Minutu nebo dvě přemýšlel a pak se spěšně pustil do psaní.

„Co takhle?“ zeptal se, když jim podával dokončený dopis.

Milá Pentličko, mohla bys hned přijít a donést s sebou ten modrý dopis?

Chceme ho hned teď a tady dekodovat.

Spěchá to,

Francis

„Francis?“ ptal se podvodný inspektor s pozvednutým] obočím. „Oslovovala vás tímhle jménem?“

„Protože jste mi nebyl na křtinách,“ řekl Tommy, „tak nemůžete vědět, jestli to je nebo není moje jméno. Ale myslím, že pouzdro na cigarety, které jste mi vytáhli z kapsy, je poměrně dobrý důkaz, že mluvím pravdu.“

Dymchurch došel ke stolu a vzal do ruky pouzdro, usmál se, když si přečetl „Francisovi od Pentličky“, a znovu ho položil.

„Jsem rád, že se chováte tak rozumně,“ řekl. „Cogginsi, dej ten dopis Vasilijovi. Je venku na stráži. Ať ho hned doručí.“

Příštích dvacet minut ubíhalo pomalu a následujících deset ještě pomaleji. Dymchurch rázoval tam a zpátky a jeho tvář byla zachmuřenější a zachmuřenější. Jednou se výhružně obrátil k Tommymu.

Jestli jste se opovážil nás podvést,“ zavrčel.

„Kdybychom tady měli karty, mohli jsme si zahrát piket, aby nám to líp utíkalo,“ podotkl Tommy. „Ženy vždycky nechají člověka čekat. Doufám, že se k Pentličce nebudete chovat ošklivě, až přijde?“

„Ale ne,“ řekl Dymchurch. „Zařídíme vám odchod na stejné místo – společný.“

„To uvidíme, ty mizero,“ zavrčel si Tommy pro sebe.

Náhle se začalo v přední kanceláři něco dít. Muž, kterého Tommy ještě neviděl, vstrčil hlavu dovnitř a řekl něco ruský.

„Dobře,“ kývl Dymchurch. „Už je tady – a sama.“

Tommymu se na okamžik úzkostně sevřelo srdce.

Vzápětí už uslyšel Pentliččin hlas.

„A, tady jste, inspektore Dymchurchi. Donesla jsem ten dopis. Kde je Francis?“

S posledními slovy vkročila do dveří a Vasilij na ni skočil zezadu a přitiskl jí dlaň na ústa. Dymchurch jí vyrvál kabelku, vyklopil její obsah a začal ho horečně prohledávat.

Náhle vyrazil potěšený výkřik a pozvedl modrou obálku s ruskou známkou. Coggins se chraplavě přidal.

A právě v tom okamžiku triumfu se bezhlučně otevřely dveře z Pentliččiny kanceláře a do místnosti

vstoupil inspektor Marriot a dva další muži s revolvery. Ozval se rozhodný příkaz: „Ruce vzhůru!“

K žádnému boji nedošlo. Protivníci byli beznadějně v nevýhodě. Dymchurchova automatická pistole ležela na stole a ostatní dva nebyli ozbrojení.

„Moc pěkný úlovek,“ prohlásil spokojeně inspektor Marriot, když zacvakl poslední pouta. „A časem budeme mít ještě víc, doufám.“

Dymchurch, popelavý vzteky, probodl Pentličku pohledem.

„Ty potvoro,“ zavrčel. „To tys je na nás pošťovala.“

Pentlička se zasmála.

„To nebylo jen moje dílo. Připouštím, že jsem to měla uhodnout, když jste se odpoledne zmínil o čísle šestnáct. Ale teprve Tommyho lístek byl ta poslední kapka. Zavolala jsem inspektoru Marriotovi, Alberta jsem mu poslala naproti s náhradním klíčem od kanceláře a sama jsem přijela s prázdnou modrou obálkou v kabelce. Dopis jsem předala podle instrukcí hned, jak jsem se odpoledne s vámi dvěma rozloučila.“

Jedno slovo Dymchurche zaujalo.

„Tomyho?“ opakoval tázavě.

Tommy, kterého právě vyprostili z pout, k nim přistoupil.

„Dobrá práce, bratře Francisi,“ řekl Pentlička a uchopil obě její ruce do svých. A k Dymchurchovi dodal:

„Jak jsem vám už říkal, příteli, skutečně byste měl číst klasiku.“

SEDMÁ KAPITOLA

Impas na krále

Bylo deštivé středeční odpoledne. V kanceláři Mezinárodní detektivní agentury nechala Pentlička líně vyklouznout z ruky výtisk novin Daily Leader.

„Víš, co mě napadlo, Tommy?“

„To se nedá říct,“ odpověděl její manžel. „Tebe napadá spousta věcí a všechny najednou.“

„Napadlo mě, že je na čase, abychom si zase šli zatancovat.“

Tommy rychle sebral Daily Leader.

„Náš inzerát vypadá docela dobře,“ podotkl s hlavou schýlenou ke straně. „Bluntovi brilantní detektivové.

Uvědomuješ si. Pentličko, že ty jsi Bluntovi brilantní detektivové v jedné osobě? Tomu se říká sláva, jak by podotkl Hupity Dupity.“

„Já jsem mluvila o tancování.“

„Noviny mají jednu takovou zvláštnost. Schválně, jestli sis toho někdy všimla. Třeba tyhle tři výtisky Daily Leader. Víš, čím se od sebe liší?“

Pentlička si je od něj vzala s určitou dávkou zvědavosti.

„To je celkem jednoduché,“ prohlásila jedovatě. „Jeden je dnešní, jeden včerejší a jeden předvčerejší.“

„Pozoruhodný postřeh, milý Watstone. Ale tak jsem to nemyslel. Podívej se na tu hlavičku, Daily Leader. Porovnej všechny tři – vidíš mezi nimi nějaký rozdíl?“

„Ne, nevidím,“ odpověděla Pentlička, „a co víc, ani nevěřím, že by tam nějaký byl.“

Tommy povzdechl a opřel špičky prstů o sebe v nejlepší holmesovské póze.

„Přesně jak jsem čekal. A přitom čteš noviny právě tolik – vlastně možná víc než já. Ale já jsem si toho všiml a ty ne. Když se podíváš na ten dnešní Daily Leader, uvidíš, že uprostřed svislého tahu D je malá bílá tečka a u stejného slova další. Ale na včerejších novinách ta tečka vůbec není ve slově DAILY. Zato jsou tam dvě bílé tečky v L ve slově LEADER. A ty předvčerejší mají dvě tečky v D z DAILY. A vůbec ta tečka, nebo tečky, jsou každý den jinde.“

„Proč?“ zeptala se Pentlička.

„Novinářské tajemství.“

„Chceš říct, že to nevíš a ani to nedokážeš uhodnout.“

„Řeknu ti jenom jedno – takhle je to u všech novin.“

„Ty jsi tak chytrý,“ řekla Pentlička. „Zvlášť když jde o to kalit vodu. Pojd' se vrátit k tomu, o čem jsme mluvili.“

„A o čem jsme mluvili?“

„O plesu tří umění.“

Tommy zasténal.

„Ne, ne. Pentličko. Ples tří umění ne. Nejsem už dost mladý. Věř mi, nejsem dost mladý.“

„Když jsem byla spořádaná mladá dívka,“ prohlásila Pentlička, „tvrdili mi, že muži – obzvlášť manželé – jsou nestálé bytosti, které nejradši ze všeho pijí a tancují a chodí pozdě spát. A že manželka musí být výjimečně krásná a chytrá, aby je udržela doma. Další iluze vzala za své! Všechny manželky, co znám, by strašně rády šly někam tancovat, ale místo toho brečí, protože jejich manželé nosí nejradši pantofle a chodí spát v půl desáté. A ty přitom tak krásně tancuješ, miláčku.“

„Nepřeháněj to s tím medem. Pentličko.“

„Abych řekla pravdu,“ pokračovala Pentlička, „já tam nechci jít čistě jenom pro zábavu. Zajímá mě tenhle inzerát.“

Znovu vzala do ruky Daily Leader a přečetla ho.

„Šel bych na tři srdce. 12 zdvihů. Pikové eso. Musí se zahrát impas na krále.“

„To je dost nákladný způsob výuky bridže,“ podotkl Tommy. „Neblázni. Tohle nemá s bridžem nic společného. Víš, včera jsem obědvala s jednou známou v Pikovém esu. To je taková obskurní suterenní špeluňka v Chelsea. A ona mi vyprávěla, že na takových velkých akcích je móda ztratit se během večera a zajít si tam na vejce se slaninou nebo smažený chleba se sýrem – prostě takový bohémský styl. Kolem dokola to tam má uzavřené boxy. Nic nevinného, řekla bych.“

„A ty si myslíš –“

„Tři srdce jsou ples tří umění zítra večer, 12 zdvihů je dvanáct hodin, no a pikové eso je Pikové eso.“

„A co ten impas na krále?“

„No, to jsem si právě myslela, že bychom mohli zjistit.“

„Překvapilo by mě, kdybys neměla pravdu. Pentličko,“ prohlásil Tommy velkoryse. „Ale není mi moc jasné, proč se chceš plést jiným lidem do milostných záležitostí.“

„Já se nechci do ničeho plést. Já jen navrhuji zajímavý experiment z detektivního oboru. Potřebujeme trénovat.“

„No, je pravda, že práce se nám moc nevalí,“ souhlasil Tommy. „Ale i tak. Pentličko, ty především chceš jít na ples tří umění a tancovat! A pak mi vykládej, kdo tady kalí vodu.“

Pentlička se bezostyšně rozesmála.

„Nekaz hru, Tommy. Zkus zapomenout na to, že je ti dvaatřicet a že máš v levém obočí jeden šedivý chlup.“

„Já byl vždycky měkota, když šlo o ženy,“ zavrčel její manžel. „Budu ze sebe muset dělat šaška v maškarním kostýmu?“

„Jistě, ale to můžeš nechat na mě. Já mám báječný nápad.“

Tommy se na ni podíval podezíravě. Vždycky choval hlubokou nedůvěru k Pentliččiným báječným

nápadům.

Když se příští den večer vrátil domů. Pentlička mu vyběhla vstříc ze své ložnice.

„Už přišel,“ oznámila.

„Kdo přišel?“

„Tvůj kostým. Pojď se podívat.“

Tommy ji následoval. Na posteli ležel kompletní požární úbor s nablýskanou přilbou.

„Proboha!“ zasténal Tommy. „Tos mě přihlásila k wembleyským hasičům?“

„Neuhodl,“ prohlásila Pentlička. „Ještě ti to nedošlo. Používej malé šedivé buňky, mon ami. Zajiskří trochu, Watsone. Zkus být ten býk, co vydržel v aréně víc než deset minut.“

„Moment,“ prohlásil Tommy. „Už začínám chápat. To všechno má svůj temný účel. Co ty budeš mít na sobě, Pentličko?“

„Tvůj starý oblek, americký klobouk a kostěné brýle.“

„Hrůza,“ ušklíbl se Tommy. „Ale myšlenka je mi jasná. Převtělení McCartyho. A já jsem Riordan.“

„Přesně tak. Říkala jsem si, že bychom měli cvičit i americké detektivní metody, nejen britské. Výjimečně budu já hvězda a ty jen skromný asistent.“

„Ale nezapomínej,“ varoval ji Tommy, „že McCartyho na pravou stopu vždycky přivede nevinná poznámka prostáčka Dennyho.“

Ale Pentlička se jen zasmála. Byla ve vynikající náladě.

Byl to ohromně povedený večer. Lidé, hudba, fantastické kostýmy – všechno jako by se spojilo, jen aby se mladý pár bavil. I Tommy zapomněl hrát roli znuděného manžela, který sem byl dovlečen proti své vůli.

Za deset minut dvanáct odjeli autem do proslulého nebo nechvalně proslulého? – Pikového esa. Jak Pentlička říkala, bylo to podzemní doupě, navenek ordinární a přeplácané, ale přesto plné dvojic v maškarních kostýmech. Kolem celého sálu byly uzavřené boxy a Tommy a Pentlička se v jednom z nich usadili. Dveře nechali záměrně trochu pootevřené, aby viděli, co se děje venku.

„To by mě zajímalo, kdo to je – myslím ti naši dva,“ řekla Pentlička. „Co támhleta Kolombína s rudým Mefistem?“

„Já bych si spíš tipnul toho zlověstného mandarína s dámou, co se vydává za křižník – i když já bych řekl, že spíš vypadá jako rychlá jachta.“

„No ne, ty přetékáš vtípem,“ podotkla Pentlička. „Co dokáže trocha alkoholu! Koukej, jde sem srdcová královna – ten kostým je moc povedený.“

Dívka, o které byla řeč, vešla do boxu vedle nich. Jejím společníkem byl „pán oblečený do novin“ z Alenky v říši divů. Oba měli masky i na tváři, což bylo zřejmě v Pikovém esu běžným zvykem.

„Myslím, že jsme v nefalšovaném doupěti hříchu,“ prohlásila Pentlička s potěšeným výrazem. „Všude kolem samý skandál. A všichni dělají hrozný kravál.“

Právě v té chvíli se z vedlejšího boxu ozval výkřik protestu, maskovaný hlučným mužským smíchem.

Všichni se smáli a zpívali. Vysoké hlasy dívek bylo slyšet ostřeji než dunivější tóny jejich průvodců.

„Co támhleta pastýřka?“ ptal se Tommy. „Ta s tím směšným Francouzem. To by mohli být ti naši.“

„Mohl by to být kdekdo,“ přiznala Pentlička. „Ale na tom nezáleží. Hlavní je, že se bavíme.“

„Já bych se bavil líp v jiném kostýmu,“ stěžoval si Tommy. „Nemáš ponětí, jaké je v tomhle vedro.“

„Hlavu vzhůru,“ chlácholila ho Pentlička. „Moc ti to sluší.“

„To jsem rád,“ odsekl Tommy. „O tobě se to říct nedá. Ty jsi ten nejsměšnější človíček, jakého jsem kdy viděl.“

„Nebud' drzý, milý Denny. Koukej, pán v novinách nechal ženu samotnou. Kampak asi jde, co myslíš?“

„Nejspíš jde popohnat číšníka, aby si pospíšil s pitím,“ odpověděl Tommy. „Uvažuji o tom, že to udělám taky.“

„Toho číšníka popohání dost dlouho,“ podotkla Pentlička, když uplynulo čtyři nebo pět minut. „Tommy, myslel by sis o mně, že jsem úplně hloupá –“ Zarazila se.

Najednou vyskočila.

„Mysli si, že jsem pitomec, ale já jdu vedle.“

„Počkej, Pentličko – nemůžeš přece –“

„Mám pocit, že něco není v pořádku. Já vím, že není. Nezkoušej mě zarazit.“

Rychle vyběhla z jejich vlastního boxu a Tommy ji následoval. Vedlejší dveře byly zavřené. Pentlička do nich strčila a vešla. Tommy jí byl v patách.

Dívka oblečená jako srdcová královna seděla v rohu a opírala se o zeď, ale byla nějak podivně zhroutená. Upírala na ně pohled přes masku, ale nepohnula se. Na sobě měla šaty s nápadným červenobílým vzorem, ale na levé straně s nimi nebylo něco v pořádku. Bylo tam víc červení, než by

mělo...

Pentlička vykřikla a vrhla se vpřed. V téže chvíli Tommy uviděl to co ona, kameny vykládaný jílec dýky těsně pod srdcem. Pentlička poklekla vedle dívky.

„Rychle, Tommy, ještě žije. Sežeň zdejšího šéfa, ať hned zavolá doktora.“

„Jo. Ale pozor, nedotýkej se té dýky, Pentličko.“

„Dám si pozor. Pospěš si.“

Tommy vyběhl a zavřel za sebou dveře. Pentlička vzala dívku kolem ramen. Ta malátně pohnula rukou a Pentlička si uvědomila, že se chce zbavit masky. Pentlička ji jemně sňala. Uviděla svěží tvář podobnou květině a vytřeštěné jasné oči plné hrůzy, bolesti a jakéhosi nechápavého úžasu.

„Holčičko,“ řekla chlácholivě Pentlička, „můžete aspoň trochu mluvit? Povíte mi, jestli můžete, kdo to udělal?“

Viděla, jak se jí její oči vpily do tváře. Dívka vzdychala – byly to hluboké, rozechvělé vzdechy selhávajícího srdce. A přesto hleděla upřeně na Pentličku. Pak se rty pohnuly.

Byl to... Bingo...,“ řekla namáhavým šepotem. Pak ruka zvláčněla a dívka jako by se uložila Pentličce na rameno.

Vešel Tommy se dvěma muži. Mohutnější z nich se choval s přirozenou autoritou lékaře.

Pentlička mu předala své břemeno.

„Ale bojím se, že je mrtvá,“ řekla přitom a selhal jí hlas.

Doktor oběť rychle prohlédl.

„Ano,“ kývl. „Nedá se už nic dělat. Lepší bude, když necháme všechno, jak to je, než přijede policie. Jak se to stalo?“

Pentlička to poněkud nesouvisle vysvětlila, ale o důvodech, které ji vedly k tomu, aby do boxu vešla, se vyjádřila velmi mlhavě.

„Je to zvláštní,“ podotkl doktor. „Nic jste neslyšeli?“

„Slyšela jsem, jak vykřikla, ale ten muž se pak rozesmál. Samozřejmě mě nenapadlo –“

„Jistěže ne,“ souhlasil doktor. „Říkáte, že ten muž měl masku. Asi byste ho nepoznali?“

„Obávám se, že ne. Co ty, Tommy?“

„Ne. Ale pořád je tu jeho kostým.“

„Nejdřív bude potřeba identifikovat tu ubohou dámu,“ prohlásil doktor. „A potom, no, pak to snad policie rychle vyřeší. Neměl by to být těžký případ. A, už jsou tady.“

OSMÁ KAPITOLA

Pán oblečený v novinách

Když se unavení a skleslí manželé vrátili domů, bylo už po třetí ráno. Uplynulo několik hodin, než Pentlička dokázala usnout. Obracela se ze strany na stranu a pořád viděla onu něžnou tvář a vyděšené oči.

Za roletami svítalo, když Pentlička konečně usnula. Po všem tom vzrušení spala hluboce a beze snů. Už bylo dávno světlo, když se probudila a uviděla Tommyho, bdělého a oblečeného, který stál u postele a jemně jí třásl paží.

„Vstávej, děvče. Je tady inspektor Marriot a ještě jeden pán a chtějí s tebou mluvit.“

„Kolik je hodin?“

„Bude jedenáct. Řeknu Alici, aby ti hned přinesla čaj.“

„Buď tak hodný. A inspektoru Marriotovi pověz, že jsem tam za deset minut.“

O čtvrt hodiny později přispěchala Pentlička do obývacího pokoje. Inspektor Marriot, který zde seděl velmi vzpřímeně a vážně, povstal, aby ji pozdravil.

„Dobrý den, paní Beresfordová. Tohle je sir Arthur Merivale.“

Pentlička si potřásla rukou s vysokým hubeným mužem s uštvanýma očima a prošedivělými vlasy.

„Jde o tu smutnou záležitost ze včerejšího večera,“ řekl inspektor Marriot. „Chci, aby sir Arthur z vašich vlastních úst slyšel, co jste řekla mně – slova, která ta ubohá dáma pronesla, než zemřela. Sir Arthur se vůbec nechce nechat přesvědčit.“

„Já nemůžu věřit tomu,“ prohlásil druhý muž, „a ani tomu neuvěřím, že by Bingo Hale kdy zkrivil Věře jen vlásek na hlavě.“

Inspektor Marriot pokračoval.

„Od včerejší noci jsme učinili jistý pokrok, paní Beresfordová. Především se nám podařilo tu dámu identifikovat jako lady Merivalovou. Spojili jsme se tady se sirem Arthurem. Poznal tělo okamžitě a byl

samozřejmě zděšen. Pak jsem se ho zeptal, jestli zná někoho, komu se říká Bingo.“

„Chápejte, paní Beresfordová,“ dodal sir Arthur, „že kapitán Hale, kterému všichni jeho přátelé říkají Bingo, je nejmilejší přítel, kterého mám. Prakticky s námi žije. Když ho dnes ráno zatkli, bydlel opět u nás. Nemůžu než věřit, že jste se zmýlila – že moje žena nevyslovila jeho jméno.“

„Zmýlit jsem se v žádném případě nemohla,“ zavrtěla hlavou Pentlička. „Řekla: ‚Byl to Bingo‘“

„Tak vidíte, sire Arthure,“ podotkl Marriot.

Muž se nešťastně svezl do křesla a zakryl si tvář rukama.

„To je neuvěřitelné. Jaký motiv by k tomu mohl mít? Ano, já vím, co si myslíte, pane inspektore. Myslíte si, že Hale byl milencem mé ženy, ale i kdyby to tak bylo – což odmítám být jen na okamžik připustit – jaký by měl motiv, aby ji zabil?“

Inspektor Marriot si odkašlal.

„Neříká se mi to dobře, pane. Ale kapitán Hale v poslední době věnoval značnou pozornost jistě mladé americké dámě – mladé dámě disponující značnou částkou peněz. Kdyby lady Merivalová začala dělat potíže, mohla to manželství překazit.“

„No to přestává všechno, inspektore!“

Sir Arthur rozzlobeně vyskočil. Inspektor ho uklidnil chlácholivým gestem.

„Promiňte, sire Arthure. Říkal jste, že jak vy, tak kapitán Hale jste měli v úmyslu navštívit ten ples. Vaše manželka byla tou dobou mimo domov, na návštěvě, a vy jste vůbec netušil, že tam bude také?“

„Ani v nejmenším.“

„Ukažte mu prosím ten inzerát, o kterém jste mi říkala, paní Beresfordová.“

Pentlička poslechla.

„To se mi zdá dost jasné. Ten inzerát podal kapitán Hale, aby si ho vaše manželka všimla. Předem už se domluvili, že tam půjdou, ale vy jste se rozhodl jít teprve den předtím, a tak bylo potřeba ji varovat. Tím se vysvětluje ta věta. Musí se zahrát impas na krále. Objednal jste si kostým z půjčovny na poslední chvíli, ale kapitán Hale si ho dělal sám. Šel za Pána oblečeného do novin. A víte, sire Arthure, co svírala mrtvá dáma v ruce? Útržek novinového papíru. Moji muži mají příkaz odvézt z vašeho domu nejen kapitána Halea, ale také jeho kostým. Až se vrátím do Yardu, už tam bude. Jestli je v něm trhlina, která se shoduje s nalezeným kouskem – pak případ končí.“

„Nic takového nenajdete,“ ohradil se sir Arthur. „Já přece znám Binga Halea.“

Omluvili se Pentličce za vyrušování a odešli.

Ten den pozdě večer zazvonil zvonek a k ohromení mladého páru vešel znovu inspektor Marriot.

„Napadlo mě, že Bluntovi brilantní detektivové by rádi znali poslední vývoj událostí,“ prohlásil s náznakem úsměvu.

„To by rádi,“ kývl Tommy. „Dáte si něco k pití?“

Pohostinně naservíroval všechno potřebné inspektorovi na dosah ruky.

„Je to jasný případ,“ prohlásil inspektor po minutě nebo dvou. „Dýka patřila dámě – zřejmě to mělo vypadat jako sebevražda, ale protože jste se na scéně objevili vy dva, nevyšlo to. Našli jsme spoustu dopisů – už to spolu nějakou dobu táhli, to je jasné – a sir Arthur nic netušil. Pak jsme našli poslední článek –“

„Poslední co?“ optala se Pentlička.

Poslední článek řetězu – ten kousek Daily Leaderu. Byl vytržený z kostýmu, který měl na sobě – přesně tam sedí. Ano, je to skutečně úplně jasný případ. Mimochodem, přinesl jsem s sebou fotografie těch dvou důkazů – říkal jsem si, že by vás mohly zajímat. Je skutečně vzácné, aby byl případ tak jasný.“

„Tommy,“ řekla Pentlička, když její muž inspektora vyprovodil a vrátil se. „Proč myslíš, že inspektor Marriot pořád dokola opakuje, že je to úplně jasný případ?“

„Já nevím. Asi je sám se sebou spokojený.“

„Ale vůbec ne. Snaží se nás popíchnout. Víš, Tommy, třeba řezníci vědí hodně o masu, je to tak?“

„No snad ano, ale co proboha –“

„No a stejně tak zelináři vědí všechno o zelenině a rybáři o rybách. Detektivové, profesionální detektivové, musejí vědět všechno o zločincích. Poznaj, kdy všechno hraje – a kdy ne. Marriotovi říkají jeho odborné znalosti, že kapitán Hale zločinec není – ale všechna fakta stojí proti němu. Marriot má poslední šanci, to jest popíchnout nás v naději, že se nám vybaví nějaký drobný detail ze včerejší noci, který vrhne na věci odlišné světlo. Tommy, proč by to vlastně nemohla být skutečně sebevražda?“

„Vzpomeň si, co ti řekla.“

„Já vím – ale dívej se na to jinak. Byl to Bingo – on ji k tomu svým chováním dohnal. Možné by to bylo.“

„Snad,“ připustil. „Ale nevysvětluje to ten kousek novin.“

„Pojď se podívat na Marriotovy fotografie. Zapomněla jsem se ho zeptat, co o tom všem říká Hale.“

„Já jsem se ho na to zrovna teď zeptal v předsíni. Hale prohlásil, že na plese ani po něm s lady Merivalovou nemluvil. Někdo mu prý strčil do ruky lístek, na kterém bylo napsáno: , Nezkoušej se mnou dnes promluvit. Arthur něco tuší. Ten papírek ale předložit nemohl a na moc pravděpodobnou historku to nevypadá. Ostatně my dva víme, že s ní byl v Pikovém esu, protože jsme ho viděli.“

Pentlička kývla a sklonila se nad oběma fotografiemi.

Na jedné z nich byl útržek s nápisem DAILY LE – a zbytek chyběl. Druhý zachycoval přední stranu Daily Leaderu, z níž byl nahoře malý kulatý kousek vytržený. Nebylo pochyb. Obě části do sebe perfektně zapadaly.

„Co jsou tady tyhle tečky a čárky po straně?“ zeptal se Tommy.

„Stehy. Tam byly ty noviny přišité k ostatním.“

„Já myslel, jestli to není nové schéma teček,“ vysvětloval Tommy. Pak se otrásl. „To ti povím, Pentličko, jde mi z toho mráz po zádech. Když si vzpomenu, jak jsme se spolu bavili o těch tečkách a o tom inzerátu – a jak jsme z toho měli legraci...“

Pentlička neodpověděla. Tommy na ni pohlédl a polekal se, když ji viděl zírat upřeně před sebe, s ústy lehce pootevřenými a užaslým výrazem na tváři.

„Pentličko,“ řekl Tommy tiše a vzal ji za paži, „co je s tebou? Pokouší se o tebe mrtvice nebo co?“

Ale Pentlička se nehýbala. Nakonec řekla nepřítomně:

„Dennis Riordan.“

„Co?“ vytřeštil na ni oči Tommy.

„Je to přesně jak jsi říkal. Jedna prostá nevinná poznámka! Najdi mi Daily Leadery z celého tohoto týdne.“

„O co ti jde?“

„Dělám McCartyho. Pořád jsem se pohybovala v kruzích a díky tobě mi konečně něco došlo. Tohle je přední strana úterních novin. Jestli si dobře vzpomínám, tak úterní noviny byly ty, co měly dvě tečky v L ve slově LEADER. Tady je tečka v D z DAILY – a taky jedna v L. Dones mi ty noviny a přesvědčíme se.“

Pečlivě je porovnali. Pentlička si to pamatovala dobře.

„Vidíš? Tenhle útržek není z úterních novin.“

„Ale Pentličko, tím si nemůžeme být jistí. Třeba je to jen jiné vydání.“

Třeba – ale v každém případě mě to přivedlo na nápad. Nemůže to být náhoda – to je jisté. A jestli mám pravdu, tak to může být jen jedna věc. Zavolej siru Arturovi, Tommy. Ať sem hned přijde, že pro něj máme důležitou zprávu. Pak sežeň Marriota. Na Scotland Yardu budou mít jeho adresu, jestli už šel domů.“

Sir Arthur Merivale byl velmi zvědavý na důvod pozvání a objevil se v bytě Beresfordových asi půl hodiny poté. Pentlička mu vyšla vstříc.

Musím se vám omluvit za tak bezostyšné předvolání,“ řekla. „Ale objevili jsme s manželem něco, o čem jsme se domnívali, že byste měl hned vědět. Posadte se, prosím.“

Sir Arthur si sedl a Pentlička pokračovala.

„Pokud vím, velice vám záleží na tom prokázat nevinu svého přítele.“

Sir Arthur smutně zavrtěl hlavou.

„Záleželo mi na tom, ale indicie jsou tak jednoznačné, že jsem si bohužel musel přiznat pravdu.“

„A co byste řekl, kdybych vám sdělila, že mi náhoda vložila do ruky důkaz, který ho jednoznačně zbaví viny?“

„Byl bych šťastný, paní Beresfordová.“

„Řekněme,“ pokračovala Pentlička, „že jsem narazila na mladou ženu, která tančila s kapitánem Halem včera o půlnoci – tedy v době, kdy měl údajně být v Pikovém esu.“

„No to je nádhera!“ vykřikl sir Arthur. „Já jsem věděl, že muselo dojít k nějakému omylu. Takže chudinka Věra se přece jen zabila sama.“

„To těžko,“ zavrtěla hlavou Pentlička. „Zapomínáte na druhého muže.“

„Jakého muže?“

„Toho, kterého jsme s manželem viděli opouštět box. Víte, sire Arthure, na plese musel být ještě jeden člověk oblečený do novin. Mimochodem, jaký kostým jste měl vy?“

„Já? Byl jsem za kata ze sedmnáctého století.“

„Skutečně příhodné,“ podotkla tiše Pentlička.

„Příhodné, paní Beresfordová? Co tím myslíte?“

„Roli, kterou jste hrál. Mám vám říct, co si o té věci myslím já, sire Arthure? Kostým z novin se snadno přetáhne přes katovský. Předtím kdosi vsunul kapitánu Haleovi do ruky lístek, aby se nepokoušel setkat s

jistou dámou. Ale dáma sama o takovém lístku nic neví. Jde ve smluvenou hodinu do Pikového esa a setká se tam s postavou, kterou čeká. Vejdou do boxu. On ji nejspíš obejmě a políbí – Jidášův polibek, protože ji při něm bodne dýkou. Ona jen slabě vykřikne a on výkřik vzápětí maskuje smíchem. Po chvíli on odejde – a ona, zděšená a zmatená, do poslední chvíle věří, že ji zabil její milenec.

Ale stačí z kostýmu vytrhnout malý kousek. Vrah si toho všimne – je to muž, který věnuje značnou pozornost detailům. Aby případ zcela jasně ukazoval na jeho oběť, musí to vypadat, že kousek byl vytržen z kostýmu kapitána Halea. To by bylo dost obtížné zařídit, ledaže ovšem oba muži bydlí pod jednou střechou. Pak by to samozřejmě byla jednoduchost sama. V kostýmu kapitána Halea vytrhne přesně stejný kousek – pak svůj vlastní spálí a je připraven hrát roli věrného přítele.“

Pentlička se odmlčela.

„Tak co, sire Arthure?“

Sir Arthur vstal a uklonil se jí.

„Skutečně barvitá fantazie okouzlující dámy, která čte příliš mnoho detektivek.“

„Myslíte?“

„A manžela, který příliš dá na svou ženu,“ dodal sir Arthur. „Nemyslím, že byste našli někoho, kdo by tuhle teorii bral vážně.“

Nahlas se zasmál a Pentlička ztuhla.

„Tenhle smích bych poznala kdekoli,“ prohlásila. „Naposled jsem ho slyšela v Pikovém esu. A vy o nás dvou netušíte jednu drobnost. Skutečně se jmenujeme Beresfordovi, ale máme ještě jedno jméno.“

Vzala ze stolku vizitku a podala mu ji. Sir Arthur ji přečetl nahlas.

„Mezinárodní detektivní agentura...“ Prudce sykl. „Tak takhle to tedy je! Proto mě sem Marriot dnes ráno přivedl. Byla to past –“

Vykročil k oknu.

„Máte odtud moc pěkný výhled,“ podotkl. „Na celý Londýn.“

„Inspektore Mariote!“ vykřikl Tommy prudce.

Vzápětí se ze spojovacích dveří vynořil inspektor.

Sir Arthur se krátce, pobaveně usmál.

„Já jsem si to myslel,“ řekl. „Ale je mi líto, tentokrát mě nedostanete, inspektore. Já si způsob odchodu vyberu sám.“

Opřel se rukama o parapet a vyskočil z okna.

Pentlička zaječela a přitiskla si ruce k uším, aby neslyšela zvuk, který si už představila – tupé žuchnutí na chodníku pod oknem. Inspektor Marriot zaklel.

„To okno nás mělo napadnout,“ zavrčel. „I když na druhou stranu, dokazovalo by se to těžko. Půjdu dolů a postarám se o potřebné.“

„Chudák,“ podotkl Tommy. „Miloval svou ženu.“

Ale inspektor ho přerušil pohrdlivým odfrknutím.

„Miloval? To určitě. Už nevěděl, kde by vzal peníze. Lady Merivalová měla velké vlastní bohatství a on by to všechno zdědil. Kdyby byla utekla s mladým Halem, neviděl by z těch peněz ani penny.“

„Tak takhle to bylo?“

„Je pravda, že jsem od samého začátku měl pocit, že sir Arthur je křivák a že kapitán Hale je slušný člověk. My v Yardu obvykle poznáme, kdo je kdo – jenže když fakta ukazují něco jiného, je to těžké. Půjdu teď dolů – být vámi, pane Beresforde, naliju vaší paní skleničku brandy – muselo ji to hodně sebrat.“

„Zelínáři,“ podotkla Pentlička tiše, když se za neznámým inspektorem zavřely dveře, „řezníci, rybáři, detektivové. Měla jsem pravdu, ne? Věděl to.“

Tommy, který měl plné ruce práce u baru, k ní přistoupil s velkou sklenicí.

„Napij se.“

„Co je to? Brandy?“

„Ne, je to velký koktejl – právě tak vhodný pro triumfujícího McCartyho. Ano, Marriot měl od začátku pravdu – bylo to tak. Odvážný impas měl získat hru a rabr.“

Pentlička kývla.

„Jenže ten impas byl zahráný na špatnou stranu.“

„Takže,“ dokončil Tommy, „král padl.“

DEVÁTÁ KAPITOLA

Případ zmizelé dámy

Bzučák na stole pana Blunta – Mezinárodní detektivní agentura, ředitel Theodore Blunt – vydal obvyklý varovný zvuk. Tommy a Pentlička skočili každý k jedné špehýrce, odkud bylo vidět do vnější kanceláře. Albert, který tam vládl, měl za úkol zdržovat perspektivního klienta různými umně vymyšlenými způsoby. „Zjistím to, pane,“ říkal právě. „Ale obávám se, že pan Blunt má teď skutečně hodně práce. Právě telefonicky hovoří se Scotland Yardem.“

„Počkám,“ řekl návštěvník. „Nemám s sebou vizitku, ale jmenuji se Gabriel Stavansson.“

Klient byl skutečně výjimečný exemplář muže, určitě přes metr osmdesát vysoký. Tvář měl snědou a ošlehanou a nápadně modré oči až nepřírozně kontrastovaly s osmahlou kůží.

Tommy se rychle rozhodl. Nasadil si klobouk, vzal do ruky rukavice a otevřel dveře. Zastavil se na prahu.

„Tenhle pán na vás čeká, pane Blunte,“ řekl Albert.

Tommy se krátce zachmuřil. Pak vytáhl hodinky.

„U vévody mám být ve tři čtvrtě na jedenáct,“ podotkl. Pak se podíval pozorně na svého návštěvníka.

„Můžu vám věnovat pár minut. Pojdte prosím se mnou.“

Návštěvník ho poslušně následoval do jeho kanceláře, kde skromně seděla Pentlička s blokem a tužkou v ruce.

„Moje soukromá sekretářka slečna Robinsonová,“ představil ji Tommy. „Tak tedy, pane, co byste od nás potřeboval? Nevím víc, než že jde o naléhavou záležitost, že jste sem přijel taxíkem a že jste nedávno byl v Arktidě – nebo možná v Antarktidě.“

Návštěvník na něj ohromeně zíral.

„Ale to je úžasné!“ vykřikl. „Myslel jsem, že takovéhle věci dělají detektivové jen v knížkách! Váš poslíček vám přece ani neřekl moje jméno!“

Tommy si shovívavě povzdechl.

„Ale ne, to bylo velice jednoduché,“ řekl. „Paprsky pólnočního slunce za polárním kruhem zvláště působí na kůži – mají určité speciální vlastnosti. Píšu právě o té věci takovou malou monografii. Ale to všechno s věcí nesouvisí. Proč jste ke mně přišel – a tak znepokojený?“

„Především bych vám měl říct, pane Blunte, že se jmenuji Gabriel Stavansson –“

„Aha, no jistě!“ prohlásil Tommy. „Ten slavný výzkumník. Nedávno jste se vrátil od severního pólu, že?“

„Přistál jsem v Anglii před třemi dny. Přítel, který se plavil v severních vodách, mě sem přivezl na své jachtě. Jinak bych se vrátil až za čtrnáct dní. Musím vám říct, pane Blunte, že než jsem se na tuhle výpravu vydal, měl jsem to velké štěstí, že jsem se zasnoubil s paní Leigh Gordonovou –“

Tommy ho přerušil.

„A paní Leigh Gordonová se před sňatkem jmenovala –?“

„Hermiona Craneová, mladší dcera lorda Lanchestera,“ doplnila hbitě Pentlička.

Tommy na ni obdivně pohlédl.

„Její první manžel byl zabit ve válce,“ doplnila ještě Pentlička.

Gabriel Stavansson kývl.

„Přesně tak. Jak jsem říkal, s Hermionou jsme se zasnoubili. Nabídl jsem jí samozřejmě, že expedici zruším, ale nechtěla o ničem takovém ani slyšet! Ona je skutečně úžasná žena, pravá manželka pro badatele. Tak tedy, jen jsem přistál, byla samozřejmě moje první myšlenka jet za Hermionou. Poslal jsem telegram ze Southamptonu a spěchal jsem do města prvním vlakem. Věděl jsem, že zatím žije u své tety lady Susan Clonrayové na Pont Street, a tam jsem také rovnou vyrazil. K svému velkému zklamání jsem zjistil, že Hermy je na návštěvě u nějakých přátel v Northumberlandu. Lady Susan byla docela milá, když se vzpamatovala z prvního šoku, že mě vidí. Jak jsem vám už říkal, nikdo mě tu nečekal ještě čtrnáct dní. Řekla mi, že se Hermy za pár dnů vrátí. Pak jsem ji požádal o adresu, ale stará dáma začala dělat takové to ehm a hm a pak řekla, že Hermy bydlí u několika různých přátel a že si není jistá, u kterých dřív a u kterých později. Asi bych vám měl říct, pane Blunte, že já a lady Susan jsme spolu nikdy moc dobře nevycházeli. Ona je to taková ta tlustá dáma s dvojitou bradou. Nesnáším tlusté ženské – vždycky jsem je nesnášel – tlusté ženy a tlustí psi jsou hřích proti pánubohu – a bohužel se často vyskytují společně! Je to takové moje podivínství, já vím – ale je to tak – s tlustými ženami já prostě nedokážu vyjít.“

„Móda s vámi souhlasí, pane Stavanssone,“ podotkl suše Tommy. „A každý z nás má nějakou svoji oblíbenou averzi – třeba nebožtík lord Roberts nesnášel kočky.“

„Aby bylo jasno, neříkám, že lady Susan není okouzlující žena – snad je, ale na mě prostě nikdy nezapůsobila. Vždycky jsem měl v hloubi duše pocit, že s naším zasnoubením nesouhlasí, a jsem si jistý, že by se snažila Hermy ovlivnit proti mně, kdyby to šlo. Vykládám vám to, jak to je. Říkejte tomu předsudek, jestli chcete. No ale abych pokračoval, já jsem zkrátka takové tvrdohlavé zvíře, které má rádo, když je po jeho. Prostě jsem z Pont Street neodešel, dokud jsem nedostal jména a adresy těch lidí, u

kterých Hermy měla bydlet. Pak jsem nasedl na vlak a jel na sever.“

„Vy jste, jak vidím, muž činu,“ usmál se Tommy.

„Jenže to bylo, jako když mi bomba spadne na hlavu, pane Blunte: Nikdo z těch lidí Hermy ani neviděl. Z těch tří domů ji čekali jen v jednom – lady Susan se s těmi druhými dvěma musela splést – a i tam na poslední chvíli svou návštěvu odvolala telegramem. Okamžitě jsem se samozřejmě vrátil do Londýna a šel rovnou k lady Susan. Musím přiznat, že vypadala hodně znepokojená. Připustila, že nemá tušení, kde by Hermy mohla být. I tak ale byla velmi silně proti tomu, abych šel na policii. Říkala, že Hermy není žádná naivní malá holčička, ale nezávislá žena, která vždycky měla ve zvyku jednat po svém. Nejspíš má nějaký vlastní plán.

Považoval jsem celkem za pravděpodobné, že Hermy nemá v úmyslu hlásit každý svůj krok lady Susan. Ale i tak mi to dělalo starosti. Měl jsem takový ten divný pocit, že něco není v pořádku. Zrovna jsem odcházel, když lady Susan přinesli telegram. Bylo v něm: „Změnila jsem plány. Jedu na týden do Monte Carla. Hermy.“

Tommy natáhl ruku.

„Máte ten telegram s sebou?“

„Ne, nemám. Ale byl podáván v Maldonu v Surrey. Všiml jsem si toho hned, protože mi to přišlo divné. Co by Hermy dělala v Maldonu? Nemá tam žádné přátele, o kterých bych někdy něco slyšel.“

„Nenapadlo vás vypravit se do Monte Carla, stejně jako jste jel na sever?“

„Samozřejmě jsem na to myslel. Ale rozhodl jsem se to neudělat. Víte, pane Blunte, lady Susan ten telegram uklidnil, ale mě ne. Přišlo mi divné, že pořád jen telegrafuje a nepíše. Řádka dvě, psaná jejím rukopisem, by můj strach zahнала. Ale podepsat telegram, Hermy může každý. Čím víc jsem na to myslel, tím nervóznější jsem byl. Nakonec jsem jel do Maldonu. To bylo včera odpoledne. Je to poměrně známé místo – dobré dopravní spojení a tak – dva hotely. Vyptával jsem se na všech místech, která mě jen napadla, ale nenarazil jsem ani na sebemenší náznak, že tam Hermy vůbec kdy byla. Cestou zpátky ve vlaku jsem četl váš inzerát a napadlo mě, že to nechám na vás. Jestli Hermy skutečně odjela do Monte Carla, nechci jí na stopu nasadit policii a způsobit skandál, ale nemám chuť tam zbytečně jezdit ani sám. Zůstanu v Londýně pro případ – pro případ, že by v tom bylo něco nekalého.“

Tommy zamyšleně pokývl.

„A jaké podezření přesně máte?“

„Nevím. Ale mám pocit, že něco nehraje.“

Stavansson rychlým pohybem vytáhl z kapsy pouzdro a rozložil ho před nimi.

„To je Hermione,“ řekl. „Nechám vám to tady.“

Na fotografii byla vysoká štíhlá žena, ne už zcela mladá, ale s okouzujícím upřímným úsměvem a hezkýma očima.

„Pane Stavanssone,“ řekl Tommy, „není ještě něco, co byste mi zapomněl říct?“

„Vůbec nic.“

„Žádná podrobnost, třeba i malá?“

„Nemyslím.“

Tommy povzdechl.

„O to je ten úkol těžší,“ podotkl. „Jistě jste si často všiml, pane Stavanssone, když jste četl o zločinech, jak velkému detektivovi stačí jediná bezvýznamná drobnost, aby mu ukázala správné řešení. Musím říct, že tento případ má jisté neobvyklé rysy. Domnívám se, že už jsem ho částečně vyřešil, ale to se ukáže.“

Uchopil housle, které ležely na stole, a přešel smyčcem přes struny. Pentlička zaskřípala zuby a dokonce i cestovatel přimhouřil oči. Interpret housle zase odložil.

„Několik tónů z Mosgovskenského,“ podotkl. „Nechte mi tu svou adresu, pane Stavanssone, a já vás budu informovat, jak případ postupuje.“

Jen za návštěvníkem zavřela dveře. Pentlička popadla housle, strčila je do skříně a otočila za nimi klíčem v zámku.

„Když už musíš být Sherlock Holmes,“ podotkla, „tak ti opatřím úhlednou injekční stříkačku a lahvičku s nápisem kokain, ale proboha, na ty housle nesahej. Kdyby ten milý chlapík nebyl důvěřivý jako dítě, prokoukl by tě. Budeš i nadále pokračovat v holmesovském stylu?“

„Lichotím si, že zatím jsem to zvládl dost úspěšně,“ prohlásil Tommy spokojeně. „Ty dedukce byly dobré, ne? Ten taxík jsem musel risknout. Koneckonců je to jediný rozumný způsob, jak se sem dostat.“

„A taky bylo štěstí, že jsem zrovna dnes ráno četla o tom jeho zasnoubení v Daily Mirror,“ poznamenala Pentlička.

„Ano, to byl hezký důkaz, jak jsou Bluntovi brilantní detektivové schopní. Tohle je rozhodně případ pro

Sherlocka Holmese. Ani ty sis nemohla nevšimnout podobnosti mezi ním a zmizením lady Francis Carfaxové.“

„Čekáš, že tělo paní Leigh Gordonové se najde v rakvi?“

„Logicky by se historie měla opakovat. Vlastně – co ty si o tom myslíš?“

„No,“ začala Pentlička. „První vysvětlení, které se nabízí, je to, že z toho či onoho důvodu se Hermy, jak jí říká, bojí setkat se svým snoubencem a že lady Susan ji kryje. Prostě řečeno, že se dostala do nějaké šlamastyky a že z něj teď má vítr.“

„Taky mě to napadlo,“ kývl Tommy. „Ale myslím, že tímhle bychom si nejdřív měli být hodně jistí, než to naznačíme člověku, jako je Stavansson. Co takhle zajet do Maldonu? A neuškodilo by vzít s sebou pár golfových holí.“

Pentlička souhlasila, a tak Mezinárodní detektivní agentura zůstala na čas pouze v Albertových rukou. Maldon bylo sice dobře známé letovisko, ale rozlohou nevelké. Tommy a Pentlička pátrali na všech místech, která jim jejich vynalézavost nabídla, ale nezjistili vůbec nic. Když se vraceli do Londýna, napadla Pentličku geniální myšlenka.

Tommy, proč na tom telegramu bylo , Maldon, Surrey?“

„No protože Maldon leží v Surrey, chytráku.“

„Chytrák jsi ty sám. Když dostaneš telegram z Hastingsu, nebo třeba z Torquay, tak za tím hrabství neuvádějí. Ale když je z Richmondu, tak tam píšou Richmond, Surrey. Protože Richmondy jsou dva.“

Tommy, který řídil, zpomalil. „Pentličko,“ řekl láskyplně, „ten tvůj nápad není možná špatný. Pojď, zeptáme se na to támhle na té poště.“

Dojeli k malé budově prostřed vesnické ulice. Stačilo jen pár minut k tomu, aby zjistili, že Maldony jsou dva. Maldon v Surrey a Maldon v Sussexu. Ten druhý byla jen vesnička, ale telegrafovat se odtamtud dalo.

„To je ono,“ pochvalovala si Pentlička. „Stavansson věděl, že Maldon leží v Surrey, takže když viděl na začátku S, tak si to ani celé pořádně nepřečetl.“

„Zítra,“ uzavřel Tommy, „se podíváme na ten Maldon v Sussexu.“

Maldon v Sussexu byl úplně jiný než jeho jmenovec v Surrey. Ležel šest kilometrů od nádraží, byly tu dvě hospody, dva malé obchody, poštovní a telegrafní úřad, kde se také prodávaly sladkosti a pohlednice, a asi sedm malých chalup. Pentlička se vypravila po obchodech, zatímco Tommy si to namířil ke Kohoutu a vlaštovce. Za půl hodiny se znovu setkali.

„Tak co?“ ptala se Pentlička.

„Celkem dobré pivo,“ odpověděl Tommy, „ale informace žádné.“

„Tak to jdi zkusit ještě ke Králově hlavě,“ pobídla ho Pentlička. „Já se vrátím na poštu. Je tam taková kyselá bába, ale slyšela jsem, jak na ni zrovna někdo volá, že je oběd hotový.“

Vrátila se tam a začala si prohlížet pohlednice. Zezadu vyšla mladá svěží dívka, dosud s pusou plnou jídla.

„Chtěla bych tyhle, prosím,“ řekla Pentlička. „A počkala byste, až proberu tyhle s vtípem?“

Přebírala balíček a při řeči mluvila.

„To mě strašně mrzí, že mi nemůžete říct adresu mé sestry. Je ubytovaná někde tady poblíž a já jsem ztratila její dopis. Leigh Gordonová se jmenuje.“

Dívka zavrtěla hlavou.

„Nevzpomínám si. A nám tady rukama neprojde moc pošty – takže bych si to jméno zřejmě pamatovala, kdybych ho na dopise viděla. Kromě Panského dvora tu kolem moc velkých domů není.“

„Co je to ten Panský dvůr?“ ptala se Pentlička. „Komu patří?“

„Má ho doktor Horriston. Udělal z něj teď léčebnu. Pokud vím, většinou na nervové choroby. Přijíždějí sem dámy na odpočinkové kúry a tak. No, rozhodně je tam klid.“ Zahihňala se.

Pentlička si spěšně vybrala několik pohlednic a zaplatila je.

„Podívejte, doktor Horriston zrovna jede kolem!“ zvolala dívka.

Pentlička pospíchala ke dveřím. Kolem projíždělo malé dvousedadlové auto. Za volantem seděl vysoký snědý muž s upravenými černými vousy a výrazným, nepříjemným obličejem. Auto pokračovalo ulicí dál. Pentlička uviděla Tommyho, jak přechází přes cestu k ní.

„Tommy, myslím, že to mám. Léčebna doktora Horristona.“

„Slyšel jsem o ní u Králově hlavy a taky mě napadlo, že by na tom mohlo něco být. Ale kdyby se nervově zhroutila nebo něco podobného, její teta a přátelé by o tom věděli.“

„Jo. Ale tak jsem to nemyslela. Viděl jsi toho muže ve sportáku, co jel kolem?“

„Vypadal dost nepříjemně.“

„To byl doktor Horriston.“

Tommy hvízdal.

„Podezřelé individuum. Co ty myslíš. Pentličko? Půjdeme si ten Panský dvůr prohlédnout?“

Nakonec místo našli – veliký rozlehlý dům na rozsáhlých opuštěných pozemcích. Za domem tekla prudký potok s mlýnem.

Ponuré místo,“ podotkl Tommy. „Mám z něj husí kůži. Pentličko. Víš, mám takový pocit, že z celé té věci se vyklubá nakonec něco vážnějšího, než jsme původně mysleli.“

„Prosím tě, ne. Jen abychom tu byli včas. Ta žena je v nějakém hrozném nebezpečí; cítím to v kostech.“

„Nedávej se unést představivostí.“

„Nemůžu si pomoci, já tomu člověku nevěřím. Co uděláme? Myslím, že by byl docela dobrý plán, kdybych tam nejdřív šla sama, zazvonila a úplně drze se ptala po paní Leigh Gordonové. Uvidíme, co mi na to řeknou. Protože konec konců všechno může být úplně čisté a legální.“

Pentlička svůj plán provedla. Dveře skoro okamžitě otevřel sluha s kamennou tváří.

„Chci mluvit s paní Leigh Gordonovou, jestli je jí tak dobře, aby mě mohla přijmout.“

Měla pocit, že ten muž prudceji zamrkal, ale přesto odpověděl bez zaváhání.

„Nikdo toho jména tu není, madam.“

„Ale jistěže je. Je to přece Panský dvůr a patří doktoru Horristonovi, že?“

„Ano, madam, ale žádná paní Leigh Gordonová tu není.“

Zmatená Pentlička byla nucena se stáhnout a za branou celou věc konzultovat s Tommym.

„Mohl mluvit pravdu. Koneckonců, nic nevíme jistě.“

„Jenže nemluvil. Lhal. Tím jsem si jistá.“

„Počkej, až se doktor vrátí,“ navrhl Tommy. „Já se pak budu vydávat za novináře a budu se tvářit, že s ním chci mluvit o jeho nové metodě léčení klidem. Tak budu mít šanci dostat se dovnitř a porozhlédnout se, jak to tam vypadá.“

Doktor se vrátil asi za půl hodiny. Tommy mu dal pět minut a pak se zase on vypravil ke dveřím. Ale i on se vrátil bez úspěchu.

„Doktor měl práci a nesměl být rušen. A s novináři nikdy nemluví. Pentličko, ty máš pravdu. Celé to místo je nějak podezřelé. Ideálně položené – všude je to kilometry daleko. Tady by se mohlo dít naprosto cokoli a nikdo by se nic nedozvěděl.“

„Pojď,“ prohlásila Pentlička odhodlaně.

„Co chceš dělat?“

„Převezu zeď a mrknu se, jestli by se nedalo do domu nějak dostat, aniž by mě viděli.“

„Dobře. Jdeme na to.“

Zahrada byla poněkud přerostlá a dalo se v ní dobře schovat. Tommy a Pentlička se dokázali dostat až k zadní části domu, aniž je kdo zahlédl.

Byla tam velká terasa s rozpadajícím se schodištěm. Na terasu vedla velká francouzská okna, ale vylézt až k nim si netroufli, a z místa, kde se schovávali, měli okna zase příliš vysoko, takže nemohli nahlédnout dovnitř. Zdálo se, že jejich průzkum skončí neúspěšně, když náhle Pentlička pevněji sevřela Tommyho paži.

V pokoji kousek od nich někdo mluvil. Okno bylo otevřené a k nim zalétaly jasně slyšitelné útržky konverzace.

„Pojďte dovnitř, pojdte dovnitř a zavřete dveře,“ řekl podrážděně mužský hlas. „Říkáte, že asi před hodinou přišla nějaká dáma a ptala se po paní Leigh Gordonové?“

V hlasu, který odpověděl. Pentlička poznala sluhu s kamennou tváří.

„Ano, pane.“

„Samozřejmě jste řekl, že tu není?“

„Samozřejmě, pane.“

A teď ještě ten takzvaný novinář?“ zuřil první.

Náhle přešel k oknu, prudce roztáhl závěsy a dvojice venku, vykukující za keři, poznala doktora Horristona.

„Největší starosti mi dělá ta žena,“ pokračoval doktor. „Jak vypadala?“

„Mladá, hezká, velmi dobře oblečená, pane.“

Tommy šťouchl Pentličku do žeber.

„Přesně jak jsem se obával,“ procedil doktor mezi zuby. „Nějaká kamarádka té Leigh Gordonové. Budu muset učinit kroky –“

Větu nedokončil. Tommy a Pentlička slyšeli, jak se zavírají dveře. Pak bylo ticho.

Tommy opatrně zavelel k ústupu. Když se dostali na malou mýtinu nedaleko odtud, ale mimo doslech z domu, promluvil.

„Pentličko, tohle začíná vypadat vážně. Ti mají za lubem něco zlého. Myslím, že bychom se měli hned vrátit do města a zajít za Stavanssonem.“

Pentlička ho ale překvapila, protože zavrtěla hlavou.

„Musíme zůstat tady. Slyšel jsi, jak říkal, že musí učinit kroky. To může znamenat cokoli.“

„Nejhorší je, že nemáme žádné důkazy, takže policii sem nedostaneme.“

„Poslyš, Tommy. Co zavolat Stavanssona z vesnice? Já zůstanu tady.“

„To je možná nejlepší plán,“ souhlasil její manžel. „Ale – říkám ti – Pentličko –“

„No?“

„Dávej na sebe pozor – slibuješ?“

„Samozřejmě že dám, hlupáčku. Hodí sebou.“

Tommy se vrátil asi o dvě hodiny později. Pentlička na něj čekala poblíž brány.

„Tak co?“

„Stavanssona jsem nesehnal. Zkoušel jsem pak lady Susan, ale ta byla taky někde pryč. Pak mě napadlo zavolat staroušovi Bradymu. Požádal jsem ho, aby mi Horistona našel v Lékařském adresáři nebo jak se ta věc jmenuje.“

„No a co Brady říkal?“

„On to jméno okamžitě poznal. Horiston byl dřív normální slušný doktor, ale pak nějak šlápnul vedle. Brady o něm říkal, že je úplně bez zábran a že prý on osobně by v souvislosti s ním nebyl překvapený ničím. Otázka je, co uděláme teď.“

„Musíme zůstat tady,“ prohlásila Pentlička okamžitě. „Mám takový pocit, že něco plánují na dnešní noc. Mimochodem, Tommy, zahradník tu stříhal břečťan a já vím, kam uložil žebřík.“

„To jsi dobrá. Pentličko,“ pochválil ji její manžel. „Takže v noci –“

„Jen se setmí –“

„Uvidíme –“

„Co uvidíme.“

Ted zase Tommy se ujal hlídkování u domu, zatímco Pentlička jela do vesnice pro něco k snědku.

Pak se vrátila a od té chvíle hlídali společně. V devět večer usoudili, že už je dost tma, aby se mohli pustit do akce. Mohli teď obcházet dům docela svobodně. Najednou Pentlička popadla Tommyho za ruku.

„Poslouchej!“

Zvuk, který zaslechla, se ozval znovu, tiše se nesl nočním vzduchem. Bylo to bolestné ženské sténání.

Pentlička ukázala k jednomu oknu v prvním patře.

„Bylo to támhle z toho pokoje,“ zašeptala. A znovu se nočním tichem rozlehlo zasténání.

Oba naslouchající se rozhodli provést původní plán. Pentlička nejprve vyrazila k místu, kde viděla zahradníka ukládat žebřík. Společně ho donesli k té straně domu, odkud slyšeli tiché sténání. Všechny rolety v přízemí byly zatažené, ale okno v prvním patře je nemělo.

Tommy co nejtišeji opřel žebřík o zeď.

Já tam vylezu,“ zašeptala Pentlička. „Ty zůstaň dole. Mně šplhání po žebříku nevádí a ty mi ho líc přidržíš. A taky, kdyby se támhle za rohem objevil doktor, rozhodně se s ním vypořádáš snáz.“

Pentlička obratně vyšplhala po žebříku, natáhla krk a opatrně nakoukla do pokoje. Pak se znovu prudce přikrčila a asi po minutě či dvou se podívala podruhé. Zůstala tam asi pět minut, pak zase slezla.

„Je to ona,“ sdělovala zadýchaně. „Ale, Tommy, je to hrůza. Leží tam v posteli, sténá a hází sebou ze strany na stranu – a zrovna když jsem tam vylezla, přišla nějaká žena oblečená jako zdravotní sestra. Naklonila se nad ni a píchla jí něco do paže, pak zase odešla. Co uděláme?“

„Je při vědomí?“

„Myslím, že ano. Jsem si skoro jistá, že je. Možná je připoutaná k posteli. Jdu zase nahoru, a když to půjde, vlez dovnitř.“

„Poslyš, Pentličko...“

„Kdybych byla v nějakém nebezpečí, zavolám tě na pomoc. Tak ahoj.“

Pentlička se vyhnula další hádce tím, že začala spěšně stoupat po žebříku. Tommy viděl, jak lehce zkouší okno a pak bezhlučně rozhrnuje závěs. Ještě okamžik a zmizela uvnitř.

Tommymu se teď čas nesnesitelně vlekl. Nejdřív neslyšel nic. Pentlička a paní Leigh Gordonová nejspíš mluvily šepem, pokud mluvily vůbec. Po chvilce zaslechl tichý hovor a ulevilo se mu. Ale hlasy náhle umlkly. Absolutní ticho.

Tommy natahoval uši. Nic. Co tam můžou dělat?

Najednou mu na rameno dopadla ruka.

„Pojď,“ řekl ze tmy Pentličin hlas.

„Pentličko? Jak ses sem dostala?“

„Hlavním vchodem. Pojď, jedeme pryč.“

„Pryč?“

„Přesně to jsem říkala.“

„Ale – co paní Leigh Gordonová?“

Pentlička nevýslovně trpkým tónem odpověděla:

„Hubne!“

Tommy se na ni díval s podezřením, že si z něj dělá legraci.

„Jak to myslíš?“

„Jak to říkám. Hubne. Zeštíhluje se. Zbavuje se váhy. Vzpomínáš, jak Stavansson povídal, že nesnáší tlusté ženské? Za ty dva roky, co byl pryč, jeho Hermý ztloustla. Když se měl vrátit, zpanikařila a honem se hnala na tohle nové léčení k doktoru Homstonovi. Jsou to nějaké injekce a on s tím dělá strašné tajnosti – a účtuje nehorázné ceny. Řekla bych, že je to šarlatán, ale zatraceně úspěšný! Stavansson se vrátil o čtrnáct dnů dřív, když s tou kúrou teprve začínala. Lady Susan jí přísahala, že ji neprozradí. A my se sem ženeme a děláme ze sebe naprosté idioty!“

Tommy sykl.

„Domnívám se, Watson,“ prohlásil důstojně, „že v Queens Hall je zítra velice dobrý koncert. Měli bychom ho pohodlně stihnout. A vy mi uděláte tu radost a tenhle případ nezanesete do našich archivů. Nemá naprosto žádné zajímavé rysy.“

DESÁTÁ KAPITOLA

Hra na slepou bábu

„Dobře,“ řekl Tommy a položil sluchátko.

Pak se obrátil k Pentličce.

„To byl šéf. Zřejmě o nás dostává strach. Jak to vypadá, tak ti, co po nich jdeme, se už dozvěděli, že nejsem pravý pan Theodore Blunt. Prý máme každým okamžikem čekat nějaké vzrušeníčko. Šéf tě moc prosí, abys mu udělala tu laskavost, šla domů a doma taky zůstala a aby ses do toho už dál nemíchala. Jak to vypadá, tak to sršní hnízdo, co jsme do něj píchli, je větší, než kdo tušil.“

„Abych šla domů, to je nesmysl,“ prohlásila Pentlička rozhodně. „Kdo by na tebe dohlédl, kdybych šla domů? Kromě toho, já mám vzrušení ráda. V poslední době tu moc práce nebylo.“

„No, nemůžeš každý den čekat vraždy a loupeže,“ odpověděl Tommy. „Měj rozum. Já navrhuji tohle. Když se nic moc neděje, měli bychom denně cvičit.“

„Myslíš jako lehnout si na záda a mávat nohama ve vzduchu? Něco takového?“

„Nevykládej si všechno hned tak doslova. Když říkám cvičit, tak myslím cvičit v detektivním umění. Kopie velkých mistrů. Třeba –“

Tommy vytáhl ze zásuvky poměrně hrozivě vyhlížející zelené stínítko, kryjící obě oči, a dost pečlivě si je nasadil. Pak vytáhl z kapsy hodinky.

„Ráno jsem si rozbil sklo,“ poznamenal. „Takže se z nich můžou stát ony hodinky bez sklíčka, jichž se mé citlivé prsty lehce dotýkají.“

„Dávej pozor,“ usadila ho Pentlička. „Teď sis málem ulomil malou ručičku.“

„Podej mi ruku,“ nedal se Tommy. Podržel ji a jedním prstem nahmatl puls. „Ach! Klaviatura ticha. Tato žena netrpí srdeční chorobou.“

„Předpokládám,“ řekla Pentlička, „že jsi Thomley Colton?“

„Přesně tak,“ kývl Tommy. „Slepý problémista. A ty jsi, jaksejenomjmenuje, ta černovlasá sekretářka s tvářemi jako jablíčka –“

„Ten uzlíček dětských šatů nalezený na nábřeží řeky,“ dokončila Pentlička.

„A Albert je Odměna alias Kreveta.“

„Musíme ho naučit říkat: ‚Júú,‘“ řekla Pentlička. „A taky nemá ječivý hlas. Spíš hrozně drsný.“

„U zdi vedle dveří,“ pokračoval Tommy, „si povšimni oné tenké duté hole, která mi toho umí tolik říct, když ji držím v citlivé ruce.“

Vstal a vrazil do židle.

„Sakra,“ zaklel Tommy. „Zapomněl jsem, že tam ta židle je.“

„To musí být strašné, být slepý,“ řekla Pentlička procítěně.

„To ano,“ souhlasil Tommy. „Víc než koho jiného je mi líto těch chudáků, kteří ve válce přišli o zrak. Ale říká se, že když člověk žije ve tmě, vyvinou se mu zvláštní smysly. To právě chci zkusit a uvidím, co člověk dokáže. Mohlo by to být dost šikovné, kdybych se mohl vycvičit tak, abych se vyznal ve tmě. Tak, Pentličko, a teď mi hezky dělej Sydney Thamesovou. Kolik kroků k té holi?“

Pentlička to zkusila uhodnout.

„Tři rovně, pět doleva,“ střelila od boku.

Tommy ji nejistě poslechl. Pentlička ho zarazila varovným výkřikem, když si uvědomila, že při čtvrtém kroku by narazil do zdi.

„Není to tak jednoduché, jak to vypadá,“ podotkla Pentlička. „Nemáš ponětí, jak špatně se odhaduje, kolik kroků je potřeba.“

„Je to ohromně zajímavé,“ řekl Tommy. „Zavolej dovnitř Alberta. Potřesu si s vámi oběma rukou a schválně, jestli poznám, která je čí.“

„Dobře,“ souhlasila Pentlička, „ale Albert si nejdřív musí umýt ruce. Máje nejspíš celé ulepené od těch strašných cucavých bonbonů, které pořád jí.“

Když Albertovi vysvětlili, o čem jde, se zájmem se zapojil do hry.

Tommy oběma stiskl ruku a pak se spokojeně usmál.

„Klaviatura ticha nemůže lhát,“ prohlásil. „To první byl Albert, to druhé ty, Pentličko.“

„Špatně!“ vyjekla Pentlička. „Klaviatura ticha, to určitě! Poznal jsi můj prsten. Jenže já jsem ho navlékla Albertovi.“

Pak proběhly se střídavým úspěchem ještě různé další experimenty.

„Ale ono to přijde,“ prohlásil Tommy. „Člověk nemůže čekat, že bude od samého začátku neomylný. Víš co? Je zrovna čas na oběd. Půjďme spolu do Blitzu, Pentličko. Slepec a jeho doprovod. Tam si můžeme vyzkoušet spoustu užitečných věcí.“

„Tommy, to si tak leda koledujeme o potíže.“

„Ale ne. Budu se chovat jako gentleman. Ale vsadím se s tebou, že na konci oběda tě budu už pěkně udivovat.“

Tím uťal všechny protesty, a tak za čtvrt hodiny už byli Tommy a Pentlička pohodlně usazeni u rohového stolu ve Zlatém sále v Blitzu.

Tommy zlehka přešel prsty po jídelním lístku.

„Pro mě pilaff de homar a grilované kuře,“ zabručel.

Také Pentlička si vybrala a číšník odešel.

„Zatím by to šlo,“ pochvaloval si Tommy. „Teď něco náročnějšího. Ta dívka v krátké sukni má skutečně krásné nohy – ta, co právě vešla.“

„Jak jsi to dokázal, Thome?“

„Krásné nohy způsobují zvláštní vibrace podlahy, které přijímám svou dutou holí. Nebo, abych byl upřímný, ve velké restauraci skoro vždycky stojí ve dveřích nějaká hezká dívka a rozhlíží se po svých přátelích, a když se nosí krátké sukně, určitě toho využije.“

Pokračovali v jídle.

„Muž o dva stoly od nás je asi hodně bohatý rentiér,“ prohlásil Tommy ledabyly. „Žid, ne?“

„To nebylo špatné,“ ocenila Pentlička. „Ale tady vážně nevím.“

„Nemůžu ti pokaždé říkat, jak to dělám. Kazilo by mi to šou. Vrchní servíruje šampaňské o tři stoly vpravo. A k nám míří mohutná žena v černém.“

„Tommy, jak můžeš –“

„Vidíš! Tak už začínáš chápat, co dokážu. U stolu za tebou se zrovna zvedá hezká dívka v hnědých šatech.“

„Chyba!“ zajásala Pentlička. „Je to mladík v šedém.“

„Aha!“ vyvedlo to na okamžik Tommyho z míry.

V té chvíli se dva muži, kteří seděli u blízkého stolu a sledovali mladý pár s napjatým zájmem, zvedli a přistoupili k nim.

„Promiňte,“ řekl starší z nich, vysoký, dobře oblečený muž s monoklem a malým šedým knírkem. „Ale bylo mi řečeno, že jste pan Theodore Blunt. Smím se zeptat, jestli je to pravda?“

Tommy chvíli váhal, protože se cítil v nevýhodě. Pak kývl.

„Je to tak. Jsem Blunt.“

„Ale to je nečekané štěstí! Pane Blunte, hodlal jsem vás po obědě navštívit v kanceláři. Mám problém – velice vážný problém. Ale – promiňte – stalo se vám něco s očima?“

„Milý pane,“ odpověděl Tommy melancholicky, „jsem slepý – úplně slepý.“

„Cože?“

„Šokovalo vás to? Ale jistě jste už slyšel o slepých detektivech?“

„V literatuře. Ve skutečném životě nikdy. A rozhodně jsem nikdy neslyšel, že vy jste slepý.“

„Mnoho lidí o tom vůbec neví,“ odpověděl tiše Tommy. „Dnes mám to stínítko, abych si uchránil oči před prudkým světlem. Ale bez něj velké množství lidí vůbec netuší mé postižení – chcete-li tomu tak říkat.

Víte, moje oči mě nemohou svést špatným směrem. Ale už to stačilo. Půjďme rovnou do mé kanceláře, nebo mi chcete svůj případ vyložit tady? To by podle mě bylo nejlepší.“

Číšník donesl další dvě židle a oba muži se posadili. Druhý z nich, který ještě nepromluvil, byl menší, podsaditý a hodně snědý.

„Jde o velice choulostivou otázku,“ začal starší z mužů důvěrně ztišeným hlasem. Nejistě pohlédl na Pentličku. Pan Blunt jako by jeho pohled vycítil.

„To je slečna Ganga, moje osobní sekretářka,“ řekl. „Nalezli ji na březích této indické řeky jako pouhý uzlíček dětských šatů. Velice smutná historie. Slečna Ganga mi nahrazuje oči. Chodí se mnou všude.“

Neznámý muž se Pentličce zlehka uklonil.

„Pak tedy můžu mluvit. Pane Blunte, moje šestnáctiletá dcera byla unesena za dost podivných okolností. Zjistil jsem to před půl hodinou. Okolnosti případu jsou takové, že jsem se neodvážil zavolat policii. Místo toho jsem volal k vám do kanceláře. Řekli mi, že jste na obědě, ale že se vrátíte o půl třetí. Přišel jsem se svým přítelem kapitánem Harkerem –“

Druhý muž škubl hlavou a něco zabručel.

„A měl jsem to neuvěřitelné štěstí, že jste tu obědval také. Nesmíme ztrácet čas. Musíte se mnou hned jet ke mně domů.“

Tommy odpověděl s obezřetnou vyhýbavostí.

„Mohu u vás být za půl hodiny. Nejdřív se musím vrátit do kanceláře.“

Kapitán Harker, který se podíval na Pentličku, byl možná překvapen, když zahlédl v koutcích jejích úst úsměv.

„Ne, ne, to nejde. Musíte hned jet se mnou.“ Šedovlasý muž vytáhl z kapsy vizitku a přes stůl ji podal Tommymu. „To je moje jméno.“

Tommy po ní přešel prsty.

„Na tohle nejsou moje prsty dost citlivé,“ prohlásil s úsměvem a podal ji Pentličce, která ji tlumeným hlasem přečetla: „Vévoda z Blairgowrie.“

Podívala se na klienta se značným zájmem. Vévoda z Blairgowrie byl znám jako krajně povýšený a nepřístupný šlechtic, který si vzal za manželku dceru řezníka z Chicaga, o mnoho let mladší, než byl sám, a s tak prudkým temperamentem, že to pro jejich společnou budoucnost nevěstilo nic dobrého. V poslední době se mluvilo o manželských neshodách.

„Pojedete hned, pane Blunte?“ zeptal se vévoda trochu ostře.

Tommy se podvolil nutnosti. ,

„Slečna Ganga a já s vámi pojedeme,“ řekl tiše. „Nebudete se zlobit, když si nejdřív ještě vypiji velký šálek černé kávy? Donesou ji hned. Trápí mě velmi nepříjemné bolesti hlavy v důsledku mých potíží s očima, a káva mi uklidňuje nervy.“

Zavolal číšníka a objednal si. Pak oslovil Pentličku.

„Slečno Gango – zítra tady obědvám s francouzským policejním prefektem. Poznamenejte si menu a předejte ho vrchnímu, instruujte ho přitom, ať mi rezervuje můj obvyklý stůl. Pomáhám francouzské policii v jednom důležitém případě. Odměna –“ udělal přestávku – „je ovšem značná. Jste připravena, slečno Gango?“

„Připravena,“ odpověděla Pentlička s perem v ruce.

„Začneme tím speciálním salátem z krevet, který tu dělají. Pak bude následovat – počkejme, následovat – ano, omeleta Blitz a možná Tournedos? L'Etranger pro dva.“

Odmlčel se a omluvně zamumlal:

„Prominete, doufám. Aha! Ano, Souffle en surprise. Tím menu uzavřeme. Velice zajímavý člověk, ten francouzský prefekt. Neznáte ho náhodou?“

Jeho společník odpověděl záporně a Pentlička se zvedla a šla si promluvit s vrchním. Vrátila se právě ve chvíli, kdy číšník donesl kávu.

Tommy pomalými doušky vypil velký šálek a pak se zvedl.

„Mou hůl, slečno Gango? Děkuji. Pokyny, prosím?“

To byla pro Pentličku těžká chvíle. „Jeden doprava, osmnáct rovně. Kolem pátého kroku obsluhuje číšník

u stolu po vaší levici.“

Tommy svižně zahoupal holí a vykročil. Pentlička se držela těsně u něj a nenápadně se snažila ho dirigovat. Všechno šlo dobře až do chvíle, kdy vycházeli ze dveří. Dovnitř dost spěšně vrazil muž, a než Pentlička stačila slepého pana Blunta varovat, vrazil rovnou do nového příchozího. Následovala záplava vysvětlení a omluv.

Venku čekalo malé uzavřené auto. Sám vévoda pomohl panu Bluntovi nasednout.

„Máte tu auto, Harkere?“ zeptal se přes rameno.

„Ano. Hned za rohem.“

„Buďte tak hodný a svezte slečnu Gangu.“

Než stačil někdo něco dodat, vévoda nasedl vedle Tommyho a auto se hladce rozjelo.

„Skutečně choulostivá záležitost,“ řekl vévoda. „Brzo vás už budu moci seznámit se všemi detaily.“

Tommy zvedl ruku k obličeji.

„Ted už si můžu sundat stínítko,“ podotkl přátelsky. „Potřeboval jsem ho jen kvůli tomu ostrému světlu v restauraci.“

Ale vévoda mu náhle prudce strhl ruku dolů. Zároveň Tommy ucítil, jak ho do žeber šťouchlo něco tvrdého a kulatého.

„Ale kdepak, milý pane Blunte,“ ozval se vévoda úplně jiným hlasem. „To stínítko si nesundáte. Budete sedět docela klidně a nebudete se vůbec hýbat. Rozumíte? Neraď bych, aby tahle moje pistole spustila. Víte, já náhodou vůbec nejsem vévoda z Blairgowrie. Půjčil jsem si pro tuhle příležitost jeho jméno, protože jsem věděl, že tak ctěného klienta jistě neodmítnete doprovodit. Já jsem něco mnohem prozaičtějšího – já jsem obchodník s uzeninami, který hledá svou ztracenou manželku.“

Cítil, jak sebou jeho společník trhnul.

„Takže vám to něco říká,“ zasmál se. „Můj milý mladý muži, byl jste skutečně neuvěřitelně pošetilý. Mám obavu – mám skutečně vážnou obavu, že vaše činnost bude v budoucnu silně omezena.“

Poslední větu pronesl se zlověstným potěšením.

Tommy seděl bez hnutí. Na výhrůžky svého společníka neodpověděl.

Po chvíli auto zpomalilo a zastavilo.

„Okamžiček,“ prohlásil falešný vévoda. Nacpal Tommymu obratně do úst kapesník a převázal mu je šátkem.

„Pro případ, že byste byl natolik pošetilý a chtěl volat o pomoc,“ vysvětlil zdvořile.

Dveře auta se otevřely a u nich stál připravený šofér. On a jeho pán vzali Tommy ho mezi sebe a rychle ho vyvedli po několika schodech do domu.

Dveře se za nimi zavřely. Ve vzduchu se vznášela těžká orientální vůně. Tommymu se nohy bořily hluboko do sametového vlasu koberce. Stejným způsobem ho vystrkali nahoru po schodišti a do místnosti, která podle jeho odhadu ležela v zadní části domu. Tam mu oba muži svázali ruce. Šofér zase odešel a druhý z mužů odstranil Tommymu roubík.

„Teď už můžete mluvit podle libosti,“ oznámil mu sladce. „Tak co mi povíte, mladíku?“

Tommy si odkašlal a rozhýbal si bolavé koutky úst.

„Doufám, že jste neztratil mou dutou hůl?“ řekl mírně. „Stálo mě hodně peněz nechat si ji udělat.“

„Vy ale máte nervy,“ prohlásil jeho společník po minutové pauze. „Druhá možnost je, že jste jenom hlupák. Copak nechápete, že vás mám – že vás držím v hrsti? Že jste naprosto v mé moci? Že nikdo, koho znáte, vás pravděpodobně už nikdy neuvidí?“

„Nemůžete zkrátit to melodrama?“ zeptal se Tommy žalostně. „Musím říct: Vy padouchu, však já vás ještě dostanu? To už je hodně nemoderní.“

„A co to děvče?“ zeptal se druhý muž a pozorně ho přitom sledoval. „Ani to s vámi nepohne?“

„Když jsem teď musel proti své vůli mlčet, dal jsem si dvě a dvě dohromady,“ odpověděl Tommy. „Došel jsem k nevyhnutelnému závěru, že váš upovídaný kamarád Harkerje další z těch, kdo se nezastaví před ničím, a tím pádem moje sekretářka bude mít to neštěstí, že se k našemu večírku co nevidět připojí.“

„V jednom bodě správně, v druhém omyl. Paní Beresfordová – jak vidíte, víme o vás všechno – kdy paní Beresfordová nepojede sem. To je takové moje malé bezpečnostní opatření. Napadlo mě, že vaši přátelé na nejvyšších místech vás možná dávají sledovat. V tom případě vás ale nemohou stopovat oba, pokud vás rozdělíme. To znamená, že budu mít pořád jednoho z vás v rukou. Právě teď čekám –“

Nedořekl, protože se otevřely dveře. Dvorníť nakoukl šofér.

„Nikdo nás nesledoval, pane. Vzduch je čistý.“

„Dobře. Můžete jít, Gregory.“ Dveře se zase zavřely.

„Zatím je to dobré,“ prohlásil „vévoda“. „No a co my teď uděláme s vámi, pane Beresforde Blunte?“

„Nejradši bych byl, kdybyste mi sundal to zpropadené stínítko,“ prohlásil Tommy.

„Ale ne. S ním jste skutečně slepý – bez něj byste viděl stejně dobře jako já – a to by se mi nehodilo do plánu. Protože já mám takový malý plán. Vy máte rád senzační romány, pane Blunte. Ta hra, kterou jste dnes se svojí ženou hráli, to dokazuje víc než dobře. Já jsem teď také zorganizoval takovou malou hru – a docela důmyslnou, jak jistě uznáte, jen co vám ji vysvětlím.

Víte, ta podlaha, na které stojíte, je kovová a na jejím povrchu jsou tu a tam malé vyvýšeniny. Dotknou se jednoho tlačítka – tak.“ Ozvalo se ostré cvaknutí. „Ted je zapnutý elektrický proud. Šlápnout na jeden z těch hrbolků znamená – smrt! Chápete? Kdybyste viděl... ale vy nevidíte. Jste ve tmě. A to je ta hra – slepá bába se smrtí. Když se vám podaří ve zdraví dojít ke dveřím – svoboda! Ale myslím, že dávno předtím šlápnete na některé z nebezpečných míst. A to bude ohromně zábavné – pro mě!“

Přistoupil k Tommymu a rozvázal mu ruce. Pak mu s ironickou poklonou podal jeho hůl.

„Slepý problémista. Uvidíme, jestli vyřeší tenhle problém. Budu tady stát s pistolí připravenou. Když zvednete ruce k hlavě a zkusíte si sundat své stínítko, střelím. Je to jasné?“

„Naprosto.“ Tommy byl poněkud bledý, ale odhodlaný. „Předpokládám, že nemám šanci, co?“

„No, řekněme –“ pokrčil druhý muž rameny.

„Vy jste ale vynalézavý mizera, vidíte?“ pokračoval Tommy. „Ale zapomněl jste na jednu věc.

Mimochodem, můžu si zapálit cigaretu? Nějak se mi z toho rozbušilo srdce.“

„Můžete si zapálit cigaretu – ale žádné kousky na mě nezkoušejte. Nezapomeňte, že vás sleduji s připravenou pistolí.“

„Nejsem cvičený pes,“ odsekl Tommy. „Žádné kousky neprovádím.“ Vytáhl z pouzdra cigaretu a pak nahmatal krabičku se sirkami. „Nic se neděje. Nehledám revolver. Ostatně vy dobře víte, že nejsem ozbrojený. Ale i tak, jak jsem už říkal, zapomněl jste na jednu věc.“

„Na jakou?“

Tommy vytáhl z krabičky zápalku a držel ji nad škrátátkem.

„Já jsem slepý a vy vidíte. To připouštím. Máte výhodu. Ale co kdybychom byli oba ve tmě, co? Jakou byste pak měl výhodu?“

Škrtl sirkou.

„Uvažujete o tom, že rozstřílíte vypínač? Aby byla všude tma? To se udělat nedá.“

„Přesně tak,“ kývl Tommy. „Tmu vám vytvořit nemůžu. Ale extrémy se navzájem podobají, víte? Co třeba světlo?“

Při řeči přiložil sirku k čemusi, co držel v ruce, a hodil to na stůl.

Místností se rozlila oslepující záře.

Vévoda, oslněný prudkým bílým světlem, zamrkal a couvl, přičemž spustil ruku z pistole.

Když znovu otevřel oči, cítil, že ho něco ostrého píchá do prsou.

„Zahodte tu pistoli,“ přikázal Tommy. „A rychle. Souhlasím s vámi, že dutá hůl je dost k ničemu. Proto jsem si ji nepořídil. Ale taková hůl s dýkou, to je moc užitečná zbraň. Nemyslíte? Skoro tak užitečná jako magnéziový knot. Zahodte tu pistoli.“

Muž uznal, že vzhledem k ostrému hrotu mu nic jiného nezbyvá, a pustil ji z ruky. Pak se rozesmál a odskočil.

„Ale já mám pořád výhodu,“ vysmíval se. „Protože já vidím a vy ne.“

„No a v tom se pletete,“ řekl Tommy. „Já vidím perfektně. To stínítko je falešné. Chtěl jsem to zahrát na Pentličku. Na začátku se jednou dvakrát splést a na konci oběda provést pár bravurních triků. Já bych totiž mohl klidně k těm dveřím dojít a úplně snadno se všem hrbolkům vyhnout. Jenže jsem nevěřil, že byste hrál fér. Nikdy byste nedopustil, abych z toho vyšel živý. Ale pozor –“

Vévoda, tvář zkřivenou vztekem, po něm skočil a docela přitom zapomněl dávat pozor, kam šlape.

Najednou se ozvalo zapraskání, zajiskřil modrý plamen. Muž se chvilku potácel a pak padl jako prkno. V místnosti to bylo slabě cítit spáleným masem a trochu silněji ozónem.

„Uf,“ ulevil si Tommy.

Otřel si pot z čela.

Opatrně a se všemi možnými bezpečnostními opatřeními došel ke stěně a dotkl se tlačítka, s nímž předtím viděl manipulovat svého soupeře.

Pak přešel přes pokoj ke dveřím, pomalu je pootevřel a vykoukl. Nikde nikdo. Sešel po schodech a předními dveřmi ven.

Když byl v bezpečí na ulici, podíval se na dům – trochu se při tom pohledu zachvěl – a poznamenal si číslo. Pak se rozběhl k nejbližší telefonní budce.

Po chvíli zoufalé úzkosti se ozval dobře známý hlas.

„Pentličko, díkybohu!“

„Jo, jsem v pořádku. Pochopila jsem to všechno. Odměno – Kreveto, přijed' do Blitzu a sleduj ty dva neznámé. Albert se tam dostal včas, a když jsme odjeli každý jiným autem, jel za mnou v taxíku, viděl, kam mě odvezli, a zavolal policii.“

„Albert je hodný kluk,“ řekl Tommy. „Galantní. Byl jsem si dost jistý, že se rozhodne sledovat tebe. Ale i tak jsem měl strach. Mám ti toho spoustu co povídat. Ted jedu rovnou zpátky. A první věc, kterou udělám, až se vrátím, bude, že napíšu pořádný šek ústavu pro slepce. Panebože, to musí být strašné nevidět.“

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Muž v mlze

Tommyho netěšil život. Bluntovy brilantní detektivy potkal neúspěch, který byl značnou ránou aspoň pro jejich pýchu, když ne pro jejich peněženku. Byli povoláni do Adlington Hall, aby vyřešili záhadu ukradeného perlového náhrdelníku, ale neosvědčili se. Zatímco Tommy podezříval hraběnku propadlou hazardním hrám a sledoval ji v přestrojení za katolického kněze a Pentlička „pracovala“ na synovci na golfovém hřišti, místní policejní inspektor nevzrušeně zatkl druhého komorníka, který se ukázal být zlodějem policii dobře známým a který se bez zbytečných cavyků přiznal.

Tommy a Pentlička se tedy odpoklonkovali tak důstojně, jak dokázali, a právě teď se utěšovali koktejly v adlingtonském hotelu Grand. Tommy na sobě ještě měl kněžské přestrojení.

„No, jako otec Brown jsem se zrovna neosvědčil,“ podotkl zachmuřeně. „A přitom mám přesně ten správný deštník.“

„To nebyl problém pro otce Browna,“ chlácholila ho Pentlička. „Na to člověk potřebuje od samého začátku určitou atmosféru. Musíš dělat něco úplně obyčejného a najednou se začnou dít divné věci. O to jde.“

„Bohužel,“ dodal Tommy, „se musíme vrátit do města. Ale třeba se nám něco divného stane cestou na nádraží.“

Pozvedl ke rtům sklenici, kterou držel, ale tekutina z ní 103

náhle vyšpláchla, protože mu na rameno ztěžka dopadla mohutná ruka a pozdrav doprovodil dunivý hlas, který se k ní docela hodil.

„No ať se propadne! Starouš Tommy! A jeho paní taky. Odkud jste sem spadli? Celé roky jsem o vás neslyšel.“

„No ne, Bulger!“ prohlásil Tommy a postavil na stůl to, co mu zbylo z koktejlu. Obrátil se a pohlédl na příchozího. Byl to mohutný, ramenatý, asi třicetiletý muž s kulatým zarudlým rozzářeným obličejem, oblečený na golf. „Starý dobrý Bulger!“

„Ale to ti povím, kamaráde,“ pokračoval Bulger (který se mimochodem doopravdy jmenoval Marvyn Estcourt), „nikdy by mě nenapadlo, že se dáš na kněze. Ty a farář!“

Pentlička vybuchla smíchy a Tommy byl zjevně v rozpacích. A pak si náhle všichni uvědomili přítomnost čtvrté osoby.

Bylo to vysoké štíhlé stvoření s nápadně zlatými vlasy a velice kulatýma modrýma očima, skoro neuvěřitelně krásné, zahalené v zjevně velmi nákladné černí doplněné nádherným hermelínem a s obrovskými perlovými náušnicemi. Usmívala se. A její úsměv mnohé říkal. Například vyjadřoval to, že si je velmi dobře vědoma, že ze všeho nejvíc stojí za vidění ona sama, rozhodně v Anglii a možná i na celém světě. Nijak se tím nechlubila, prostě jen věděla, jistě a samozřejmě, že to tak je.

Tommy i Pentlička ji hned poznali. Viděli ji třikrát v Tajemství srdce a právě tak třikrát v jejím druhém velkém úspěchu, ve Sloupech ohně, a také v nesčetných dalších hrách. V celé Anglii snad nebylo jiné herečky, která by držela britské publikum tak pevně v hrsti jako slečna Gilda Glenová. Říkalo se o ní, že je to nejkrásnější žena v Anglii. Také se šeptalo, že je i nejhoupější.

„Moji dávní přátelé, slečno Glenová,“ prohlásil Estcourt hlasem, v němž se ozval náznak omluvy za to, že mohl být jen na okamžik zapomenout na tak zářivé stvoření.

„Dovolte, abych vás představil: Tommy Beresford a jeho paní – slečna Gilda Glenová.“

Říkal to náležitě pyšně. Pouze tím, že byl viděn v hereččině společnosti, sám značně získával na slávě. Herečka hleděla na Tommyho s nelíbeným zájmem.

„Jste opravdu kněz?“ zeptala se. „Myslím katolický kněz? Protože já jsem myslela, že ti nemají manželky.“ Estcourt se znovu dunivě rozesmál.

„To je dobré,“ hulákal. „Ty jsi ale liška Istivá, Tommy. To jsem rád, že nezavrhl taky vás. Pentličko, s ostatními světskými marnostmi.“

Gilda Glenová si ho vůbec nevšímalá. Pořád zmateně hleděla na Tommyho.

„Jste kněz?“ ptala se znovu.

„Jen málokdo z nás je tím, čím se zdá být,“ odpověděl Tommy tiše. „Moje profese se trochu podobá kněžské. Neuděluji rozhřešení – ale naslouchám zpovědím – jsem –“

„Neposlouchejte ho,“ přerušil ho Estcourt. „Vodí vás za nos.“

„Jestli nejste kněz, tak nevím, proč jste tak oblečený,“ uvažovala nahlas. „Tedy jestli –“

„Ne, nejsem zločinec prchající před zákonem,“ ujistil ji Tommy. „Právě naopak.“

„Ano?“ Zamračila se a podívala se na něj krásnýma zmatenýma očima.

To by mě zajímalo, jestli jí to někdy dojde, pomyslel si Tommy. Nejspíš ne, pokud jí to nevysvětlím jednoslabičnými slovy.

Nahlas řekl:

„Nevíš, jak jedou vlaky zpátky do města, Bulgere? Budeme muset vyrazit domů. Jak daleko je to na nádraží?“

„Deset minut pěšky. Ale nemusíte spěchat. Nejbližší vlak jede v šest pětatřicet a teď je za pět minut tři čtvrtě na šest. Zrovna vám jeden ujel.“

„Kterým směrem se jde odtud k nádraží?“

„Když vyjdete z hotelu, tak hned doleva. Potom – počkejte – nejlepší to asi bude po Morgans Avenue, ne?“

„Morgans Avenue?“ Slečna Glenová sebou prudce trhla a vytřeštila na něj poplašené oči.

„Já vím, na co myslíte,“ kývl Estcourt se smíchem. „Ten duch. Morgans Avenue totiž vede kolem hřbitova a říká se, že jeden policista, který umřel násilnou smrtí, v noci vstává z hrobu a obchází svůj starý rajón – tam a zpátky po Morgans Avenue. Strašidlo policajt! Dobré, ne? Ale spousta lidí přísahá na to, že ho viděla.“

„Policajt?“ opakovala slečna Glenová. Trochu se zachvěla. „Ale žádní duchové ve skutečnosti nejsou, ne? Přece – nic takového není?“

Vstala a přitáhla si pláštěnku těsněji k tělu.

„Na shledanou,“ řekla neurčitě.

Pentličku celou dobu naprosto ignorovala a ani teď se na ni nepodívala. Ale přes rameno vrhla jeden zmatený, tázavý pohled na Tommyho.

Právě když došla ke dveřím, vešel vysoký muž s šedými vlasy a odulým obličejem, který překvapeně vykřikl. Položil jí ruku na paži a vedl ji ze dveří, přičemž jí živě něco říkal.

„Krásné stvoření, že?“ řekl Estcourt. „Mozek jako králík. Říká se, že si bude brát lorda Leconburyho. To byl on, ten u těch dveří.“

„No, nevypadal zrovna jako moc příjemný manžel,“ podotkla Pentlička.

„Titul má pořád ještě své kouzlo, řekl bych,“ odpověděl Estcourt. „A Leconbury není v žádném případě zchudlý šlechtic. Děvenka si bude žít jako v bavlnce. Nikdo neví, odkud vlastně přišla. Já bych řekl, že to nemělo daleko ke škarpe. Ale stejně je to záhada, co tady vůbec dělala. V hotelu nebydlí. A když jsem se snažil zjistit, kde vlastně bydlí, odbyla mě – dost hrubě, ona to ani jinak neumí. Ať se propadnu, jestli vím, oč jde.“

Podíval se na hodinky a vykřikl.

Musím běžet. Jsem hrozně rád, že jsem vás dva viděl“ Musíme to některý večer zase roztočit ve městě. Zatím na shledanou.“

Spěchal pryč. Právě v té chvíli přistoupil poslíček s dopisem na táčku. Na dopise nebyla žádná adresa.

„Ale je to pro vás, pane,“ řekl Tommymu. „Od slečny

Gildy Glenové.“

Tommy roztrhl obálku a zvědavě si dopis přečetl. Bylo to jen pár řádků napsaných nepravdělným, neúhledným rukopisem.

Nejsem si jistá, ale možná byste mi mohl pomoci. A cestou na nádraží půjdete kolem. Mohl byste být u Bílého domu, Morgans Avenue, v šest deset?

S pozdravem

Gilda Glenová

Tommy kývl na poslíčka, že může odejít, a pak podal dopis Pentličce.

„To je zvláštní,“ podotkla. „Je to proto, že si pořád ještě myslí, že jsi kněz?“

„Ne,“ zavrtěl Tommy zamyšleně hlavou. „Řekl bych, že jí spíš konečně došlo, že nejsem. A hele, co je tohle?“

„Tohle“ byl mladík s ohnivě rudými vlasy, bojovnou bradou a neuvěřitelně ošuntělými šaty. Vešel do místnosti a teď přecházel tam a zpátky a mluvil sám k sobě.

„Sakra!“ prohlásil zrzek nahlas a důrazně. „To říkám já – sakra!“

Dopadl na židli nedaleko mladé dvojice a nevráživě se na ně zahleděl.

„Zatracené ženské, všechny do jedné, to říkám já,“ prohlásil mladík a probodával Pentličku očima. „No tak jo, udělejte scénu, jestli chcete. Nechte mě vyhodit z hotelu. Nebylo by to poprvé. Proč by člověk neměl říkat to, co si myslí? Proč by v sobě měl pořád dusit svoje pocity a usmívat se a říkat přesně stejné věci jako všichni ostatní?“

Mně se nechce být milý a zdvořilý. Chce se mi popadnout někoho pod krkem a pomalinku ho uškrtit.“ Odmlčel se.

„To myslíte někoho konkrétního?“ zeptala se Pentlička. „Nebo prostě někoho?“

„Jednu určitou osobu,“ odpověděl mladík zachmuřeně.

„To je ohromně zajímavé,“ pokračovala Pentlička. „Nechcete nám k tomu říct víc?“

„Jmenuju se Reilly,“ řekl. „James Reilly. Možná jste i to jméno už slyšeli. Napsal jsem malou knížku Pacifistické básně – dobré básně, i když to zní jako samochvála.“!

„Pacifistické básně?“ opaskovala Pentlička.

„Jo – proč ne?“ ptal se útočně pan Reilly.

„Ale nic,“ odpověděla chvatně Pentlička.

„Já jsem vždycky pro mír,“ prohlásil zapáleně pan Reilly. „K čertu s válkou. A se ženskýma! Ženské! Viděli jste to stvoření, co odtud zrovna teď odtáhlo? Gilda Glenová si říká. Gilda Glenová! Panebože, jak já jsem tu ženskou zbožňoval. A řeknu vám jedno – jestli vůbec má nějaké srdce, tak to je na mé straně. Kdysi jí na mně záleželo a já bych dokázal, aby jí záleželo zas. Ale jestli se prodá té hromadě hnoje, tomu Leconburymu – tak jí Pánbůh pomoz. To jí radši zabiju vlastníma rukama.“

A s tím se náhle zvedl a vyběhl z místnosti.

Tommy nadzvedl obočí.

„Dost popudlivý pán,“ broukl. „Tak co. Pentličko, půjdeme?“

Když vyšli z hotelu do chladna venku, začínala se dělat lehká mlha. Podle Estcourtových pokynů vykročili doleva a za pár minut došli na roh ulice označené Morgans Avenue.

Mlha zhoustla. Byla měkká a bílá, vlnila se kolem nich v malých vírech a cárech. Po levici měli vysokou zeď hřbitova, napravo řadu malých domků. Ty po chvíli skončily a místo nich se objevil vysoký živý plot.

„Tommy,“ řekla Pentlička, „začínám mít divný pocit.“

Ta mlha – a to ticho. Jako by tu široko daleko vůbec nic nebylo.“

„Taky mám ten pocit,“ připustil Tommy. „Jako že jsme na světě sami. To ta mlha, když člověk nevidí před sebe.“ Pentlička kývla. „Jen naše kroky duní po chodníku. Co to je?“

„Co co je?“

„Měla jsem pocit, že slyším kroky za námi.“

„Jestli budeš takhle pokračovat, za chvíli uvidíš ducha,“ napomenul ji Tommy vlídně. „Nebud' tak nervózní. Bojíš se, že ti to policajtské strašidlo položí ruku na rameno?“

Pentlička vyjekla.

„Nech toho, Tommy. Ted si to vážně začnu představovat.“

Ohlédla se a natáhla krk ve snaze prohlédnout bílý závoj, který ležel všude kolem nich.

„Už zase,“ zašeptala. „Ne, teď je to zepředu. Tommy, copak ty neslyšíš nic?“

„Něco ano. Máš pravdu, za námi jsou opravdu slyšet kroky. Ještě někdo jde na vlak. Zajímaloby mě –“

Náhle se zarazil a zůstal stát bez pohnutí. Pentlička se zajíkla.

Opona mlhy se totiž před nimi náhle rozevřela, jako by byla umělá, a v ní, ani ne deset metrů daleko, se náhle objevil obří policista, jako by se z té mlhy zhmotnil. V jednom okamžiku tam nebyl a v druhém už ano – nebo tak to aspoň připadalo trochu předrážděné fantazii obou přihlížejících. Pak se mlha rozestoupila ještě trochu víc a objevila se scénka jako z jeviště.

Mohutný policista v modrém, rudá dopisní schránka a po straně obrysy bílého domu.

„Červená, bílá, modrá,“ podotkl Tommy. „Hrozně malebné. Pojd', Pentličko, není se čeho bát.“

Neboť, jak si už všiml, policista byl skutečný. A co víc, nebyl ani zdaleka tak obrovský, jak se zprvu v mlze zdálo.

Ale když vykročili vpřed, ozvaly se kroky za nimi. Kolem nich spěšně proběhl muž. Vkročil do brány bílého domu, vyběhl po schodech a prudce zabušil klepátkem. Vpustili ho dovnitř, právě když Tommy s Pentličkou došli k místu, kde stál policista a díval se za ním.

„Ten pán vypadal, že spěchá,“ podotkl policista.

Mluvil pomalým zamyšleným tónem, jako člověk, jehož myšlenky vždycky potřebují chvíli času, aby dozrály.

„On je ten typ, co spěchá vždycky,“ komentoval to Tommy.

Policistův pohled, pomalý a dost podezřívavý, se obrátil a zastavil na jeho tváři.

„To je váš přítel?“ ptal se a jeho tón teď byl už zcela zjevně podezřívavý.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Tommy. „Není to můj přítel, ale náhodou vím, kdo to je. Jmenuje se Reilly.“

„Aha!“ kývl policista. „No, já půjdu.“

„Můžete mi říct, kde je Bílý dům?“ zeptal se Tommy.

Strážník šukl hlavou stranou.

„To je on. Patří paní Honeycottomové.“ Odmlčel se a pak dodal, jako by jim svěřoval důležitou informaci.

„Nervózní dáma. Pořád vidí všude lupiče. Každou chvíli na mě chce, abych dům prohledal. Ženy ve středním věku už jsou takové.“

„Ve středním věku?“ opakoval Tommy. „A nevíte náhodou, jestli u ní nebydlí mladá dáma?“

„Mladá dáma,“ přemýšlel policista nahlas. „Mladá dáma. Ne, nemůžu říct, že bych o něčem takovém věděl.“

„Nemusí tu bydlet, Tommy,“ připomněla Pentlička. „A stejně tu ani ještě nemusí být. Mohla vyjít teprve těsně před námi.“

„Počkat!“ ozval se náhle policista. „Když o tom teď uvažuji, do těch vrat skutečně vešla mladá dáma. Viděl jsem ji, když jsem přicházel. Mohlo to být tak před třemi, čtyřmi minutami.“

„Měla na sobě plášť s hermelínem?“ ptala se dychtivě Pentlička.

„Nějakého bílého králíka kolem krku měla,“ připustil policista.

Pentlička se usmála. Policista pokračoval směrem, odkud oni právě přišli, a oba mladí lidé se chystali vejít do vrat Bílého domu.

Náhle se zevnitř ozval slabý, zdušený výkřik a skoro okamžitě nato se hlavní dveře otevřely a z nich se vyřítil James Reilly. Tvář měl bílou a zkřivenou a hleděl před sebe nepřítomným pohledem. Potácel se jako opilý.

Minul Tommyho a Pentličku, jako by je neviděl, a sám pro sebe si mumlal s děsivou monotónností:

„Proboha! Proboha! Proboha!“

Opřel se o sloupek u vrat, jako by se potřeboval přidržet, a pak, jako by ho probral náhlý záchvat paniky, rozběhl se ulicí pryč, jak nejrychleji dokázal, opačným směrem než policista.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Muž v mlze

(pokračování)

Tommy a Pentlička na sebe užasle hleděli.

„No,“ pronesl konečně Tommy, „v domě se stalo něco, co našeho přítele Reillyho pořádně vyděsilo.“

Pentlička nepřítomně přejela prstem po sloupku u vrat,

„Asi si někde sáhl do mokré červené barvy,“ řekla bezmyšlenkovitě.

„Hm,“ řekl Tommy. „Myslím, že bychom měli jít honem dovnitř. Já tomu nějak nerozumím.“

Ve dveřích domu stála služebná v bílém čepečku, která rozhořčením téměř nebyla schopná slova.

„No viděl jste někdy něco takového, otče?“ vyhrkla, když Tommy vystoupil po schodech. „Ten člověk sem přijde, ptá se po slečně, vyběhne nahoru a nefekne ani s dovolením. Ona zaječí jako divoká kočka – a není divu, chudinka malá, a on se zase hned žene dolů, úplně bílý, jako kdyby viděl ducha. No co to má znamenat?“

„S kým to mluvíte u těch dveří, Ellen?“ zeptal se přísný hlas z haly.

„To je paní,“ vysvětlovala Ellen celkem zbytečně.]

Ustoupila stranou a Tommy stál před šedovlasou ženou středního věku, s ledově modrýma očima, které jen částečně skrýval skřípec, a s hubenou postavou oblečenou v černých šatech pošítych dlouhými černými korálky.

„Paní Honeycottomová?“ zeptal se Tommy. „Přišel jsem za slečnou Glenovou.“

Paní Honeycottomová si ho přísně změřila, pak se podívala na Pentličku a prohlédla si dopodrobna i ji.

Tak za slečnou Členovou?“ řekla. „No, pojdte dovnitř.“

Vedla je halou do místnosti v zadní části domu s okny do zahrady. Byl to poměrně velký pokoj, ale vypadal menší, než byl, protože do něj byla nacpána spousta stolů a židlí. V krbu hořel vysokým plamenem oheň a u něj po straně stála pohovka s kartounovým potahem. Na stěnách byly tapety s úzkým šedým proužkem nahoře zdobené girlandou z růží kolem dokola. Po stěnách bylo rozvěšeno velké

množství rytin i olejmaleb.

Byl to pokoj, který téměř nebylo možné jakkoli spojit s rozmáchlou osobností slečny Gildy Členové.

„Sedněte si,“ řekla paní Honeycottová. „Hned na začátku musím říct jedno. Promiňte, ale neuznávám katolickou víru. Nikdy mě nenapadlo, že ve svém domě uvidím římskokatolického kněze. Ale pokud Gilda konvertovala k papežencům... při jejím způsobu života se něco takového dalo čekat – a troufám si tvrdit, že to mohlo skončit i hůř. Taky by nemusela věřit vůbec v nic. Vážila bych si katolické víry víc, kdyby její knězi byli ženatí – já vždycky říkám, co si myslím. A když si představím ty kláštery – spousta krásných mladých dívek je tam zavřená a nikdo neví, co se s nimi stane – no, na to snad ani nechci myslet.“

Paní Honeycottová se odmlčela a zhluboka se nadechla.

Tommy nezačal obhajovat ani celibát kněžstva, ani jiný ze sporných bodů, na něž paní Honeycottová poukázala. Místo toho šel rovnou k věci.

„Jestli jsem to správně pochopil, paní Honeycottová, slečna Glenová je v tomto domě.“

„To je. Ale říkám vám, že já s tím nesouhlasím. Manželství je manželství a manžel je manžel. Jak si kdo ustele, tak si lehne.“

„Já docela přesně nechápu –“ začal zmateně Tommy. „Já jsem si to myslela. Právě proto jsem vás vzala sem. Můžete jít nahoru za Gildou, až vám řeknu, co vám říct chci. Přišla za mnou – po takových letech! – a chtěla na mně, abych jí pomohla. Prý abych za tím člověkem zašla a přesvědčila ho, aby souhlasil s rozvodem. Řekla jsem jí rovnou, že s tím nechci nic mít. Rozvod je hřích. Ale nemůžu přece vlastní sestře odepřít přístřeší ve svém domě, ne?“

„Sestře?“ vykřikl Tommy. „Ano, Gilda je moje sestra. To vám neřekla?“ Tommy na ni zíral s otevřenými ústy. Připadalo mu to absolutně nemožné. Pak si vzpomněl, že andělskou krásu Gildy Členové už je vidět mnoho let. Ještě když byl malý chlapec, vzali ho rodiče na její představení. Ano, přece jen to bylo možné. Ale byl to pikantní kontrast. Tak z takovéhle středostavovské důstojnosti Gilda vzešla! Jak dobře své tajemství střežila!

„Mně to ještě není docela jasné,“ řekl. „Vaše sestra je vdaná?“

„Když jí bylo sedmnáct, utekla z domova a vdala se,“ vysvětlila paní Honeycottová úsečně. „Za nějakého člověka hluboko pod její úroveň. A náš otec byl reverend. Byla to hanba. Pak manžela opustila a šla k divadlu. Herečka! Já sama jsem nikdy v životě v divadle nebyla. S takovými pochybnými věcmi nechci nic mít. A po všech těch letech se s tím mužem chce rozvést. Hodlá si nejspíš vzít nějakého hlavouna. Ale její manžel trvá na svém – nedá se zastrašit ani podplatit – a já ho za to obdivuji.“

„Jak se jmenuje?“ zeptal se Tommy náhle. „Je to zvláštní, ale já si nevzpomínám! Už je to skoro dvacet let, víte, co jsem to jméno slyšela. Můj otec zakázal, aby se u nás v domě vyslovalo. A já jsem o té záležitosti odmítla s Gildou diskutovat. Ona ví, co si myslím, a to stačí.“

„Nejmenoval se náhodou Reilly?“

„Možná. Skutečně nevím. Úplně se mi to vykouřilo z hlavy.“

„Ten člověk, kterého mám na mysli, tu zrovna teď byl.“

„Ten! Myslela jsem si, že je to nějaký šílenec, co utekl z blázince. Byla jsem v kuchyni, dávala jsem příkazy Ellen. Zrovna jsem se vrátila sem do pokoje a napadlo mě, jestli už Gilda přišla – má svůj klíč – když jsem ji slyšela. Asi minutu nebo dvě zaváhala v hale a pak šla rovnou nahoru. Asi o tři minuty později začalo to hrozné bušení. Šla jsem do haly a viděla jsem, jak ten člověk běží nahoru. Pak se tam ozval nějaký výkřik a on za chvíli zase seběhl dolů a hnal se ven jako šílenec. Moc pěkné chování.“

Tommy vstal.

„Paní Honeycottová, pojďme hned nahoru. Obávám se –“

„Čeho?“

„Obávám se, že v domě nemáte žádnou nezaschlou červenou barvu.“

Paní Honeycottová na něj jen zírala.

„Samozřejmě že nemám.“

„Toho jsem se bál,“ prohlásil Tommy vážně. „Prosím, dovedte nás hned do pokoje své sestry.“

Paní Honeycottová zmlkla a vykročila napřed. V hale zahlédli Ellen, která spěšně zacouvala do jednoho z pokojů.

Paní Honeycottová otevřela první dveře nad schodištěm. Náhle se zajíkla a couvla.

Tommy s Pentličkou vstoupili hned za ní.

Nehybná postava v černém plášti s kožešinou ležela na pohovce. Tvář byla nedotčená, krásná bezduchá tvář, jako kdyby tu spalo dospělé dítě. Rána byla po straně hlavy. Krev pomalu odkapávala na podlahu, ale rána sama už dávno nekrvácela...

Tommy prohlížel ležící postavu, tvář měl velmi bledou.

„Takže,“ řekl pomalu, „ji nakonec přece jen nezaškrtil.“

„Jak to myslíte? Kdo?“ vykřikla paní Honeycottová. „Je mrtvá?“

„Ano, paní Honeycottová, je mrtvá. Zavražděná. Otázka je – kým? I když to vlastně moc těžká otázka není. Je to zvláštní – přes všechna ta jeho silná slova bych nebyl věřil, že je něčeho takového schopen.“ Na okamžik se odmlčel a pak se rázně obrátil k Pentličce.

„Šla bys sehnat policistu nebo odněkud zavolat na policejní stanici?“

Pentlička kývla. I ona byla úplně bílá. Tommy vedl paní Honeycottovou znovu dolů.

„Nechci, aby došlo k jakémukoliv omylu,“ řekl. „Víte přesně, kolik bylo hodin, když se vaše sestra vrátila?“

„Ano, vím,“ kývla paní Honeycottová. „Protože jsem zrovna posunovala hodiny o pět minut, jak to musím dělat každý večer. Zpožďuji se o pět minut za den. Podle mých hodinek bylo přesně šest hodin osm minut, a ty se nikdy nezpozdí ani nepředběhnou o jedinou vteřinu.“

Tommy kývl. To dokonale souhlasilo s tím, co říkal policista. Viděl ženu s bílou kožešinou vcházet do dveří, pak uběhly řekněme tři minuty, než se on a Pentlička dostali na totéž místo. V té chvíli se sám podíval na hodinky a byla přesně minuta po určeném čase jejich schůzky.

Byla tu ještě chabá možnost, že někdo mohl na Gildu Členovou čekat přímo nahoře v jejím pokoji. Ale kdyby to tak bylo, musel by se ještě schovávat v domě. Neodešel z něj nikdo než James Reilly.

Vyběhl nahoru a krátce, ale důkladně místnosti prohledal. Nikde se ale nikdo neschovával.

Pak si promluvil s Ellen. Když jí tu zprávu sdělil, počkal, až skončí první nářky a vzývání svatých a pak jí položil několik otázek.

Přišel během odpoledne do domu ještě někdo jiný, kdo by se ptal po slečně Členové? Vůbec nikdo. Byla ona sama ten večer nahoře? Ano, šla nahoru v šest hodin jako každý den zatáhnout závěsy – nebo možná mohlo být pár minut po šesté. Ostatně bylo to těsně před tím, než se ten bláznivý člověk pokusil rozbít klepátko. Běžela dolů, aby mu otevřela. A on to byl vrah s černou duší!

Tommy jí to nevymlouval. Ještě pořád mu však bylo Reillyho podivně líto a nechtělo se mu věřit, že byl schopen nejhoršího. Ale přitom nebylo možné, aby Gildu Glenovou zabil někdo jiný. V domě byly jen dvě osoby, paní Honeycottová a Ellen.

Uslyšel v hale hlasy a když vyšel, uviděl tam Pentličku a onoho policistu, jenž tu byl na obchůzce. Ten vytáhl notes a dost tupou tužku, kterou si nenápadně olizoval. Vyšel nahoru a netečně si oběť prohlédl; poznamenal jen, že kdyby se něčeho dotkl, inspektor by mu to vytmavil. Vyslechl všechny hysterické výlevy a zmatené vysvětlování paní Honeycottové a občas si něco zapsal. Jeho přítomnost byla chlácholivá a uklidňující.

Tommy ho nakonec zastihl o samotě venku na schodech, když se vypravil telefonovat na stanici.

„Poslyšte,“ začal Tommy, „vy jste tu mrtvou viděl vcházet do dveří, jak jste říkal. Víte jistě, že byla sama?“

„Ale ta byla docela určitě sama. Nikdo s ní nešel.“

„A mezi tou dobou a chvílí, kdy jste se setkal s námi, nevyšel nikdo ze dveří?“

„Ani živá duše.“

„A kdyby někdo vyšel, viděl byste ho?“

„To bych ho určitě musel vidět. Nikdo nevyšel, až ten bláznivý chlapík.“

Majestát zákona zlověstně sestupoval po schodech a zastavil se u bílého sloupku vrat, na němž byl jasně vidět červený otisk ruky.

„Musel to být nějaký amatér,“ prohlásil soucitně. „Nechat za sebou něco takového.“

Nato vyšel na ulici.

Den po zločinu byli Tommy a Pentlička stále ještě v hotelu Grand, ale Tommy považoval za vhodné zbavit se svého kněžského převleku.

James Reilly byl zatčen a ve vazbě. Jeho advokát pan Marvell právě skončil dlouhý rozhovor s Tommym na téma zločinu.

„U Jamese Reillyho bych byl nikdy něčemu takovému nevěřil,“ řekl advokát prostě. „Silná slova, těch měl vždycky dost, ale to je všechno.“

Tommy kývl.

„Když si člověk vybije energii v řečech, nezbude mu jí už moc na činy. Ale je mi jasné, že budu jeden z nejdůležitějších svědků proti němu. Rozhovor, který se mnou vedl těsně před zločinem, mu hodně přitěžuje. A přes to všechno se mi ten člověk líbí, a kdyby bylo koho jiného podezírat, věřil bych, že je nevinný. Co o tom říká on sám?“

Právník sevřel rty.

„Tvrdí, že ji tam našel ležet mrtvou. Ale to je samozřejmě nemožné. Použil prostě první lež, která ho

napadla.“

„Protože kdyby to byla pravda, musela by zločin spáchat ta upovídaná paní Honeycottová – a to je příliš fantastická představa. Ano, musel to udělat on.“

„Panská ji slyšela vykřiknout.“

„Panská – ano –“

Tommy chvilku mlčel. Pak zamyšleně řekl:

„Jaká důvěřivá stvoření my jsme. Věříme důkazům jako evangeliu. A co je to doopravdy? Jen dojmy, které našemu mozku předají smysly – a co když jsou to nesprávné dojmy?“

Právník pokrčil rameny.

Ale ano, všichni víme, že existují nespolehliví svědkové, kteří si pamatují pořád víc a víc, jak plyne čas, a přitom nemají v úmyslu nijak vědomě klamat.“

Nemyslel jsem jenom tohle. Myslím nás všechny – říkáme věci, které ve skutečnosti nejsou pravdivé, a ani nevíme, že to tak je. Například vy nebo já jsme už určitě někdy řekli: „Přišla pošta, když doopravdy jsme tím mysleli to, že jsme slyšeli dvojí zaklepání a rachocení poštovní schránky. Devětkrát z deseti budeme mít pravdu a bude to opravdu pošta, ale podesáté to je možná jen nějaký uličník, který si z nás dělá legraci. Chápete, jak to myslím?“

„A-ano,“ odpověděl pan Marvell pomalu. „Ale nechápu, kam míříte.“

„Ne? Já si sám taky nejsem tak úplně jistý. Ale začínám to chápat. To je jako ta hůl. Pentličko.

Vzpomínáš? Jeden konec míří jedním směrem – ale ten druhý vždycky ukazuje opačným. Záleží na tom, jestli ji vezmete za správný konec. Dveře se otevírají – ale taky zavírají. Lidé chodí nahoru, ale taky dolů. Schránky se zavírají, ale taky otevírají.“

„Co tím chceš říct?“ ptala se netrpělivě Pentlička.

„Je to vlastně tak směšně jednoduché,“ odpověděl Tommy. „A přitom mi to došlo teprve teď. Jak víš, že do domu někdo přišel? Slyšíš dveře otevřít a přibouchnout, a když někoho čekáš, předpokládáš téměř jistě, že je to on. Ale stejně dobře to mohl být někdo, kdo šel ven.“

„Ale slečna Členova ven nešla!“

„Ne, já vím, že ona ne. Ale někdo jiný ano – vrah.“

„Jak se tedy dostala dovnitř?“

„Přišla, když paní Honeycottová byla v kuchyni a mluvila s Ellen. Neslyšely ji. Paní Honeycottová se vrátila do salonu, zauvažovala, jestli se její sestra už vrátila, a začala srovnávat hodiny, a pak, jak se domnívá, ji slyšela přijít a jít nahoru.“

„No a co tohle? Ty kroky směrem nahoru?“

„To byla Bílen, šla zatáhnout závěsy. Jestli si vzpomínáte, paní Honeycottová říkala, že její sestra se na chvilku zastavila, než šla nahoru. Ta pauza, to byla chvilka kterou potřebovala Ellen k tomu, aby vyšla z kuchyně do haly. Těsně se minula s vrahem.“

„Ale Tommy,“ namítla Pentlička, „co ten její výkřik?“

„To byl James Reilly. Copak sis nevšimla, jak vysoko posazený hlas má? V okamžicích velkých emocí muži často ječí jako ženy.“

„Ale co vrah? Přece bychom ho byli museli vidět?“

„Však jsme ho viděli. Dokonce jsme se s ním zastavili a povídali si. Vzpomínáš si, jak se ten policista objevil z ničeho nic? To bylo proto, že vyšel ze vrat těsně po tom, co se na cestě rozptýlila mlha. Vyděsilo nás to, vzpomínáš? Koneckonců, ačkoli o nich tak neuvažujeme, jsou policisté muži přesně jako jiní. Milují a nenávidí. Žení se...“

Myslím, že Gilda Glenová potkala nečekaně svého manžela před domem a pozvala ho dovnitř, aby si to konečně vyříkali. Jenže on si neuměl ulevit silnými slovy jako Reilly. Jen viděl rudě – a obušek měl při ruce...“

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Praskač

„Pentličko,“ prohlásil Tommy, „budeme se muset přestěhovat do mnohem větší kanceláře.“

„Nesmysl,“ odsekla Pentlička. „Nesmíš se moc nafukovat a myslet si, že jsi milionář, jen proto, žeš vyřešil dva tři bezvýznamné případy, a to ještě s neuvěřitelným štěstím.“

„Někdo tomu říká štěstí, někdo schopnosti.“

„No jistě, jestli si skutečně myslíš, že jsi Sherlock Holmes, Thorndyke, McCarty a bratři Okewoodové v jedné osobě, tak už nemám co dodat. Já osobně bych ale radši měla na své straně štěstí než všechny

schopnosti světa.“

„Na tom možná něco je,“ uznal Tommy. „Ale stejně, Pentličko, potřebujeme větší kancelář.“

„Proč?“

„Klasika,“ vysvětlil Tommy. „Budeme potřebovat pár set metrů polic v knihovně navíc, jestli tu máme mít náležitě zastoupeného Edgara Wallace.“

„Žádný wallaceovský případ jsme ještě neměli.“

„A obávám se, že ani nebudeme,“ povzdechl Tommy. „Jestli sis všimla, u něj amatérský detektiv nemá nikdy moc šancí. Všechno je to přísně záležitost pro Scotland Yard – pěkně originál, žádné padělky.“ Ve dveřích se objevil Albert, kancelářský poslíček. „Přišel za vámi inspektor Marriot,“ oznámil. „Záhadný muž ze Scotland Yardu,“ broukl tiše Tommy.

„Nezaměstnanější ze Šťouralů,“ kývla Pentlička. „Nebo to byli Čmuchalové? Já si je vždycky pletu.“ Inspektor k nim mířil se zářivým úsměvem.

„Tak jak se máte,“ zeptal se zvesela. „Nevzalo vás moc to naše malé dobrodružství tuhle?“

„Ale ani ne,“ odpověděla Pentlička. „Bylo to úžasné, nemyslíte?“

„No, já nevím, jestli bych to popsal zrovna takhle,“ odpověděl inspektor opatrně.

„Copak vás sem přivedlo, pane Marriote?“ zeptal se Tommy. „Nepředpokládám, že jen starost o naše nervy, že ne?“

„Ne,“ zavrtěl inspektor hlavou. „Mám práci pro brilantního pana Blunta.“

„Vida!“ zajásal Tommy. „Tak to abych si nasadil svůj brilantní výraz.“

„Přišel jsem vám udělat návrh, pane Beresforde. Co byste řekl tomu, sbalit skutečně velký gang?“

„Ono něco takového existuje?“ zeptal se Tommy.

„Jak to myslíte, jestli existuje?“

„Já jsem se vždycky domníval, že gangy se vyskytují jen v literatuře – stejně jako mistrovští podvodníci a superzločinci.“

„Mistrovský podvodník moc obvyklý není,“ souhlasil inspektor. „Ale gangů, těch se najde spousta.“

„Nevím, jestli jsou gangy zrovna moje silná stránka,“ namítl Tommy. „Amatérský zločin, zločin v běžném rodinném životě – tam vynikám, nebo si to aspoň o sobě rád myslím. Drama, kde jsou ve hře silné domácí zájmy. To je to pravé – a Pentlička mi může pomáhat s těmi drobnými ženskými detaily, které jsou tak důležité a které tupí muži tak snadno přehlédnou.“

Proud jeho výmluvnosti zprudka přerušila Pentlička, která po něm hodila polštářem a vyzvala ho, aby přestal blábolit nesmysly.

„Vy se prostě bez legrace neobejdete, vidíte,“ usmál se na oba otcovsky inspektor Marriot. „Doufám, že se neurazíte, když vám řeknu, že je to radost vidět dva mladé lidi, kteří si tolik užívají života jako vy dva.“

„My si užíváme života?“ otevřela Pentlička doširoka oči údivem. „Ale asi ano. Nikdy dřív jsem o tom nepřemýšlela.“

„Abychom se vrátili k tomu gangu, o kterém jste mluvil,“ řekl Tommy. „I přes svou rozsáhlou soukromou praxi – vévodkyně, milionáři a všechny ty dokonalé posluhovačky – bych se možná mohl obětovat a podívat se na to. Nerad vidím Scotland Yard v úzkých. Za chvíli by vám skočil na krk Daily Mail.“

„Vždyť jsem to říkal, legrace prostě musí být, že? Tak tedy, je to takhle.“ Znovu si poposunul židli dopředu.

„Ted zrovna je v oběhu velké množství falešných bankovek – doslova stovky! Překvapilo by vás, kolik padělků mezi lidmi je. A jsou velice povedené. Tohle je jeden z nich.“

Vytáhl z kapsy librovou bankovku a podal ji Tommymu. „Vypadá dobře, ne?“

Tommy si prohlížel bankovku s velkým zájmem. „U Joviše, nikdy bych neřekl, že je s ní něco v nepořádku.“

„Ani většina ostatních lidí ne. Takhle vypadá pravá. Ukážu vám rozdíly – jsou hodně drobné, ale brzo se je naučíte rozeznávat. Vezměte si tuhle lupu.“

Po pětiminutovém školení byli z Tommyho i Pentličky odborníci.

„A co chcete, abychom udělali, inspektore?“ zeptala se Pentlička. „Jenom abychom se po nich dívali?“

„Mnohem víc, paní Beresfordová. Spoléhám na vás, že tomu přijdete na kloub. Víte, zjistili jsme, že ty bankovky distribuuje někdo z West Endu. A je to někdo hodně vysoko společensky postavený. Také je přepravují přes La Manche. A jedna osoba nás obzvlášť zajímá. Jistý major Laidlaw – možná jste to jméno už slyšeli?“

„Já myslím ano,“ kývl Tommy. „Má něco společného s dostihy, ne?“

„Ano. Major Laidlaw je skutečně dost známý ve spojení s turfem. Nic konkrétního proti němu nemáme, ale obecně se má za to, že byl až moc mazaný při jedné nebo dvou pochybných transakcích. Lidé, kteří o tom něco vědí, se tváří při vyslovení jeho jména pochybovačně. Nikdo neví moc o jeho minulosti ani o tom,

odkud přišel. Má velice atraktivní manželku, Francouzku, kterou skoro všude sleduje tlupa obdivovatelů. Laidlawovi utrácí spousty peněz a já bych rád věděl, kde je berou.“

„Třeba právě od té tlupy obdivovatelů,“ napadlo Tommy ho.

„To si myslí víc lidí. Ale já si nejsem tak jistý. Může to být náhoda, ale spousta těch bankovek se objevuje v jisté velmi luxusní malé herně, kam hodně často chodí Laidlawovi a jejich společnost. Jsou to většinou hráči a lidé kolem dostihů a ti mívají u sebe hodně hotových peněz. Nejlepší příležitost, jak dostat falešné bankovky do oběhu.“

„A co s tím máme dělat my?“

„Tohle. Mladý St. Vincent a jeho žena jsou vaši přátelé, že? A s těmi Laidlawovými se hodně kamarádí – i když v poslední době o něco míň. Jejich prostřednictvím do té party snadno proniknete, což je něco, co nemůže udělat nikdo z našich lidí. Není pravděpodobné, že by vás vyhmátli. Budete mít ideální příležitost.“

„A co přesně máme zjistit?“

„Odkud ty peníze berou, jestli je opravdu šíří.“

„Dobře,“ kývl Tommy. „Major Laidlaw jde někam s prázdnou aktovkou. Když se vrátí, aktovka přetéká bankovkami. Jak to dělá? Budu ho stopovat a zjistím to. Tak si to představujete?“

„Víceméně. Ale nezapomínejte na tu dámu a na jejího otce, monsieur Heroulada. Ty bankovky se šíří po obou stranách La Manche.“

„Můj milý Marriote,“ pronesl Tommy káravě, „Bluntovi brilantní detektivové neznají slovo zapomínat.“ Inspektor vstal. Tak tedy hodně štěstí,“ řekl a odešel. „Bahno,“ pronesla Pentlička procítěně. Cože?“ ptal se ohromeně Tommy. „Padělané peníze,“ vysvětlovala Pentlička. „Vždycky se jim říká bahno. Určitě si to pamatuju správně. Páni, Tommy, máme wallaceovský případ. Konečně jsou z nás Štouralové.“

„To jsou,“ kývl Tommy. „A půjdeme Praskačovi po krku a dostaneme ho.“

„Říkal jsi Praskač nebo Praskač?“

„Praskač.“

„A co to je Praskač?“

„Nové slovo, které jsem právě zavedl,“ vysvětloval Tommy. „Znamená člověka, který pouští do oběhu falešné bankovky. Nové bankovky tak jako praskají, když je ohýbáš, a on je tedy praskač. Jednodušší to být nemůže.“

„To není špatný nápad,“ kývla Pentlička. „Vypadá to pak reálnější. Mně by se spíš líbilo Šustil. Takové popisnější a zlověstnější.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Tommy. „Já jsem si první vymyslel Praskače a budu se toho držet.“

„Tehle případ se mi bude líbit,“ pochvalovala si Pentlička. „Je v něm spousta nočních klubů a koktejlů. Koupím si zítra černý na řasy.“

„Řasy máš černé už teď!“ namítal její manžel.

„Ale můžou být ještě černější,“ odpověděla Pentlička. „A taky třešňově červená rtěnka by se hodila. Taková ta hodně jasná.“

„Pentličko,“ prohlásil Tommy, „ty jsi v hloubi duše hrozná prostopášnice. Dobře, že sis aspoň vzala takového střízlivého solidního středostavovského chlapíka, jako jsem já.“

„Jen počkej,“ zasmála se Pentlička. „Pár večerů v Klubu Chřestýš a už taky nebudeš tak střízlivý.“ Tommy vylovil ze skříně několik lahví, dvě sklenice a šejkr.

„Tak začneme hned,“ navrhl. „Jdeme po tobě, Praskači, a dostaneme tě!“

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Praskač

(pokračování)

Seznámit se s Laidlawovými se ukázalo být velmi snadné. Tommy a Pentlička, mladí, dobře oblečení, dychtiví života a zjevně s dostatkem peněz na rozhazování se brzo stali vítanou součástí oné společnosti, jejíž duší Laidlawovi byli.

Major Laidlaw byl vysoký, světlolasý muž, vzhledem typický Angličan, se srdečným chováním sportovce, s nímž se trochu neshodovaly tvrdé vrásky kolem očí a občasný rychlý pohled stranou, které neodpovídaly charakteru postavy, již představoval.

Uměl velmi dobře hrát karty a Tommy si povšiml, že když šlo o vysoké sázky, málokdy se zvedal od stolu jako poražený.

Marguerite Laidlawová byla docela jiný typ. Byla to okouzlující žena se štíhlým tělem lesní víly a s tváří jako z Greuzova obrazu. Její půvabně lánaná angličtina byla okouzlující a Tommy pochopil, proč je většina mužů jejími otroky. Od samého počátku se zdálo, že se jí Tommy velice líbí, a on se v rámci své role ochotně zařadil do skupinky jejích nohsledů.

„Můj Tomííí,“ říkala. „Já přece nemůžu jít bez mého Tomííího. On má vlasy jako zapadající slunce, se?“ Její otec byl zlověstnější postava. Byl velice korektní, velice vzpřímený, měl malou černou bradku a ostražitý pohled.

První, kdo zaznamenal nějaký pokrok, byla Pentlička Přišla za Tommym s deseti jednolibrovými bankovkami

„Podívej se na ně. To jsou ty špatné, co?“

Tommy si je pozorně prohlédl a potvrdil Pentliččinu diagnózu.

„Odkud je máš?“

„Támhle od toho chlapce, od Jimmyho Faulkenera. Marguerite Laidlawová mu je dala, aby za ni vsadil na koně. Řekla jsem, že potřebuju drobné, a dala jsem mu za ně desetilibrovku.“

„Všechny úplně nové,“ řekl Tommy zamyšleně. „Mnoha rukama určitě neprošly. Mladý Faulkener je asi čistý?“

„Jimmy? To je miláček. Jsou z nás čím dál lepší přátelé.“

„To jsem si všiml,“ odsekl Tommy chladně. „Myslíš, že je to skutečně nutné?“

„Ale to není kvůli práci,“ opáčila Pentlička vesele. „Je to potěšení. On je moc milý chlapec. Jsem hrozně ráda, že ho můžu aspoň trochu vyrvat té ženské z drápů. Nemáš ponětí, co už ho stála peněz.“

„Mně se zdá, že se o tebe začíná zajímat až moc. Pentličko.“

„Já mám občas taky ten dojem. Je to docela příjemné vědět, že je člověk ještě mladý a přitažlivý, ne?“

„Tvoje morálka. Pentličko, je žalostná. Všechno to vidíš z nesprávného úhlu.“

„Už roky jsem se tak nebavila,“ prohlásila Pentlička bezostyšně. „A ostatně, co ty? Že tě v poslední době moc nevidám! Nepleteš ty se pořád pod nohy Marguerite Laidlawové?“

„Čistě pracovně,“ odsekl Tommy.

„Ale přitažlivá je, ne?“

„Není můj typ,“ řekl Tommy. „Neobdivuji ji.“

„Lháři,“ zasmála se Pentlička. „Ale vždycky jsem si říkala, že bych si radši vzala lháře než hlupáka.“

Předpokládám,“ řekl Tommy, „že není absolutně nezbytné, aby byl manžel jedno nebo druhé?“

Ale Pentlička na něj jen vrhla soucitný pohled a odešla.

V hejnu obdivovatelů paní Laidlawové se vyskytoval i prostý, ale velice bohatý pán jménem Hank Ryder. Pan Ryder byl z Alabamy a od samého začátku měl sklon dělat si z Tommyho přítele a důvěrníka.

„Je to skutečně úžasná žena,“ prohlásil pan Ryder a sledoval přitom krásnou Marguerite zbožňujícím pohledem. „Nad la gaie France prostě není, vidíte? Když jsem v její společnosti, připadám si jako jeden z prvních výtvorů Všemohoucího. Nejspíš se musel na něčem pocvičit, než se pokusil o něco tak nádherného, jako je tahle dokonalá žena.“ Tommy zdvořile souhlasil a pan Ryder se svěřoval dál.

„Připadá mi ostudné, že tak krásné stvoření má peněžní starosti.“

„A ona je má?“ podivil se Tommy.

„No to se vsadte, že má. Divný pavouk, ten Laidlaw. Má z něj strach. Říkala mi to. Neodvažuje se říct mu o svých drobných výdajích.“

„A jsou to drobné výdaje?“ ptal se Tommy.

„No – když říkám drobné... Koneckonců, žena musí nosit nějaké šaty, a čím je toho na nich míň, tím jsou dražší, jak já to vidím. A taková hezká žena jako tahle samozřejmě nechce chodit v ložském zboží. A taky karty, ta chudinka malá má hroznou smůlu v kartách. Včera se mnou zrovna prohrála padesátku.“

„Předevírem vyhrála dvě stě na Jimmym Faulkenerovi,“ připomněl suše Tommy.

„Skutečně? To mě trochu uklidňuje. Mimochodem, jak to vypadá, ve vaší zemi se zrovna teď zřejmě vyskytuje hodně falešných bankovek. Ráno jsem ukládal nějaké peníze v bance a pětadvacet z nich byly padělky, jak mi sdělil ten zdvořilý pán za přepážkou.“

„No to je poměrně dost. Vypadaly nové?“

„Úplně nové. Řekl bych, že to byly ty, kterými mi zaplatila paní Laidlawová. Odkud je asi měla? Nejspíš od někoho z těch zločinců na dostizích.“

„Ano,“ kývl Tommy. „Nejspíš.“

„Víte, pane Beresforde, já jsem v tomhle vznešeném životě nováček. Všechny ty prima dámy a tak vůbec. Já jsem si pomohl k penězům teprve nedávno. A hned jsem přijel do Evropy, abych si něco užil.“

Tommy kývl. V duchu si poznamenal něco v tom smyslu, že za pomoci Marguerite Laidlawové si pan

Ryder nejspíš užije života víc, než čeká, a že za to pořádně zaplatí.

A kromě toho měl už druhý důkaz, že se ony falešné bankovky distribuují někde hodně blízko a že se velmi pravděpodobně na jejich distribuci podílí Marguerite Laidlawová.

Hned následující noc dostal důkaz on sám.

Bylo to v tom malém, vybraném baru, o kterém mluvil inspektor Marriot. Tančilo se tam, ale hlavní atrakce se skrývala za těžkými shrnovacími dveřmi. Byly tam dvě místnosti se stoly potaženými zeleným sukem, kde každou noc měnily majitele velké sumy peněz.

Marguerite Laidlawová, která se konečně zvedla k odchodu, strčila Tommymu do ruky velkou hrst malých bankovek.

„Jsou strrrrašně tlusté, Tomííí – rosměnil byste mi je? Velikou bankovku. Podívejte na mojí malinkatou kabeláčku. Nemošně jí roztahují.“

Tommy jí donesl stolibrovou bankovku, o kterou ho požádala. Pak zmizel do klidného koutku a prohlédl bankovky, které mu dala. Přinejmenším čtvrtina jich byla padělaných.

Ale kdo ji zásobuje? Na to ještě odpověď neznal. Díky spolupráci s Albertem si byl skoro jistý, že Laidlaw to není. Jeho pohyby byly pečlivě sledovány, ale bezvýsledně.

Tommy podezíral jejího otce, zachmuřeného pana Heroulada. Poměrně často jezdil do Francie. Co mohlo být jednodušší než vzít bankovky s sebou? Falešné dno kufru nebo něco takového.

Tommy pomalu vyšel z klubu, zabraný do podobných myšlenek, ale bezprostřední realita ho rychle zavolala zpátky. Před klubem byl pan Hank P. Ryder a bylo okamžitě zcela zjevné, že pan Ryder není zrovna nejstřízlivější. Právě v té chvíli se pokoušel zavěsit si klobouk na chladič auta, ale pokaždé o kus minul.

„Ten zatracenej věšhák, ten zatracenej věšhák,“ prohlásil pan Ryder zoufale. „Ve Sthátech nic takovýho není. Tam si člověk může pověsit klobouk khaždej – khaždej večer. A vy mháte dva khlóóóoubouky, pane. Jsem nikdy neviděl chlověka se dvěma khlóóóouboukama. To asi bude – počasím.“

„Třeba mám dvě hlavy,“ navrhl Tommy vážně. „Tho taky máte,“ kývl nejistě pan Ryder. „Divný. Vážně zvláštní. Dáme si koktejl, ne. Prohi – hi – probihice mě má na svědomí. Jsem asi opilej – úplně ožralej. Koktejly – míchal jsem je – Andělskej polibek – je jako Marguerite – krásná žencká, a mě má ráda.

Koňskej krk, dvě martíny – tři Cesty do pele – do pekel – všecy jsem je smíchal – do pivní sklenice. Vsa– vsadím se, že jsem – že bysem – že by –“

Tommy ho přerušil.

„To je v pořádku,“ řekl chlácholivě. „A co teď takhle domů?“

„Nemám kam jít domů,“ prohlásil pan Ryder smutně a rozvzlykal se.

„Ve kterém hotelu bydlíte?“ zeptal se Tommy.

„Nemůžu jít domů,“ pokračoval pan Ryder. „Honba za po – podlakem. Ne. Pokladem. Paráda. To ona mě vzala. Whitechapel. Bílý srnce, bílý hlavy, bílej smutek –“

Pan Ryder se zničehonic začal chovat důstojně. Narovnal se a náhle jako zázrakem ovládl i svůj jazyk.

„Mladíku, povídám vám. Margee mě vzala s sebou. Na honbu za pokladem. Celá anglická aristokracie to dělá. Pod kočičíma hlavama. Pět set liber. Svátá myšlenka tomu řříkám svátá myšlenka. Povídám vám, mladíku Byl jste na mě hodnej. Myslím jen na vaše dobro, pane na vaše dobro. My Američani –“

Tomi ho tentokrát přerušil ještě s menší obřadností.

„Co to říkáte? Paní Laidlawová vás někam vzala autem?“

Američan kývl s jakousi soví vážností.

„Do Whitechapelu?“ Zase to soví kývnutí.

„A vy jste tam našel pět set liber?“

Pan Ryder hledal slova.

„To – to ona,“ opravil tazatele. „Nechala mě venku. Venku přede dveřma. Vždycky zůstanu venku. Je to smutný. Venku – vždycky venku.“

„Trefil byste tam?“

„Asi jo. Hank Ryder se neztratí –“

Tommy ho popadl a neobřadně táhl s sebou. Našel své čekající auto a za chvíli už vyrazili na východ.

Chladný vzduch pana Rydera probral. Chvíli se v jakési strnulosti zhrouceně opíral Tommymu o rameno, ale pak se probral osvěžený a s čistou hlavou.

„Poslyšte, chlapče, kde to jsme?“ chtěl vědět.

„Ve Whitechapelu,“ odpověděl Tommy stručně. „Sem jste dnes jel s paní Laidlawovou?“

„Připadá mi to povědomý,“ připustil pan Ryder, když se rozhlédl. „Mám dojem, že někde támhle jsme odbočili doleva. To je vono – támhleta ulice.“

Tommy poslušně zahnul. Pan Ryder vydával další pokyny.

„Je to vono. Jasně. A teď doprava. To je smrad, co? Jo, kolem ty hospody na rohu – hned za ní a zastavte támhle u ty uličky. Ale o co nám vlastně jde? Vyklopte to. Ještě tam nějaký prachy zbyly? Převezeme je?“

„To je přesně ono,“ kývl Tommy. „Převezeme je. Dobrý vtip, ne?“

„To bych řek,“ souhlasil pan Ryder. „I když mi to ještě není úplně jasný,“ dodal lítostivě.

Tommy vystoupil a pomohl ven i panu Ryderovi. Vešli společně do uličky. Po levé straně byly zadní stěny rozpadajících se domů, z nichž většina měla dveře i sem. Pan Ryder se u jedné takových dveří zastavil.

„Semhle dovnitř šla,“ prohlásil. „Tyhle dveře to byly – tím jsem si jistě na beton.“

„Všechny vypadají stejně,“ podotkl Tommy. „Připomíná mi to tu pohádku o vojákovi a princezně.“

Vzpomínáte si, jak udělali na dveře kříž, aby poznali, které to jsou? Neuděláme to taky tak?“

Se smíchem vytáhl z kapsy kus bílé křídly a kousek nad zemí namaloval na dveřích nedbalý kříž. Pak vzhlédl k několika neurčitým siluetám plížícím se vysoko po zdech uličky; jedna z nich vydala tak ostré zamňoukání, že z něj tuhá v žilách krev.

„Je tu spousta koček,“ podotkl rozjařeně. „Jak to provedem?“ ptal se pan Ryder. „Jdeme dovnitř?“

„S náležitou opatrností ano,“ kývl Tommy. Rozhlédl se uličkou na obě strany a pak zlehka zkusil dveře. Povolily. Otevřel je docela a nakoukl na temný dvorek.

Bezhlučně vešel, pan Ryder mu byl v patách. „Hele,“ prohlásil Američan, „v ty uličce někdo je.“ Zase vyklouzl ven. Tommy stál minutku bez hnutí, a když nic neslyšel, pokračoval. Vytáhl z kapsy baterku a kratince si posvítíl. Ten záblesk mu umožnil najít cestu. Vykročil vpřed a strčil do dveří, které měl přímo před sebou. I ty povolily a on je velmi tiše otevřel a vešel.

Znovu se na chvilku zastavil a poslouchal, pak znovu na okamžik rozsvítil baterku. A jako by to světlo bylo signálem, celá místnost kolem něj ožila. Dva muži stáli před ním, dva za ním. Skočili po něm a přidrželi ho. „Světlo,“ zavrčel nějaký hlas.

Kdosi zapálil plynovou lampu. V jejím světle Tommy uviděl kruh nepřijemných tváří. Jeho oči zvolna přejely místnost a povšimly si některých věcí v ní.

„Aha,“ prohlásil přátelsky. „Centrála padělatelského průmyslu, jestli se nepletu.“

„Drž zobák,“ zavrčel jeden z mužů.

Za Tommym se otevřely a zase zavřely dveře a ozval se blahosklonný, dobře známý hlas.

„Máte ho, chlapci? To je dobře. No tak, pane Čmuchale, máte to spočítané.“

„To milé staré slovo,“ podotkl Tommy. „Úplně mě nadchlo. Ano. Jsem Záhadný muž ze Scotland Yardu.“

Ale to je přece pan Hank Ryder. No tomu říkám překvapení.“

„A nejspíš to myslíte i vážně. Celý večer jsem se válel smíchy – vedl jsem vás sem jako malé dítě. A vy jste byl tak pyšný na to, jak jste chytrý. Víte, synku, já jsem vás měl v merku od samého začátku. Vy jste v té partě nebyl jen tak pro nic za nic. Nechal jsem vás chvíli pohrát, a když jste začal mít důkladné podezření na krásnou Marguerite, řekl jsem si: Ted je čas mu to dát sežrat. Řekl bych, že vaši přátelé o vás teď chvíli neuslyší.“

„Chcete mě vodkrouhnout? Tak se to myslím říká. Máte to v plánu?“

„Nervy máte dobré, to musím uznat. Ne, o žádné násilí se pokoušet nebudeme. Jen vás budeme držet takříkajíc pod dozorem.“

„Obávám se, že to jste vsadil na špatného koně,“ odpověděl Tommy. „Nemám v úmyslu nechat se, držet pod dozorem, jak tomu říkáte.“

Pan Ryder se blahosklonně usmál. Venku nějaká kočka melancholicky zamňoukala na měsíc.

„Spoléháte na ten kříž, co jste namaloval na dveře, že jo, synku?“ řekl pan Ryder. „Ale být vámi, tak to nedělám. Protože já znám tu pohádku, o které jste mluvil. Slyšel jsem ji jako malý kluk. Vrátil jsem se do uličky a zahrál si na toho psa s očima jako kola od vozu. Kdybyste byl v té uličce teď, všiml byste si, že všechny dveře v uličce jsou označené stejným křížem.“

Tommy malomyslně svěsil hlavu. Myslel jste si, jak jste chytrý, co?“ pokračoval Ryder.

Právě ve chvíli, kdy to říkal, se u dveří ozvalo ostré zabušení.

Ryder sebou trhl a vykřikl: „Co to je?“

V té chvíli začal útok i z přední strany domu. Zadní dveře nebyly nijak důkladné. Zámek povolil skoro hned a do dveří vrazil inspektor Marriot.

„Dobrá práce, Marriote,“ usmál se Tommy. „Měl jste úplnou pravdu, pokud jde o čtvrt'. Rád bych vám představil pana Hanka Rydera, který zná ty nejlepší pohádky.“

Víte, pane Rydere,“ dodal pak mírně, „já jsem měl svoje podezření, pokud šlo o vás. Albert (ten důležitě se tvářící chlapec s odstálými ušima je Albert) měl příkazy sledovat nás na motorce, kdybychom si my dva spolu někdy někam vyjeli. A když jsem tak okázale maloval křídou na dveře kříž, abych odpoutal vaši

pozornost, vylil jsem na zem malou lahvičku valeriánských kapek. Hrozný smrad, ale kočky ho milují. Všechny kočky z celého okolí byly shromážděné u dveří, když přijel Albert s policií, takže dům snadno našli.“

S úsměvem se podíval na ohromeného pana Rydera a vstal.

„Já jsem říkal, že vás dostanu, Praskači, a taky jsem vás dostal,“ prohlásil.

„O čem to sakra mluvíte?“ ohradil se pan Ryder. „Jakej práskač?“

„Praskač,“ opravil ho Tommy. „Najdete to v poznámkách příštího kriminalistického slovníku. Etymologie nejistá.“

Se spokojeným úsměvem se rozhlédl kolem. „Tak dobrou noc, Marriote. Musím teď jít tam, kde na mě čeká šťastný konec příběhu. Není větší odměny než láska dobré ženy – a láska dobré ženy na mě čeká doma – totiž, doufám, že čeká, ale dneska člověk nikdy neví Tohle byla skutečně hodně nebezpečná práce, Marriote Znáte kapitána Jimmyho Faulkenera? Tancuje až moc skvěle, a pokud jde o jeho vkus v koktejlech... Ano Marriote, byla to velice nebezpečná práce.“

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Záhada v Sunningdale

„Víš, kde budeme dnes obědovat. Pentličko?“

Paní Beresfordová o tom uvažovala.

„V Ritzu?“ navrhla s nadějí.

„Hádej znovu.“

„V té příjemné malé restauraci v Soho?“

„Ne.“ Tommy mluvil jako důležitost sama. „V bufetu ABC. Tady v tomhle.“

Obratně ji vtáhl do zmíněného podniku a dovedl ke stolku s mramorovou deskou v rohu.

„Výborně,“ prohlásil Tommy spokojeně, když si sedal. „Líp to vyjít nemohlo.“

„Cože tě najednou popadla taková touha po prostém životě?“ ptala se Pentlička.

„Díváte se, Watsone, ale nevidíte. Docela by mě zajímalo, jestli se některá z těch namyšlených slečen sníží k tomu, aby si nás všimla? No skvěle, už sem pluje. Sice vypadá, že myslí na něco jiného, ale její podvědomí se nepochybně pilně zabývá takovými záležitostmi, jako je šunka s vejci a konvice čaje.

Kotletu a opékané brambory, slečno, a velkou kávu, rohlík, máslo a talíř uzeného jazyka pro dámu.“

Servírka opakovala objednávku pohrdavým tónem, ale Pentlička se naklonila dopředu a náhle ji přerušila.

„Ne, ne kotletu a opékané brambory. Pán si dá tvarohový koláč a sklenici mléka.“

„Tvarohový koláč a mléko,“ řekla servírka s ještě větším pohrdáním, jestli to vůbec bylo možné. Znova odplula, stále ještě myšlenkami někde úplně jinde. „Tos nemusela,“ prohlásil Tommy chladně.

„Ale mám pravdu, ne? Jsi Stařec v rohu? Kde máš provázek?“

Tommy vytáhl z kapsy dlouhý zamotaný provázek a uvázal na něm pár uzlů.

„Až do nejmenších detailů,“ broukl.

„Ale při objednávání jídla ses trochu spletl.“

„Ženy berou všechno hrozně doslova,“ prohlásil Tommy. „Jestli něco piju s nechutí, je to mléko, a tvarohový koláč je vždycky hrozně žlutý a vypadá žlučovitě.“

„Buď umělec,“ pokárala ho Pentlička. „Jen počkej, jak se vrhnu na svůj studený jazyk. To je добрta, takový jazyk. Tak. A teď jsem úplně připravená dělat slečnu Polly Burtonovou. Uvaž velký uzel a začni.“

„Především,“ pustil se do toho Tommy, „čistě mezi námi, musím poukázat na jednu věc. Případy se v poslední době moc nehrnou. No a když případy nechodí za námi, musíme my za nimi. Použijeme své mozky na jednu z největších veřejně známých záhad těchto dnů. Tedy, abych byl konkrétní – na záhadu v Sunningdale.“

„No vida!“ řekla Pentlička se zájmem. „Záhada v Sunningdale!“

Tommy vytáhl z kapsy pomačkaný kus novin a položil ho na stůl.

„Tohle je poslední obrázek kapitána Sessia, který vyšel v Daily Leaderu.“

„No jo,“ kývla Pentlička. „Já se divím, že ty noviny] občas někdo nežaluje. Na tom obrázku je vidět tak leda, že je to muž, a to je všechno.“

„Když jsem říkal záhada v Sunningdale, měl jsem spíš použít výraz takzvaná záhada v Sunningdale,“ pokračoval Tommy rychle. „Možná záhada pro policii, ale ne pro inteligentní mozek.“

„Uvaž další uzel,“ pobídla ho Pentlička.

Nevím, kolik z toho případu si pamatuješ,“ pokračoval Tommy tiše.

Všechno,“ odpověděla Pentlička, „ale tím si nenech kazit styl.“

„Je to právě něco přes tři týdny,“ začal Tommy, „kdy na slavném golfovém hřišti došlo k hrůznému objevu. Dva členové klubu, kteří si zpříjemňovali hrou časně ráno, k své hrůze objevili na sedmém odpališti tělo muže ležící tváří dolů. Ještě dřív, než ho obrátili, uhodli, že je to kapitán Sessie, mezi golfisty dobře známá postava. Vždycky nosil golfové sako zvláštní jasně modré barvy.

Kapitán Sessie býval na hřišti často k vidění brzo ráno, chodil tam trénovat, a zpočátku si všichni mysleli, že ho postihla nějaká náhlá srdeční příhoda. Ale při prohlídce lékař zjistil hrůzný fakt, že byl zavražděn, bodnut do srdce neobvyklým předmětem – jehlicí do dámského klobouku. Zjistilo se také, že je mrtvý nejméně dvanáct hodin.

To na celou věc vrhlo úplně jiné světlo a brzo vyšla najevo další zajímavá fakta. Prakticky poslední člověk, který viděl Sessia živého, byl jeho přítel a partner pan Hollaby, spolumajitel Porcupine Assurance Co., a ten vyprávěl svou historku takto:

Hráli se Sessiem odpoledne jedno kolo. Po svačině jeho partner navrhl, aby si dali ještě pár jamek, než se úplně setmí. Hollaby souhlasil. Sessie se zdál v dobré náladě a byl ve skvělé formě. Přes hřiště vede veřejná cesta, a právě když se blížili k šestému greenu, Hollaby si všiml, že po cestě přichází nějaká žena. Byla hodně vysoká, oblečená v hnědém, ale nijak zvlášť si jí nevšiml a domníval se, že Sessie o ní neví vůbec.

Zmíněná stezka vede těsně před sedmým odpalištěm,“ pokračoval Tommy. „Žena přes něj přešla a zastavila se na protější straně, jako by čekala. Na odpaliště došel první kapitán Sessie, protože pan Hollaby vracel praporek do Jamky. Když se Hollaby sám přiblížil k odpališti, ohromilo ho, když viděl Sessia s tou ženou hovořit. Jakmile byl na doslech, oba se zprudka otočili a Sessie zavolal přes rameno: „Za minutku jsem zpátky.

Potom společně odešli a pořád spolu vážně hovořili. Cesta v těch místech hřiště opouští a mezi dvěma živými ploty sousedních zahrad vede na silnici do Windleshamu.

Kapitán Sessie dodržel, co slíbil. Vrátil se za minutu! nebo dvě, což Hollabyho potěšilo, protože za nimi přicházela další dvojice hráčů a rychle se stmívalo. Pokračovali ve hře a Hollaby si okamžitě všiml, že jeho společníka něco hodně šokovalo. Nejen že jeho drive nestál za nic, ale tvář měl ustaranou a čelo nakrčené. Svému společníkovi skoro neodpovídal a hrál příšerně. Zjevně se stalo něco, co ho úplně vyvedlo z míry.

Odehráli sedmou a osmou jamku a pak kapitán Sessie náhle prohlásil, že je už moc tma a že jde domů. Právě v těch místech je další z těch úzkých stezek vedoucích na windleshamskou silnici a kapitán Sessie tamtudy odešel – byla to zkratka k jeho domu, malému bungalovu u zmíněné silnice. Pak přišli další dva hráči, jistý major Barnard a pan Lecky, a Hollaby se jim zmínil o náhlé změně Sessiova chování. Oni ho rovněž zahlédli mluvit s tou ženou v hnědém, ale nebyli dost blízko na to, aby jí viděli do tváře. Všichni tři muži přemýšleli nahlas o tom, co asi mohla říct, že to jejich přítele tolik vyvedlo z míry.

Společně se vrátili do klubovny, a podle toho, co se v tu dobu vědělo, byli poslední, kdo viděl kapitána Sessia živého. Stalo se to ve středu, a ve středu se prodávají zlevněné vlakové jízdenky do Londýna.

Manželé, kteří se kapitánu Sessiovi starali o dům, byli jako obvykle ve městě a vrátili se až pozdním nočním vlakem. Vešli do domu jako obvykle a předpokládali, že jejich pán spí ve svém pokoji. Paní Sessiova, kapitánova žena, byla na návštěvě u známých.

Jeho vražda byla naprostou záhadou. Nikdo netušil, jaký mohla mít motiv. Kdekdo horlivě probíral možnou identitu ženy v hnědém, ale bez výsledku. Policie byla kritizována za nečinnost – ale nespravedlivě, jak se časem ukázalo. O týden později byla totiž zatčena dívka jménem Doris Evansová a obviněna z vraždy kapitána Anthonyho Sessia.

Policie se neměla moc čeho chytit. Pár světlých vlasů které měl zavražděný v prstech, několik vláken ohnivě rudé vlny, která se zachytila za knoflíkem jeho modrého saka. Důkladné vyptávání na nádraží i jinde přineslo tato fakta:

Mladá dívka oblečená do jasně červeného kabátu a sukně přijela ten večer vlakem asi v sedm hodin a ptala se na cestu k domu kapitána Sessia. Táž dívka se o dvě hodiny později znovu objevila na nádraží. Klobouk měla nakřivo, vlasy rozcuchané a vypadala velice rozrušená. Ptala se, jak jedou vlaky zpátky do města a neustále se ohlížela přes rameno, jako by se bála.

Naše policie je v mnoha ohledech úžasná. S tak nedostatečnými stopami dokázali dívku najít a identifikovat jako Doris Evansovou. Byla obviněna z vraždy a varována, že všechno, co řekne, může být použito proti ní, ale ona přesto trvala na tom, že učiní prohlášení, a to prohlášení opakovala podrobně a beze změn v celém dalším průběhu vyšetřování.

Její historka zněla takto: Je profesí písařka a jednou večer se v kině seznámila s dobře oblečeným mužem, který tvrdil, že se do ní zamiloval. Řekl, že se jmenuje Anthony, a navrhl jí, aby přijela do jeho

bungalovu v Sunningdale. Ani tehdy, ani později neměla tušení, že je ženatý. Domluvili se, že za ním přijede příští týden ve středu – tedy v den, kdy bude služebnictvo pryč a manželka na návštěvě. Nakonec jí řekl, že celé jeho jméno zní Anthony Sessie, a dal jí adresu svého domu.

Příslušného večera dívka do bungalovu skutečně přišla a přivítal ji Sessie, který se právě vrátil z golfu. I když říkal, že ji hrozně rád vidí, dívka tvrdí, že jeho chování bylo od počátku divné a jiné. Začala se trochu bát a horoucně si přála, aby za ním nebyla jezdila.

Po prostém jídle, které už bylo připravené, navrhl Sessie, aby se šli projít. Dívka souhlasila a on ji vedl z domu ven, po silnici a pak stezkou mezi domy na golfové hřiště. A pak najednou, právě když přecházeli sedmé odpaliště, jako by se úplně zbláznil. Vytáhl z kapsy revolver mával jím ve vzduchu a tvrdil, že je na dně.

.Všechno je pryč! Jsem zničený – ztracený. A ty půjdeš se mnou. Nejdřív zastřelím tebe – a pak sebe. Ráno tu najdou naše těla – ve smrti spolu.

A tak to pokračovalo ještě dlouho. Popadl Doris Evansovou za paži a ona, když si uvědomila, že má co dělat se šílencem, se zoufale snažila vytrhnout se mu nebo mu sebrat revolver. Rvali se spolu, a při tom zápase jí musel vytrhnout onen pramínek vlasů a vlněná vlákna z jejího kabátu se mu asi zachytila o knoflík.

Nakonec se v zoufalém vzepětí síly osvobodila a utíkala přes hřiště doslova o život – každým okamžikem čekala, že ji zastřelí zezadu. Dvakrát upadla, zakopla o vřes, ale nakonec se dostala zpátky na silnici vedoucí k nádraží a uvědomila si, že ji nikdo nepronásleduje.

Tak to vyprávěla Doris Evansová – a nikdy se od toho neodchýlila. Zásadně popírá, že by ho v sebeobraně bodla jehlicí na klobouky – což by za těch okolností bylo celkem přirozené a mohl by to být klidně pravda. Její historku podporuje fakt, že v hlodašovém křoví poblíž místa, kde leželo tělo, se skutečně našel revolver. Ale nikdo z něj nevystřelil.

Doris Evansová je souzena, ale záhada pořád zůstává záhadou. Jestli se té její historce dá věřit, kdo tedy kapitána Sessia bodl? Ta druhá žena, ta vysoká v hnědém, jejíž objevení ho tak vyvedlo z míry? Zatím nikdo nevysvětlil, jakou roli v tom případě hrála. Objeví se z čista jasna na cestě přes hřiště, odejde mezi keři a nikdo ji už nikdy nevidí. Kdo to byl? Někdo místní? Návštěvnice z Londýna? A jestli ano, přijela autem nebo vlakem? Není na ní nic pozoruhodného, až na tu výšku; nikdo ji zřejmě není schopen popsat. Nemohla to být Doris Evansová protože Doris Evansová je malá a světlavá a kromě toho právě v tu dobu teprve přijížděla na nádraží. „A manželka?“ navrhla Pentlička. „Co ta manželka?“

To je dost logická možnost. Ale paní Sessiová je taky malá, a kromě toho, Hollaby ji od vidění zná, a není ostatně pochyby, že skutečně nebyla doma. Ještě vyšla najevo jedna věc. Porcupine Assurance Co. je v likvidaci. Účty odhalily velmi drzé zneužívání fondů. Tím se jasně vysvětlují prudká slova, která kapitán Sessie pronesl k Doris Evansové. Už několik let musel systematicky zpronevěřovat peníze. Ani pan Hollaby, ani jeho syn neměli nejmenší tušení, co se děje. Jsou prakticky zničeni.

Takže případ vypadá takhle: Kapitánu Sessiovi hrozilo, že bude každou hodinou odhalen a zničen. Sebevražda by byla přirozené řešení, ale povaha zranění tuto možnost vylučuje. Kdo ho zabil? Doris Evansová? Nebo ta záhadná žena v hnědém?“

Tommy se odmlčel, lokl si mléka, ušklíbl se a opatrně si kousl tvarohového koláče.

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

Záhada v Sunningdale

(pokračování)

„Samozřejmě,“ zamumlal Tommy, „okamžitě mi bylo jasné, kde je v tomto konkrétním případě háček a kde se policie spletla.“

„Ano?“ otázala se Pentlička dychtivě.

Tommy smutně zavrtěl hlavou.

„Kéž by. Pentličko, až do určité chvíle je to ohromně jednoduché, být Stařec v rohu. Ale řešení mi uniká. Kdo toho chudáka doopravdy zabil? Já to nevím.“

Vytáhl z kapsy pár dalších výstřižků z novin.

„Další předměty doličné – pan Hollaby, jeho syn, paní Sessiová, Doris Evansová.“

Pentlička popadla poslední obrázek a chvíli se na něj dívala.

„Ne, ta ho nezabila,“ prohlásila nakonec. „Určitě ne jehlicí na klobouky.“

„Jak to víš tak jistě?“

„Ženská logika. Má vlasy ostříhané nakrátko. Ostatně dnes jehlicí do klobouku stejně používá tak jedna

žena z dvaceti, ať má vlasy krátké nebo dlouhé. Klobouky jsou těsné a na hlavě drží – nic takového není potřeba.“

„Ale i tak mohla mít jednu u sebe.“

„Miláčku, my si je neschováváme na památku! K čemu by proboha brala s sebou do Sunningdale jehlici do klobouku?“

„No tak to musela být ta druhá žena, ta v hnědém.“

„Kdyby aspoň nebyla vysoká. Pak by to mohla být manželka. Vždycky podezřívám manželky, které jsou zrovna pryč, takže s tím nemůžou mít nic společného. Kdyby zjistila, že si její manžel začíná s tou dívkou, bylo by celkem přirozené, že by do něj zabodla jehlici.“

„Koukám, že si budu muset dávat pozor,“ podotkl Tommy.

Ale Pentlička byla hluboce ponořená do svých myšlenek a nenechala se svést.

„Co byli Sessiovi zač?“ zeptala se náhle. „Co o nich říkali lidé?“

„Pokud já můžu soudit, byli hodně oblíbení. On a jeho žena se zřejmě měli hodně rádi. Proto je celá záležitost s tou dívkou tak divná. Je to to poslední, co by člověk od někoho jako Sessie čekal. Byl to bývalý voják. Přišel ke slušným penězům, nechal se penzionovat a začal podnikat v pojišťovnictví. Prostě poslední člověk na světě, kterého by člověk podezíral z podvodu.“

„A je úplně jisté, že byl podvodník? Nemohli ty peníze vzít ti druzí dva?“

„Hollabyovi? Ti tvrdí, že jsou zničení.“

„Tvrdit to můžou! Třeba to všechno mají v bance uložené na jiné jméno. Já to sice asi říkám hloupě, ale chápeš snad, jak to myslím. Třeba s těmi penězi nějakou dobu spekulovali bez Sessiová vědomí a o všechno přišli. To by se jim pak ohromně hodilo, že Sessie umřel zrovna teď.“

Tommy poklepal nehtem na fotografii Hollabyho staršího.

„Takže ty tohohle váženého pána obviňuješ z toho, že zavraždil svého přítele a partnera? Zapomínáš, že se se Sessiem rozešel na hřišti a že ho přitom viděli Bamard a Lecky, a celý večer pak strávil v golfovém klubu. Kromě toho je tu ta jehlice.“

„S jehlicí jdi do háje,“ odbyla ho Pentlička netrpělivě. „Ty myslíš, že ta jehlice dokazuje, že ten zločin spáchala žena?“

„Přirozeně. Ty ne?“

„Ne. Muži jsou hrozně staromódní. Trvá jim celé věky, než se zbaví starých představ. Jehlice do klobouku a do vlasů prostě spojují s ženským pohlavím a říkají jim renské zbraně. V minulosti to možná tak bylo, ale obojí je teď už dost zastaralé. Já jsem například o žádné jehlici do klobouku ani do vlasů neslyšela už čtyři roky.“

„Takže si myslíš –“

„Že Sessia zabil muž. Tu jehlici do klobouku použil, aby to vypadalo jako ženský zločin.“

„Na tom, co říkáš, něco je. Pentličko,“ pronesl Tommy pomalu. „Je to zvláštní, jak se člověku věci srovnají v hlavě, když si je s někým probere.“

Pentlička kývla.

„Všechno musí být logické, když se na to podíváš správným způsobem. A vzpomeň si, co Marriot jednou říkal o amatérském pohledu – že je důvěrnější. My víme něco o lidech jako kapitán Sessie a jeho žena. Víme, co asi tak můžou udělat – a co nejspíš neudělají. A každý z nás má určité speciální znalosti.“

Tommy se usmál.

„Chceš říct, že ty jsi odborník na to, co asi tak mají u sebe lidé s ostříhanými vlasy, a že jsi důvěrně obeznámená s tím, co cítí a dělají manželky?“

„Tak něco.“

„A co já? Jaké speciální znalosti mám já? Jestli si manželé takhle začínají s děvčaty a tak?“

„Ne,“ zavrtěla Pentlička vážně hlavou. „Znáš to hřiště – byl jsi tam – ne jako detektiv hledající stopy, ale jako hráč. Vyznáš se v golfu a víš, co může člověka přimět kazit hru.“

„No, muselo to být něco hodně vážného, když to Sessia natolik vyvedlo z míry. Měl handicap dvě, a od sedmé jamky prý hrál jako dítě.“

„Kdo to říkal?“

„Bamard a Lecky. Vzpomínáš, to jsou ti dva, co hráli přímo za nimi.“

„To bylo po tom, co se setkal s tou ženou – s tou vysokou v hnědém. Viděli ho s ní mluvit, ne?“

„Ano – přinejmenším –“

Tommy se odmlčel. Pentlička se na něj zmateně podívala. Tommy zíral na provázek ve svých prstech, ale zíral na něj pohledem člověka, který vidí něco docela jiného.

„Tommy – co je?“

„Tiše, Pentličko. Hraju šestou jamku v Sunningdale. Sessie a starý Hollaby patují přede mnou na šestém greenu. Už se stmívá, ale jasně modrý Sessiův kabát vidím docela zřetelně. A po cestičce nalevo ode mě přichází nějaká žena. Nepřešla sem z dámského hřiště – to je napravo – kdyby to udělala, byl bych ji viděl. A je divné, že jsem ji nezahlédl už dřív – třeba od páté jamky.“

Odmlčel se.

„Před chvilkou jsi říkala, že znám to hřiště. Pentličko. Těsně za šestým odpalištěm je taková malá chajda nebo přístřešek z drnů. Kdokoli tam mohl čekat na – správný okamžik. A mohl tam taky změnit svůj vzhled. Totiž – řekni mi. Pentličko, teď zase budou potřeba tvoje speciální znalosti – bylo by to pro muže moc těžké vypadat jako žena a pak se zase změnit na muže? Mohl by třeba mít sukni přes pumpky?“

„To by určitě mohl. Ta žena by vypadala trochu mohutnější, to je všechno. Dlouhá hnědá sukně, řekněme hnědý svetr, jaký může nosit žena i muž, a ženský klobouk s několika umělými prameny vlasů po stranách. Nic víc by nepotřeboval – tedy pokud by šlo jen o to, aby vypadal jako žena jen z dálky, ale tak to předpokládám myslíš. Pak sundat sukni, klobouk s lokýnkami a nasadit si pánskou čepici, kterou může mít srolovanou v kapse, a je to – už je z něj zase muž.“

„A jak dlouho by ta proměna trvala?“

„Z ženy na muže nejvýš minutu a půl, spíš mnohem méně. Naopak by to trvalo déle, musel by si upravit ty lokýnky, a taky ta sukně by se mu zadržovala, kdyby ji natahoval přes pumpky.“

„Tohle je celkem jedno. Spíš mi jde o ten první čas. Jak říkám, hraji šestou jamku. Žena v hnědém došla na sedmé odpaliště. Přejde ho a čeká. Sessie ve svém modrém kabátě míří k ní. Stojí minutku spolu a pak vykročí po cestě za stromy, pryč z dohledu. Hollaby je na odpališti sám. Uběhnou dvě nebo tři minuty. Já jsem teď na greenu. Muž v modrém saku se vrátí a odpaluje, ovšem mizerně. Světlo slábne. Já a můj partner pokračujeme. Před námi jsou ti dva, Sessie řže a topuje a vůbec dělá všechno, co by dělat neměl. Na osmém greenu ho vidím odcházet a zmizet po stezce. Co se mu stalo, že najednou hrál jako někdo jiný?“

„Ta žena v hnědém – nebo muž, jestli myslíš, že to byl muž.“

„Přesně tak, a taky kde stáli – nezapomeň, že mimo dohled těch, co šli za nimi – je tam husté hlodašové křoví. Dalo by se tam strčit tělo a prakticky jistě by ho tam do rána nikdo nenašel.“

„Tommy! Ty myslíš, že se to stalo v té chvíli. Ale někdo by byl přece slyšel –“

„Co by slyšel? Doktoři se shodli, že musel být okamžitě mrtvý. Za války jsem viděl muže, kteří byli zabiti na místě. Prakticky nikdy nevykřiknou – jen zachroptí nebo zasténají – nebo jenom vzdychnou, nebo tak divně zakašlou. Sessie se blíží k sedmému odpališti a ta žena přijde a promluví na něj. Možná v ní pozná muže, kterého zná, ovšem v přestrojení. Je samozřejmě zvědavý, co to má znamenat, a tak se nechá odvést po stezce z dohledu. Cestou jedno bodnutí smrtící jehlicí a Sessie padne mrtvý. Ten druhý odtáhne jeho tělo do hlodašových keřů, svlékne mu modré sako, shodí sám sukni a klobouk s lokýnkami. Navlékne si dobře známé Sessiovo sako a čepici a vrátí se na hřiště. Na to stačí tři minuty. Ti dva mu zezadu nevidí do tváře, vidí jen ten nápadný modrý kabát, který dobře znají. Nepochybují o tom, že to je Sessie – ale on nehraje golf jako Sessie. Všichni říkali, že hrál jako někdo jiný. Samozřejmě že ano. Protože to byl někdo jiný.“

„Ale –“

„Bod číslo dvě. To, jak si pozval to děvče, to byl taky čin jiného muže. To nebyl Sessie, kdo se setkal s Doris Evansovou v kině a přiměl ji, aby přijela do Sunningdale. Ten muž si jen říkal Sessie. Nezapomeň, že Doris Evansovou zatkli až čtrnáct dní po vraždě. Tělo nikdy neviděla. Kdyby ano, mohla všechny zmást prohlášením, že to není muž, který ji ten večer vzal na golfové hřiště a vedl divoké řeči o sebevraždě. Byl to pečlivě připravený plán. Děvče, které pozval na středu, kdy měl být Sessiův dům prázdný, pak ta jehlice, která naznačovala, že jde o práci ženy. Vrah se setká s dívkou, vezme ji do bungalovu a dají večeri, pak ji odvede na hřiště, a když se dostanou na místo zločinu, začne mávat revolverem a k smrti ji vyděsí. Jakmile dívka uteče, stačí už jen vytáhnout tělo ven a nechat ho ležet na odpališti. Revolver hodí do křoví. Pak úhledně sbalí sukni a klobouk a – teď už hádám – nejspíš dojde pěšky do Wokingu, což je jen nějakých šest nebo sedm mil daleko, a do města se vrátí odtamtud.“

„Počkej,“ přerušila ho Pentlička., „Jednu věc jsi nevysvětlil. Co Hollaby?“

„Hollaby?“

„Jo. Připouštím, že ti lidé zezadu nemuseli vidět, jestli to skutečně je Sessie nebo ne. Ale nevykládej mi, že muž, který s ním hrál, byl tak hypnotizovaný modrým sakem, že se mu nepodíval do tváře.“

„Moje drahá,“ prohlásil Tommy, „o to právě jde. Hollaby to samozřejmě věděl. Chápej, já vycházím z tvé teorie – že peníze ve skutečnosti zpronevěřovali Hollaby a jeho syn. Vrah musí být někdo, kdo Sessia dost dobře znal – třeba věděl, že služebnictvo ve středu odjíždí a že jeho žena je pryč. A taky někdo, kdo

mohl získat otisk Sessiova klíče. Myslím, že všem těm požadavkům by vyhovoval Hollaby mladší. Je asi stejně vysoký a stejně starý jako Sessie, oba byli hladce oholení. Doris Evansová nejspíš viděla několik obrázků mrtvého v novinách, ale jak jsi sama řekla – tam člověk vidí jen to, že jde o muže, nic víc.“

„A to mladého Hollabyho neviděla ani u soudu?“

„On se tam ten syn vůbec neobjevil. Taky proč? Neměl o čem svědčit. To starý Hollaby se svým neprůstřelným alibi byl celou tu dobu ve světle reflektorů. Nikdo se ani neobtěžoval zjistit, co ten večer dělal jeho syn.“

„Všechno to sedí,“ připustila Pentlička. Chvilku mlčela a pak se zeptala: „Řekneš to všechno policii?“

„Nevím, jestli by mě poslouchali.“

„Ale oni by poslouchali,“ řekl za ním neočekávaný hlas.

Tommy se prudce otočil a uviděl inspektora Marriota. Seděl u vedlejšího stolu a před sebou měl volské oko.

„Často sem chodím na oběd,“ vysvětloval inspektor. „Jak jsem říkal, poslouchat vás budeme – vlastně já už jsem poslouchal. A klidně vám řeknu, že ti lidé z Porcupine se nám tak docela nelíbili už dlouho. Měli jsme na oba Hollabyovy určité podezření, ale neměli jsme se čeho chytit. Byli na nás moc mazaní. Pak přišla ta vražda a vypadalo to, že jsme se přece jenom pletli. Ale díky vám, pane, a tady dámě teď budeme konfrontovat mladého Hollabyho s Doris Evansovou a uvidíme, jestli ho pozná. Řekl bych, že ano. To byla skutečně chytrá myšlenka s tím modrým sakem. Postarám se, aby si Bluntovi brilantní detektivové odnesli zaslouženou slávu.“

„Jste moc milý člověk, pane inspektore,“ prohlásila Pentlička vděčně.

„My v Yardu máme o vás vysoké mínění,“ odpověděl onen klidný pán. „Divili byste se. Můžu se vás zeptat, pane, na co máte ten provázek?“

„To nic,“ strčil Tommy provázek do kapsy. „To je takový můj zlovyk. A ten koláč a mléko – jsem na dietě. Překyselení žaludku. Trápí skoro všechny hodně zaměstnané muže.“

„Aha!“ odpověděl detektiv. „Mě napadlo, jestli jste třeba nečetl – no, to není důležité.“

Ale v očích inspektorovi hrály veselé jiskřičky.

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA

Dům, kde číhá smrt

„Co –“ začala Pentlička a pak se zarazila.

Právě vešla do pracovny pana Blunta z vedlejší místnosti označené Kancelář a překvapilo ji, že vidí svého pána a vládce s očima přilepenýma k utajené špehýrce do přední kanceláře.

„Pst,“ sykl Tommy varovně. „Neslyšelás bzučák? Je to dívka – docela hezká dívka – vlastně mi připadá moc hezká. Albert jí vykládá ty povídky, jak právě mluvím se Scotland Yardem.“

„Nech mě taky podívat,“ požádala Pentlička.

Tommy poněkud neochotně ustoupil stranou. Teď zase Pentlička přilepila oči ke špehýrce.

„Není špatná,“ připustila. „A ty šaty, to je prostě poslední výkřik módy.“

„Je krásná,“ notoval si Tommy. „Je jako ty dívky, o kterých píše Mason – víš, ty hrozně sympatické, krásné a výrazně inteligentní, ale přitom ne příliš nestydaté. Myslím – ano, rozhodně myslím – že dnes budu Hanaud.“

„Hm-m,“ zavrtěla Pentlička hlavou. „Jestli se jednomu jedinému detektivovi ani v nejmenším nepodobáš, tak je to Hanaud. Dokážeš bleskově proměňovat svou osobnost? Dokážeš být velký komik, malý chlapec ze škarpy, vážný a soucitný přítel – to všechno během pěti minut?“

„Vím jedno,“ zabubnoval Tommy zprudka na stůl, Já jsem kapitán lodi – a ty na to nezapomínej. Pentličko. Nechám ji poslat dál.“

Stiskl bzučák na svém stole. Objevil se Albert s klientkou.

Dívka se zastavila jakoby nerozhodně ve dveřích. Tommy jí vyšel vstříc.

„Pojďte dál, mademoiselle,“ řekl laskavě. „A posaďte se sem.“

Pentlička se začala slyšitelně dusit smíchy a Tommy se k ní obrátil s úplně jiným výrazem. Jeho tón byl teď výhrudný.

„Říkala jste něco, slečno Robinsonova? Aha, ne, myslel jsem si to.“

Obrátil se zpátky k dívce.

„Nebudeme se chovat vážně či formálně,“ řekl. „Vy mi o tom prostě povíte, a pak spolu prodiskutujeme nejlepší cestu, jak vám pomoci.“

„Jste moc laskavý,“ řekla dívka. „Promiňte, ale nejste cizinec?“

Pentlička se zase začala dusit. Tommy po ní koutkem oka vrhl zlý pohled.

„Ne zcela,“ řekl s námahou. „Ale v posledních letech jsem značně pracoval v cizině. Moje metody jsou metodami Sûreté.“

„Aha!“ Na návštěvnici to zřejmě udělalo dojem.

Byla to, jak už Tommy naznačil, okouzující dívka. Mladá a štíhlá, s pramenem zlatých vlasů vykukujícím zpod malého hnědého plstěného kloboučku a s velkýma vážnýma očima.

Že je nervózní, to bylo zřejmé na první pohled. Neustále si proplétala drobné ruce a otevírala a zavírala sponu lakové kabelky.

„Především, pane Blunte, vám musím říct, že se jmenuji Lois Hargreavesová. Bydlím ve velikém staromódním domě jménem Thumly Grange. Lišky tam dávají dobrou noc. Poblíž je vesnička Thumly, ale ta je maličká a nevýznamná. V zimě se tam hodně loví a v létě hrajeme tenis, a já jsem se tam nikdy necítila osamělá. Mám mnohem radši venkov než město.

Říkám vám to proto, abyste pochopil, že v malé vesnici, jako je ta naše, má všechno, co se stane, obrovskou důležitost. Asi před týdnem jsem dostala poštou bonboniéru. Já sama čokoládové bonbony moc ráda nemám, ale ostatní v našem domě ano, takže jsem bonboniéru nabídla ostatním. Výsledkem bylo, že každý, kdo si nějaký bonbon vzal, onemocněl. Poslali jsme pro doktora a on po nejrůznějších dotazech na jiné věci, které jsme snědli, odnesl zbytek bonboniéry s sebou a nechal ji analyzovat. Pane Blunte, v těch bonbonech byl arzenik! Ne tolik, aby to někoho zabilo, ale dost, aby všem bylo hodně špatně.“

„Pozoruhodné,“ poznamenal Tommy.

„Doktor Burton byl z toho hodně rozčilený. Byla to zřejmě třetí událost toho druhu v našem okolí. V každém případě si neznámý odesílatel vybral velký dům a všichni jeho obyvatelé, kteří záhadnou čokoládu jedli, onemocněli. Vypadalo to, jako by nějaký slaboduchý místní obyvatel prováděl obzvlášť zlovolný kanadský žertík.“

„Správně, slečno Hargreavesová.“

„Doktor Burton to přičítal agitaci socialistů – což je podle mě dost absurdní. Ale ve vesnici Thumly jsou jeden dva nespokojenci a připadalo nám možné, že s tím mohou mít něco společného. Doktor Burton mi velice důrazně radil, abych celou věc předala policii.“

„To je přirozené,“ kývl Tommy. „Ale soudím, že jste tak neučinila, slečno Hargreavesová?“

„Ne,“ připustila dívka. „Následovaly by zmatky a publicita a to já nesnáším – a, víte, znám našeho místního inspektora. Neumím si představit, že by kdy na něco přišel! Často jsem vídala vaše inzeráty, a řekla jsem doktoru Burtonovi, že bude mnohem lepší povolat soukromého detektiva.“

„Chápu.“

„V těch inzerátech se hodně mluví o diskrétnosti. Předpokládám, že to znamená – že – že – no, že nezveřejníte nic bez mého souhlasu?“

Tommy se na ni zvědavě podíval, ale promluvila Pentlička.

„Myslím,“ řekla tiše, „že by bylo dobře, aby nám slečna Hargreavesová řekla všechno.“

Poslední slovo obzvlášť zdůraznila a Lois Hargreavesová se nervózně zarděla.

„Ano,“ přidal se rychle Tommy. „Slečna Robinsonova má pravdu. Musíte nám říct všechno.“

„Ale nebudete –“ zaváhala.

„Všechno, co řeknete, je samozřejmě přísně důvěrné.“

„Děkuji. Já vím, že bych k vám měla být úplně upřímná. Já mám důvod, proč nechodit na policii. Pane Blunte, tu bonboniéru poslal někdo z našeho domu!“

„Jak to víte, mademoiselle?“

„Je to jednoduché. Mám ve zvyku kreslit takovou směšnou věcičku – tři propletené ryby – kdykoli mám v ruce tužku. Před nedávném přišel z jistého londýnského obchodu balíček s hedvábnými punčochami. Seděli jsme u snídaně. Já jsem si zrovna zatrhávala něco v novinách a bezmyšlenkovitě jsem začala kreslit ty své hloupé rybičky na nálepku balíku, než jsem přeřízla provázek a otevřela ho. Pak jsem na to už zapomněla, ale když jsem si prohlížela ten kus balicího papíru, ve kterém přišla bonboniéra, zahlédla jsem roh původní nálepky – většina jí byla stržená. A na tom rohu byla moje kresbička.“

Tommy si přitáhl židli blíž.

„To je opravdu vážné. Skutečně, jak říkáte, to zakládá velmi silný předpoklad, že odesílatelem bonbonů je člen vaší domácnosti. Ale odpusťte, stále ještě nechápu, proč by vám tento fakt měl bránit v přivolání policie?“

Lois Hargreavesová mu pohlédla zpřímá do tváře.

„Já vám to povím, pane Blunte. Možná budu chtít celou tu věc ututlat.“

Tommy se stáhl.

„V tom případě,“ broukl, „víme, na čem jsme. Vidím, slečno Hargreavesová, že nejste ochotna mi říci, koho podezíráte?“

„Nikoho nepodezírám – ale jsou tu určité možnosti.“

„To jistě. Mohla byste mi teď podrobně popsat svou domácnost?“

„Služebnictvo až na pokojskou jsou všechno starší lidé, kteří jsou u nás léta. Musím vám vysvětlit, pane Blunte, že mě vychovala moje teta, lady Radclyffová, která byla velice bohatá. Její manžel vydělal velké jmění a byl jmenován rytířem. To on vybudoval Thurniy Grange, ale zemřel dva roky po tom, co se tam přestěhoval, a lady Radclyffová pak poslala pro mě, abych bydlela s ní. Byla jsem její jediná žijící příbuzná. V domě žije ještě Dennis Radclyffe, synovec jejího manžela. Odjakživa jsem mu říkala bratrance, ale on ve skutečnosti nic takového není. Teta Lucy vždycky otevřeně říkala, že až na malé zaopatření pro mě hodlá nechat všechny svoje peníze Dennisovi. Jsou to radclyffovské peníze, říkala, a měl by je dostat zase Radclyffe. Ovšem když bylo Dennisovi dvaadvacet, strašně se pohádali – myslím, že kvůli nějakým dluhům, které nadělal. Když o rok později zemřela, s ohromením jsem se dozvěděla, že všechny svoje peníze odkázala mně. Víím, že pro Dennise to byla velká rána a já jsem z toho měla hrozné výčitky svědomí. Byla bych mu ty peníze dala, kdyby si je byl vzal, ale jak to vypadá, nic takového se udělat nedá. Ovšem jakmile mi bylo jedenadvacet, sepsala jsem poslední vůli, ve které jsem mu všechno odkázala. To je to nejmenší, co můžu udělat. Takže když mě něco přejede, Dennis dostane, co mu patří.“

„Přesně tak,“ kývl Tommy. „A kdy vám bylo dvacet jedna, mohu-li položit tu otázku?“

„Před třemi týdny.“

„Aha!“ řekl Tommy. „Mohla byste mi nyní poskytnout více podrobností o členech vaší domácnosti v současné chvíli?“

„Myslíte služebnictvo – nebo – jiné?“

„Obojí.“

„Sluhové, jak jsem už říkala, už jsou u nás nějakou dobu. Je tu stará paní Hollowayová, kuchařka, a její neteř Rosie, kuchtička. Pak máme dvě starší služebné a Hannah, která byla komornou mé tety a která mě vždycky měla moc ráda. Pokojská se jmenuje Esther Quantová a připadá mi jako moc milá a tichá dívka. Pokud jde o nás, je tam slečna Loganová, která byla společnicí tety Lucy a která mi vede dům, a kapitán Radclyffe – víte, ten Dennis, o kterém jsem vám říkala, a pak dívka jménem Mary Chilcottová, moje stará kamarádka ze školy, která u nás bydlí.“

Tommy o tom chvíli uvažoval.

„To se všechno zdá celkem jasné a přehledné, slečno Hargreavesová,“ řekl po minutě nebo dvou. „Chápu to dobře, že nemáte žádný zvláštní důvod k podezření vůči té či oné osobě? Jen se obáváte, že by se mohlo ukázat, že – řekněme – nešlo o sluhu, je to tak?“

„Přesně tak, pane Blunte. Opravdu nemám nejmenší tušení, kdo použil ten kus balicího papíru. Písmo bylo tiskací.“

„Pak je zřejmě jen jedna věc, kterou mohu udělat,“ řekl Tommy. „Musím být přímo na místě.“

Dívka se na něj tázavě podívala.

Tommy ještě chvíli přemýšlel a pak pokračoval.

„Navrhuji, abyste připravila ostatní na příjezd – řekněme manželů Van Dusenových – vašich přátel z Ameriky. Budete to schopna udělat zcela přirozeně?“

„Ale jistě. To nebude vůbec těžké. Kdy přijedete – zítra – nebo pozítří?“

„Zítra, když dovolíte. Nesmíme ztrácet čas.“

„Tak jsme domluveni.“

„Ještě jedna věc, slečno Hargreavesová, ani slovo, zdůrazňuji, ani slovo nikomu o tom, že nejsme, čím se zdáme.“

„Co ty si o tom myslíš. Pentličko?“ zeptal se, když návštěvníci vyprovodil a vrátil se.

„Mně se to nelíbí,“ prohlásila Pentlička rozhodně. „Zvlášť se mi nelíbí, že v těch bonbonech bylo tak málo arzeniku.“

„Jak to myslíš?“

„Copak to nevidíš? Všechny ty bonbony rozesílané po sousedech byly jen zástěrka. Měly vzbudit dojem, že v okolí žije nějaký maniak. Pak, až by ta dívka byla skutečně otrávena, mělo by se za to, že jde o totéž. Víš, nebyť neuvěřitelného štěstí, nikdo by neuhodl, že ty bonbony poslal někdo přímo z domu.“

„To bylo skutečně štěstí, v tom máš pravdu. Myslíš, že jde o nějaký záměrný plán přímo proti té dívce?“

„Obávám se, že ano. Vzpomínám si, že jsem o té závěti lady Radclyffové četla. To děvče přišlo k ohromné spoustě peněz.“

„Ano. A před třemi týdny byla plnoletá a sepsala závěť. To vypadá zle – pro Dennise Radclyffa. On její smrtí získá.“

Pentlička kývla.

„A nejhorší na tom je – ona si to myslí taky! Proto nechce zavolat policii. Podezírá ho už teď. A musí ho asi milovat, když jedná takhle.“

„V tom případě,“ pronesl Tommy zamyšleně, „proč si ji ten blázen prostě nevezme? Bylo by to jednodušší a bezpečnější.“

Pentlička na něj zírala. „Tys na to kápnul!“ prohlásila. „No páni! Tak co, Tommy, slyšíš tu američtinu? Jak vidíš, pilně se chystám na to být paní Van Dusenovou.“

„Proč se uchyluje ke zločinu, když má po ruce legální prostředky?“

Pentlička minutu dvě přemýšlela.

„Už to mám,“ oznámila. „Nejspíš si vzal barmanku, když byl na Oxfordu. To byla taky příčina jeho hádky s tetou. To všechno vysvětluje.“

„Tak proč by ty otrávené bonbony neposlal té barmance?“ namítl Tommy. „Bylo by to mnohem praktičtější. Byl bych radší, kdyby sis tyhle nepodložené závěry odpustila, Pentličko.“

„To jsou dedukce,“ ohradila se Pentlička důstojně. „Tohle je tvoje první corrida, příteli, ale až budeš v aréně dvacet minut –“

Tommy po ní hodil polštářem z kancelářského křesla.

OSMNÁCTÁ KAPITOLA

Dům, kde číhá smrt

(pokračování)

„Pentličko, povídám. Pentličko, pojd' sem.“

Bylo příští ráno, čas snídaně. Pentlička vyběhla ze své ložnice a zamířila do jídelny. Tommy rázoval tam a zpátky s rozloženými novinami v ruce.

„Co se děje?“

Tommy se prudce obrátil, strčil jí noviny do ruky a ukázal na titulky:

ZÁHADNÝ PŘÍPAD OTRAVY

SMRT PO FÍKOVÝCH SENDVIČÍCH

Pentlička četla dál. V Thumly Grange došlo k záhadnému případu otravy ptomainem. Podle dosud známých informací zemřela slečna Lois Hargreavesová, majitelka domu, a pokojská Esther Quantová. Jistý kapitán Radclyffe a slečna Loganová jsou ve vážném stavu. Tyto otravy údajně způsobila fíková pasta použitá na sendvičích, protože jiná dáma, slečna Chilcottová, která je nejedla, je prý úplně zdravá. „Musíme tam hned jet,“ řekl Tommy. „Ta dívka! Ta nádherná dívka! Proč jsem tam s ní sakra včera nejel rovnou?“

„Kdybys jel,“ připomněla Pentlička, „nejspíš by sis dal ty fíkové sendviče k čaji taky a byl bys teď mrtvý. Pojd', začneme hned. Vidím, že tam píšou, že i Dennis Radclyffe je ve vážném stavu.“

„Nejspíš simuluje, gauner špinavá.“

Do malé vesničky Thumly dorazili kolem poledne. Když zaklepali v Thumly Grange, otevřela jim starší žena se zarudlýma očima.

„Poslyšte,“ začal Tommy rychle, než stačila něco říct. „Nejsem reportér ani nic takového. Slečna Hargreavesová za mnou včera byla a požádala mě, abych přijel. Je tu někdo, s kým bych mohl mluvit?“

„Je tady doktor Burton, jestli chcete mluvit s ním,“ řekla žena pochybovačně. „Nebo slečna Chilcottová. Ta všechno zařizuje.“

Ale Tommy se chytil první možnosti.

„Doktor Burton,“ prohlásil rozhodně. „Chtěl bych s ním mluvit hned, jestli je tady.“

Žena je uvedla do malého salonu. O pět minut později se otevřely dveře a vešel vysoký starší muž se shrbenými rameny a laskavou, ale znepokojenou tváří.

„Pane doktore,“ začal Tommy a vytáhl svou profesionální navštívenku. „Slečna Hargreavesová mě včera navštívila ve věci těch otrávených bonbonů. Přijel jsem na její žádost věc vyšetřit, bohužel příliš pozdě.“

Doktor se na něj zkoumavě zadíval.

„Vy jste pan Blunt osobně?“

„Ano. Tohle je moje asistentka slečna Robinsonova.“

Doktor se Pentličce uklonil.

„Za těchto okolností není důvod ke zdrženlivosti. Nebýt té příhody s bonbony, věřil bych, že ta úmrtí jsou důsledkem vážné otravy ptomainem – i když ptomainem neobvykle nebezpečného druhu. Došlo k zánětu zažívacího traktu a k vážnému krvácení. Za těchto okolností ale беру tu fíkovou pastu k analýze.“

„Máte podezření na otravu arzenikem?“

„Ne. Ten jed, pokud šlo o jed, je mnohem silnější a rychleji působící. Vypadá to spíš jako silný rostlinný toxin.“

„Aha. Rád bych se vás zeptal, pane doktore, jestli jste naprosto přesvědčený, že kapitán Radclyffe trpí stejným druhem otravy?“

Doktor na něj pohlédl.

„Kapitán Radclyffe v současné chvíli netrpí vůbec žádnou otravou.“

„Aha,“ řekl Tommy, „já –“

„Kapitán Radclyffe zemřel dnes v pět hodin ráno.“

To Tommyho absolutně vyvedlo z míry. Doktor se chystal odejít.

„A ta další oběť, slečna Loganová?“ zeptala se Pentlička.

„Mám dobrý důvod doufat, že se zotaví, protože až dosud přežila. Je to starší žena a jed na ni zřejmě měl menší účinky. Dám vám zprávu o výsledcích analýzy, pane Blunte. A slečna Chilcottová vám zatím jistě sdělí všechno, co potřebujete vědět.“

Právě při těch slovech se otevřely dveře a vešla dívka. Byla vysoká, měla opálenou tvář a klidné modré oči.

Doktor Burton je navzájem představil.

„Jsem ráda, že jste přijel, pane Blunte,“ řekla Mary Chilcottová. „Ta záležitost je prostě příliš děsivá.“

Chcete vědět něco, co bych vám mohla říct já?“

„Odkud byla ta fíková pasta?“

„Je to speciální druh, chodí nám z Londýna. Často ji míváme. Nikdo neměl tušení, že zrovna tahle sklenice se liší od ostatních. Já osobně nemám chuť fíků ráda. Tím se vysvětluje, že jsem zdravá. Nechápu ale, jak to mohlo postihnout Dennise, protože ten byl na svačinu pryč. Nejspíš si dal sendvič, když přišel domů.“

Tommy cítil, jak mu Pentlička nenápadně stiskla předloktí.

„V kolik hodin přišel?“ zeptal se.

„To skutečně nevím. Mohla bych to zjistit.“

„Díky, slečno Chilcottová. Na tom nezáleží. Nemáte doufám nic proti tomu, když vyslechnu služebnictvo.“

„Dělejte, co chcete, prosím. Jsem z toho zoufalá.“

Řekněte mi – vy si myslíte, že v tom je nějaká – nečistá hra?“

V očích měla hlubokou úzkost, když otázku pokládala.

„Nevím, co si mám myslet. Brzo uvidíme.“

„Ano, předpokládám, že doktor Burton nechá pastu analyzovat.“

Pak se rychle omluvila a vyšla vysokým oknem ven, aby si promluvila s jedním ze zahradníků.

„Ty si vezmi služky. Pentličko,“ řekl Tommy, „a já se vydám do kuchyně. A řeknu ti, slečna Chilcottová je možná zoufalá, ale nevypadá na to.“ Pentlička místo odpovědi souhlasně kývla.

Manželé se znovu sešli za půl hodiny.

„Tak si teď povíme výsledky,“ začal Tommy. „Sendviče se podávaly k svačině a pokojská jeden snědla – proto to odnesla také. Kuchařka si je jistá, že Dennis Radclyffe se nevrátil dřív, než bylo sklizené ze stolu.“

Dotaz – jak k té otravě přišel on?“

„Přišel ve tři čtvrtě na sedm,“ řekla Pentlička. „Služebná ho viděla z okna. Dal si před večeří koktejl – v knihovně. Zrovna teď uklízela sklenici a našťestí jsem ji stačila zarazit, než ji umyla. Právě potom si začal stěžovat, že je mu špatně.“

„Dobře,“ kývl Tommy. „Hned odnesu tu sklenici Burtonovi. Ještě něco?“

„Chtěla bych, abys sám viděl Hannah, tu druhou služku. Ona – je divná.“

„Jak to myslíš, divná?“

„Připadalo mi, že blázní.“

„Tak se na ni podívám.“

Pentlička ho vedla nahoru. Hannah měla kromě ložnice i svůj vlastní malý obývací pokoj. Seděla zde vzpřímeně na židli a na kolenou měla otevřenou bibli. Když vešli dva neznámí lidé, nepodívala se na ně. Místo toho si dál pro sebe nahlas četla.

„Ať na ně dopadne žhavé uhlí, ať je Bůh do ohně srazí, do vířivých proudů, aby nepovstali.“

„Můžu s vámi chvilku mluvit?“ zeptal se Tommy.

Hannah udělala netrpělivé gesto.

„Není čas. Čas se krátí, říkám vám. Budu stíhat nepřátele, dopadnu je. Nevrátím se zpět, dokud je neudolám. Tak je psáno. Slovo Páně přišlo ke mně. Já jsem trestem Božím.“

„Úplný cvok,“ zabrumlal Tommy.

„Takhle vyvádí celou dobu,“ odpověděla šeptem Pentlička.

Tommy vzal do ruky knihu, která ležela na stole otevřená hřbetem nahoru. Podíval se na titul a zastrčil ji do kapsy.

Stará žena náhle vstala a výhružně se k nim obrátila.

„Odejděte. Čas se přiblížil! Já jsem bičem Božím. Vítr vane, kam chce – a stejně tak já ničím. Bezbožníci zahynou. Toto je dům zla – zla, říkám vám! Varujte se hněvu Pána, jehož služebníci jsem.“

Zprudka proti nim vykročila. Tommy usoudil, že bude nejlepší poslechnout ji a odejít. Když zavíral dveře, uviděl, že znovu bere do rukou bibli.

„To by mě zajímalo, jestli byla vždycky taková,“ podotkl tiše.

Vytáhl z kapsy knížku, kterou sebral ze stolu.

„Podívej se na tohle. Divné čtení pro nevzdělanou služku.“

Pentlička vzala knížku do ruky.

„Materia medica,“ přečetla. Podívala se na první list. „Edward Logan. Je to stará kniha. Tommy, co myslíš, mohli bychom si promluvit se slečnou Loganovou? Doktor Burton říkal, že je jí líp.“

„Zeptáme se slečny Chilcottové?“

„Ne. Radši seženeme služku a pošleme ji tam, ať se zeptá.“

Po krátkém čekání byli informováni, že slečna Loganová je přijme. Služebná je odvedla do velkého pokoje s okny do zahrady. V posteli ležela stará bělovlasá dáma s jemným, ztrápeným obličejem. „Bylo mi hrozně špatně,“ řekla slabě. „A nemůžu moc mluvit, ale Ellen říkala, že jste detektivové. Lois za vámi tedy byla? Mluvila o tom, že to udělá.“

„Ano, slečno Loganová,“ kývl Tommy. „Nechceme vás unavovat, ale snad byste nám mohla odpovědět na pár otázek. Ta služka Hannah, je ona úplně při zdravém rozumu?“

Slečna Loganová se na ně podívala se zjevným překvapením.

„Ale jistě! Je hodně nábožná – ale nic v nepořádku s ní není.“

Tommy ukázal knížku, kterou vzal ze stolu.

„Je to vaše, slečno Loganová?“

„Ano. Je to jedna z knih mého otce. Byl to vynikající lékař, jeden z průkopníků sérové terapie.“

Stará dáma to říkala se zjevnou hrdostí.

„Aha,“ kývl Tommy. „Já jsem měl pocit, že mi to jméno něco říká,“ dodal nepravdivě. „A vy jste tu knížku půjčila Hannah?“

„Hannah?“ slečna Loganová se pohoršené pozvedla z postele. „To rozhodně ne. Nerozuměla by z ní ani slovu. Je to velmi odborná kniha.“

„Ano. To vidím. Ale našel jsem ji u Hannah v pokoji.“

„Hanebnost,“ rozhořčila se slečna Loganová. „Nedovolím, aby se sluhové dotýkali mých věcí.“

„Kde by měla být?“

„Na polici v mém obývacím pokoji – nebo – počkat, půjčila jsem ji Mary. Ta dívka se velice zajímá o bylinky. Také už podnikla jeden dva experimenty v mé malé kuchyni. Víte, mám svou vlastní kuchyňku, kde vařím likéry a připravuji zavařeniny pravým starodávným způsobem. Moje milá Lucy, myslím lady Radclyffová, nedala dopustit na můj řebříčkový čaj – je vynikající na rýmu. Chudinka Lucy na rýmy dost trpěla. Dennis také. Moc milý chlapec, jeho otec byl můj bratranec z prvního kolena.“

Tommy její vzpomínky přerušil.

„Ta vaše kuchyňka – užívá ji ještě někdo jiný kromě vás a slečny Chilcottové?“

„Hannah tam uklízí. A ráno tam vaří čaj.“

„Děkuji, slečno Loganová,“ řekl Tommy. „Zatím je to všechno, co jsem se vás chtěl zeptat. Doufám, že jsme vás moc neunavili.“

Vyšel z pokoje a sestoupil po schodech; celou dobu se mračil.

„Tady je něco, čemu nerozumím, milý pane Ricardo.“

„Já tenhle dům nenávidím,“ otrásla se Pentlička. „Pojď, uděláme si pořádnou procházku a zkusíme si to rozmyslet.“

Tommy souhlasil, a tak vyrazili. Nejdřív donesli koktejlovou sklenici doktorovi domů a pak vyrazili na pořádnou túru v polích. Cestou hovořili o případu.

„Ono je to svým způsobem jednodušší, když člověk dělá šaška,“ začal Tommy. „Myslím tu hru na Hanauda. Někdo by si třeba myslel, že je mi to jedno. Ale není, ani v nejmenším není. Mám pocit, že jsme tomuhle měli tak či onak zabránit.“

„A já myslím, že to je od tebe pošetilost,“ namítla Pentlička. „Neradili jsme přece Lois Hargreavesové, aby nechodila na Scotland Yard nebo tak. Stejně by ji nic nedonutilo přizvat k tomu policii. Kdyby nebyla přišla k nám, nebyla by udělala vůbec nic.“

„A výsledek by byl stejný. Ano, máš pravdu. Pentličko. Je to morbidní obviňovat se z něčeho, s čím jsme stejně nemohli nic dělat. Ale aspoň bych teď rád uspěl.“

„A to nebude jednoduché.“

„Ne, nebude. Je tu spousta možností, ale všechny vypadají bláznivě a nepravděpodobně. Řekněme, že jed do sendvičů dal Dennis Radclyffe. Věděl, že sám nebude na svačinu doma. To zatím vypadá celkem jednoduše.“

„Ano,“ kývla Pentlička, „zatím by to sedělo. Jenže proti tomu zase musíme postavit ten fakt, že byl sám taky otrávený – což ho zřejmě vylučuje. Je tady jedna osoba, na kterou nesmíme zapomenout, a to je Hannah.“

„Hannah?“

„Lidi dělají spoustu divných věcí, když je posedne náboženská mánie.“

„A ona ji má přímo ukázkovou,“ kývl Tommy. „Měla bys na to upozornit doktora Burtona.“

„Muselo ji to postihnout dost rychle,“ pokračovala Pentlička. „Vzpomeň si, co říkala slečna Loganová.“

„Myslím, že tak to u náboženské mánie bývá,“ řekl Tommy. „Prostě člověk si celé roky prozpěvuje ve svém pokoji nábožné písně při otevřených dveřích, a pak se najednou něco zvrtné a přijde násilí.“

„No, rozhodně máme proti Hannah víc důkazů než proti komu jinému,“ připomněla Pentlička zamyšleně.

„A přesto mám takový dojem –“ Zarazila se.

„Ano?“ pobídl ji Tommy.

„On to ani není tak dojem, jako asi spíš předpojatost.“

„Předpojatost vůči někomu?“

Pentlička kývla.

„Tommy – líbila se tobě Mary Chilcottová?“

Tommy o tom uvažoval.

„Ano, řekl bych, že ano. Přišla mi hodně schopná a věcná – možná až trošičku moc – ale dost spolehlivá.“

„Nezdá se ti, že je divné, že nebyla víc vyvedená z míry?“

„No, to svým způsobem mluví spíš v její prospěch. Chci říct, kdyby něco provedla, asi by si dala záležet na tom vypadat zničeně – že by to spíš přeháněla.“

„Asi ano,“ kývla Pentlička. „A stejně, v jejím případě nevidím žádný motiv. Vůbec si neumím představit, jak by jí tahle jatka mohla pomoci.“

„Předpokládáš, že nikdo ze služebnictva v tom prsty nemá?“

„Nepřipadá mi to pravděpodobné. Vypadají jako klidná a spolehlivá sestava. Docela by mě zajímalo, jaká byla Esther Quantová, ta pokojská.“

„Myslíš, jestli byla mladá a hezká, že do toho mohla být nějak zapletená?“

„Tak to myslím.“ Pentlička povzdechla. „Všechno to vypadá beznadějně.“

„No, předpokládám, že policie na to nakonec přijde,“ řekl Tommy.

„Pravděpodobně. Ale byla bych radši, kdybychom to byli my. Mimochodem, všiml sis té spousty červených teček, co měla slečna Loganová na paži?“

„Myslím, že ne. Co je s nimi?“

„Vypadaly jako od injekční stříkačky,“ vysvětlovala Pentlička.

„Třeba jí doktor Burton dával nějakou injekci.“

„No to nejspíš dával. Ale těžko jí jich dal asi čtyřicet.“

„Tak návyk na kokain,“ navrhoval Tommy.

„Taky mě to napadlo,“ kývla Pentlička, „ale oči měla normální. Když jde o kokain nebo morfium, poznáš to hned. Kromě toho mi nepřipadá jako tenhle typ stařenky.“

„Je seriózní a bohabojná,“ souhlasil s ní Tommy.

„Je to všechno hrozně těžké,“ řekla Pentlička. „My tady mluvíme a mluvíme a nejsme ani o krok dál, než jsme byli. Nesmíme se zapomenout na zpáteční cestě stavit u doktora.“

V lékařově domě jim otevřel hubený asi patnáctiletý chlapec.

„Pan Blunt?“ ptal se. „Doktor tu není, ale nechal tu pro vás vzkaz, kdybyste se stavil.“

Podal jim zmíněný dopis a Tommy roztrhl obálku.

Milý pane Blunte,
Mám důvod věřit, že použitým jedem byl ricin, rostlinný albumin obrovské síly. Prosím, nechte si to prozatím pro sebe.

Tommymu lístek vypadl z ruky, ale on ho okamžitě zvedl.

„Ricin,“ opakoval polohlasem. „Víš o něm něco. Pentličko? Ty jsi se v těchhle věcech svého času dost vyzнала.“

„Ricin,“ řekla zamyšleně Pentlička. „Podle mě je v ricinovém oleji.“

„Já jsem ricinový olej nikdy neměl rád,“ řekl Tommy. „A teď jsem proti němu zaujatý ještě víc.“

„Olej je v pořádku. Ricin se získává ze semen rostliny jménem skočec. A myslím, že jsem dopoledne v zahradě nějaké viděla – takové veliké s lesklými listy.“

„Chceš říct, že ten jed někdo extrahoval přímo na místě. Dokázala by něco takového Hannah?“

Pentlička zavrtěla hlavou.

„To se mi nezdá. Neměla by dostatečné znalosti.“

Najednou Tommy vykřikl.

„Ta kniha! Mám ji ještě v kapse? Ano.“ Vytáhl ji, začal horečně listovat. „Já jsem si to myslel. Tady to je ta stránka, na které byla dnes dopoledne otevřená. Vidíš to, Pentličko? Ricin!“

Pentlička mu vytrhla knihu z ruky.

„Dává ti to nějaký smysl? Mně tedy ne,“ řekl Tommy.

„Mně je to celkem jasné,“ kývala Pentlička. Šla dál a hltala stránku očima, zavěšená do Tommyho, aby nezakopla. Nakonec zprudka zaklapla knihu, právě když se znovu přiblížili k domu.

„Tommy, nechal bys to na mně? Víš, pro jednou jsem já ten býk, co vydržel v aréně víc než dvacet minut.“ Tommy kývl.

„Ty budeš kapitán lodi, Pentličko,“ prohlásil vážně. „Musíme tomu přijít na kloub.“

„Nejdřív,“ začala Pentlička, když vstoupili do domu, „musím slečně Loganové položit ještě jednu otázku.“

Vyběhla nahoru. Tommy ji následoval. Zprudka zaklepala na dveře staré paní a vešla.

„To jste vy, miláčku?“ řekla slečna Loganová. „Víte, že jste příliš mladá a hezká na to, abyste byla detektiv? Už jste na něco přišla?“

„Ano,“ kývla Pentlička, „přišla.“

Slečna Loganová na ni tázavě pohlédla.

„Nevím, jestli jsem hezká,“ pokračovala Pentlička, „ale mladá jsem, a tak jsem za války náhodou pracovala v nemocnici. O sérové terapii něco vím. Náhodou vím, že když se ricin podává injekčně po malých dávkách, vzniká imunita, vytváří se antiricin. Tenhle fakt je právě základem sérové terapie. Vy jste to věděla, slečno Loganová. Vy jste si nějaký čas sama píchala ricin. Pak jste se otráвила spolu s ostatními. Pomáhala jste svému otci při práci a věděla jste všechno o ricinu a o tom, jak ho získat a extrahovat ze semen. Vybrala jste si den, kdy nebyl Dennis Radclyffe na svačinu doma. Kdybyste ho otráвила zároveň, nebylo by to k ničemu – mohl zemřít dřív než Lois Hargreavesová. Ale když zemřela první ona, zdědil její peníze, a ty po jeho smrti připadnou vám, jeho nejbližší příbuzné. Vzpomínáte, dopoledne jste nám sama říkala, že jeho otec byl váš přímý bratranec.“

Stará dáma probodávala Pentličku výhružným pohledem.

Najednou z vedlejší místnosti vyrazila šílená postava. Byla to Hannah. V ruce držela hořící louč a divoce jí mávala.

„Pravda byla vyřčena. To je ta nádoba zla. Viděla jsem ji, jak si čte tu knížku a usmívá se při tom a věděla jsem to. Našla jsem tu knížku a tu stranu – ale nic mi to neřeklo. Ale hlas Páně ke mně promluvil.“

Nenáviděla mou paní, mou lady. Vždycky byla žárlivá a závistivá. Nenáviděla i mou malou slečnu Lois.

Ale zlí budou zatracení, oheň Páně je pohlť.“

Znovu zamávala loučí a vrhla se k posteli.

Stará dáma vykřikla.

„Odvedle ji – odvedle ji. Je to pravda – ale odvedte ji.“

Pentlička se vrhla na Hannah, ale ženě se podařilo podpálit závěsy kolem postele dřív, než jí Pentlička louč vytrhla a udupala. V té chvíli ale vběhl z chodby Tommy. Serval závěsy z postele a podařilo se mu plamen zadusit kobercem. Pak se vrhl Pentličce na pomoc a společně Hannah zvládli právě v okamžiku, kdy dovnitř vběhl doktor Burton.

Stačilo jen pár slov, aby pochopil situaci.

Přikročil k posteli, vzal slečnu Loganovou za ruku a vzápětí překvapeně vykřikl.

„Šok z ohně byl na ni příliš. Je mrtvá. Možná je to za těchto okolností lepší.“

Odmíchl se a pak dodal: „I v té koktej love skleničce byl ricin.“

„Je to to nejlepší, co se mohlo stát,“ řekl Tommy, když předali Hannah do lékařovy péče a byli spolu zase sami. „Pentlička, ty jsi prostě byla úžasná.“

„Ale moc z Hanauda to v sobě nemělo,“ řekla Pentlička.

„To byla příliš vážná záležitost na nějaké hraní. Pořád se mi ještě nechce myslet na tu dívku. Nebudu na ni myslet. Ale jak jsem už říkal, byla jsi úžasná. Všechna čest. Abych použil známý citát, „Je to velká výhoda být inteligentní a nevypadat na to.““

„Tommy,“ prohlásila Pentlička, „ty jsi zvíře.“

DEVATENÁCTÁ KAPITOLA

Neotřesitelné alibi

Tommy a Pentlička třídili poštu. Pentlička zlehka vykřikla a podala jeden z dopisů Tommymu.

„Nový klient,“ vysvětlila důležitě.

„Ha!“ prohlásil Tommy. „Co můžeme vydedukovat z jeho dopisu, Watsone? Nic moc, jen ten zjevný fakt, že pan – ehm – Montgomery Jones není zrovna mistr v pravopisu, což dokazuje, že má nákladné vzdělání.“

„Montgomery Jones?“ opakovala Pentlička. „Co mi to říká, Montgomery Jones? Aha, už to mám. Myslím, že se o něm zmínila Janet St. Vincentova. Jeho matka byla lady Aileen Montgomeryová, hrozně zkostrnatělá a nábožná, zlaté kříže a podobné věci, a vzala si nějakého Jonese, který byl zase strašně bohatý.“

„Prostě historie se pořád opakuje,“ shrnul to Tommy. „Počkat, kdy nás to ten pan M. J. chce navštívit? Aha, v jedenáct třicet.“

Přesně v jedenáct třicet vstoupil do vnější kanceláře velmi vysoký mladík přátelského a ušlechtilého vzhledu a oslovil Alberta, kancelářského posílčika.

„Poslyšte – totiž... Můžu mluvit s panem – ehm – Bluntem?“

„Máte smlouvenou schůzku, pane?“ zeptal se Albert.

„Já vlastně nevím. Ano, asi mám. Totiž chci říct, posílal jsem dopis –“

„Vaše jméno, pane?“

„Montgomery Jones.“

„Řeknu to panu Bluntovi.“

Po krátké pauze se vrátil.

„Buďte prosím tak laskav a pár minut počkejte, pan Blunt má teď právě velice důležitou poradou.“

„Aha – ehm – ano – jistě,“ řekl pan Montgomery Jones.

Když už, jak doufal, učinil na klienta dostatečný dojem, stiskl Tommy bzučák na svém stole a Albert uvedl pana Montgomery Jonese do ředitelské kanceláře.

Tommy vstal, aby ho přivítal, přátelsky si s ním stiskl ruku a ukázal mu na volnou židli.

„Tak tedy, pane Montgomery Jonesi,“ otázal se rázně. „Co pro vás můžeme udělat?“

Pan Montgomery Jones pohlédl nejistě na třetí osobu přítomnou v kanceláři.

„Moje osobní sekretářka slečna Robinsonova,“ řekl Tommy. „Můžete před ní bez obav hovořit.“

Předpokládám, že jde o nějakou rodinnou záležitost choulostivého druhu?“

„No – ne tak docela,“ odpověděl pan Montgomery Jones.

„Překvapujete mě,“ řekl Tommy. „Nemáte doufám sám nějaké potíže?“

„Ne, ani ne,“ zavrtěl pan Montgomery Jones hlavou.

„Tak tedy,“ pobídl ho Tommy, „možná byste nám mohl – ehm – jednoduše sdělit fakta.“

To ovšem zřejmě byla ta jediná věc, které pan Montgomery Jones nebyl schopen.

„Je to taková zatraceně divná věc, co po vás chci,“ řekl váhavě. „Já – ehm – skutečně nevím, jak to říct.“

„Nikdy neděláme rozvodové případy,“ varoval Tommy.

„Panebože, ne,“ zhrozil se pan Montgomery Jones. „Tak to nemyslím. Já jenom, ehm – je to takový hrozně hloupý žert. To je všechno.“

„Někdo vám vyvedl nějaký záhadný kanadský žertík?“ hádal Tommy.

Ale pan Montgomery Jones znova zavrtěl hlavou.

„No dobře,“ řekl Tommy a vzdal to, „dejte si na čas a povězte nám to svými slovy.“

Chvilku bylo ticho.

„Víte,“ začal konečně pan Jones, „bylo to při večeři. Seděl jsem vedle jedné dívky.“

„Ano?“ pobídl ho Tommy.

„Ona je – no, já ji neumím tak dobře popsat, ale ona je jedna z nejzábavnějších dívek, které jsem kdy potkal. Je to Australanka a je tady ještě s jedním děvčetem, pronajaly si spolu byt v Clarges Street. Ona je prostě ochotná podniknout cokoliv. Já vám neumím říct, jak na mě to děvče zapůsobilo.“

„My si to docela umíme představit, pane Jonesi,“ řekla Pentlička.

Viděla jasně, že jestli z pana Montgomeryho Jonese vůbec kdy mají vytáhnout podstatu jeho problémů, bude k tomu potřeba ženského soucitu, nikoli věcných metod pana Blunta.

„My to chápeme,“ pokračovala Pentlička povzbudivě.

„No, celá ta věc pro mě byla úplně šok,“ vykládal pan Montgomery Jones, „myslím tím, že by dívka – že by člověka tak dostala. Byla tu ještě jedna dívka – vlastně dvě. Jedna je moc milá a tak, ale moc se mi nelíbí její brada. Ona báječně tancuje a já ji znám vlastně celý život, a to se pak člověk cítí tak jako bezpečně, chápejte. A pak tu byla jedna z těch dívek ve ‚Přivolily‘. Hrozně zábavná, ale umíte si asi představit, co by jí řekla matka, a kromě toho jsem si vlastně nechtěl vzít ani jednu z nich, ale uvažoval jsem o tom, a pak – blesk z čistého nebe – jsem seděl vedle téhle dívky a –“

„Celý svět se změnil,“ doplnila Pentlička procítěně.

Tommy netrpělivě poposedl. Výklady o milostných záležitostech pana Montgomeryho Jonese už ho začínaly nudit.

„To jste řekla výborně,“ kývl pan Montgomery Jones. „Tak to přesně bylo. Jenomže, víte, ona o mně asi moc dobré mínění neměla. Možná si to nemyslíte, ale já nejsem nijak zvlášť chytrý.“

„Ale nesmíte být tak skromný,“ namítla Pentlička. „Ale já si uvědomuju, že nejsem nijak skvělý,“ prohlásil pan Jones s odzbrojujícím úsměvem. „Aspoň ne pro takovou úžasnou dívku. Proto mám ten pocit, že tuhle věc prostě musím dokázat. Je to moje jediná šance. Ona je tak sportovní děvče, že by svoje slovo nikdy nevzala zpátky.“

„No, my vám jistě přejeme hodně štěstí,“ řekla Pentlička laskavě, „ale není mi ještě úplně jasné, co pro vás máme udělat.“

„Bože,“ vytřeštil oči pan Montgomery Jones. „Já jsem vám to nevysvětlil?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Tommy, „nevysvětlil.“

„No, to bylo takhle. Mluvili jsme o detektivkách. Una – tak se jmenuje – je má stejně ráda jako já. Zvlášť o jedné jsme mluvili. Celá visí na alibi. No a pak jsme začali mluvit o alibi a o tom, jak se dá zfalšovat. Pak jsem řekl – ne, ona řekla – kdo z nás to vlastně řekl?“

„Na tom nezáleží, kdo z vás to byl,“ uklidnila ho Pentlička.

„Já jsem řekl, že by to bylo hodně těžké. A ona se mnou nesouhlasila – říkala, že na to je potřeba jenom trochu zapojit mozek. Začali jsme se o tom dost zprudka dohadovat a ona na konci řekla: ‚Já ti udělám takovou nabídku. Oč se vsadíš, že dokážu přijít s alibi, kterým nikdo neotřese?‘“

„O co budeš chtít, řekl jsem já, a hned tam na místě jsme se na tom dohodli. ‚To prostě nemůžu prohrát,‘ řekla. Tím si nebuď tak jistá, řekl jsem zase já. Co když prohraješ a já tě požádám o cokoli, co budu chtít já? Zasmála se a řekla, že je z hráčské rodiny a že to klidně udělat můžu.“

„No a?“ pobídla ho Pentlička, když se pan Jones odmlčel a prosebně se na ni podíval.

„No, nechápete? Je to na mně. Je to moje jediná šance, aby se na mě dívka jako ona vůbec podívala. Vy nemáte ponětí, jak sportovní ona je. Loni v létě si vyjela na člunu a někdo se s ní vsadil, že neskočí z paluby a nedoplave na břeh v šatech, a ona to udělala.“

„To je hodně zvláštní návrh,“ podotkl Tommy. „Ale nejsem si ještě docela jistý, jestli ho tak úplně chápu.“

„Je to úplně jednoduché,“ řekl pan Montgomery Jones. „Takovéhle věci určitě děláte pořád. Jako že vyšetřujete alibi a poznáváte, kde nesedí.“

„Aha – ehm – ano, jistě,“ kývl Tommy. „Tuhle práci děláme často.“

„Někdo to musí udělat za mě,“ prohlásil pan Montgomery Jones. „Já nejsem v takových věcech k ničemu. Stačí jenom, když ji nachytáte, a všechno bude dobré. Ono vám to asi připadá jako dost bezvýznamná věc, ale pro mě to hrozně moc znamená a jsem připravený zaplatit – ehm – všechny potřebné tyhlety, no, však víte.“

„To bude v pořádku,“ prohlásila Pentlička. „Jsem si jistá, že pan Blunt ten váš případ převezme.“

„Jistě, jistě,“ kýval Tommy. „Velice osvěžující případ, velice osvěžující.“

Pan Montgomery Jones si zhluboka oddechl úlevou, vytáhl z kapsy hrst papírů a vybral jeden z nich.

„Tady je to,“ prohlásil. „Píše tu: ‚Posílám ti důkaz, že jsem byla na dvou odlišných místech ve stejnou dobu. Podle jedné verze jsem večeřela sama v restauraci Bon Temps v Soho, šla jsem do Vévodského divadla a pak jsem ještě měla pozdní večeři s přítelem, panem le Marchantem, v Savoyi

– ale taky jsem bydlela v hotelu Castle v Torquay a vrátila jsem se do Londýna teprve příští den ráno.

Musíš zjistit, která z těch dvou historek je pravdivá a jak jsem zařídila tu druhou.“

„Tak,“ řekl pan Montgomery Jones. „Ted už vidíte, co od vás chci.“

„Skutečně osvěžující problémek,“ podotkl Tommy. „Velice naivní.“

„Tady je Unina fotografie,“ řekl pan Montgomery Jones. „Tu asi budete chtít.“

„Jak se ta dáma jmenuje celým jménem?“ ptal se Tommy.

„Slečna Una Drakeová. A její adresa je Clarges Street 180.“

„Děkuji,“ pokývl Tommy. „Tak tedy, my se vám na to podíváme, pane Montgomery Jonesi. Doufám, že pro vás velice brzo budeme mít dobré zprávy.“

„Víte, totiž, já jsem vám hrozně vděčný,“ řekl pan Montgomery Jones, vstal a potřásl Tommymu rukou.

„Spadl mi kámen ze srdce.“

Když Tommy klienta vyprovodil a vrátil se do své kanceláře, Pentlička stála u skříně s klasickou knihovnou.

„Inspektor French,“ řekla.

„Cože?“ podivil se Tommy.

„Inspektor French přece,“ opakovala Pentlička. „Ten vždycky dělá alibi. Znáám přesný postup. Budeme to muset všechno projít a zkontrolovat. Nejdřív to bude vypadat v pořádku, ale když to prozkoumáme podrobně, uvidíme, kde je chyba.“

„To by nemělo být moc těžké,“ souhlasil Tommy. „Totiž když od začátku víme, že jedno z nich je falešné, tak je skoro jisté, že přijdeme na to, které. No a to mi právě dělá starost.“

„Já nevidím důvod, proč by ti to mělo dělat starost?“

„Starosti mi dělá ta dívka,“ vysvětloval Tommy. „Nejspíš si pak bude muset vzít tohohle mladíka, ať chce nebo ne.“

„Miláčku,“ usmála se Pentlička, „neblázni. Ženy nikdy neriskují tak divoce, jak to vypadá. Kdyby ta dívka už teď nebyla připravená si toho milého, ale trochu tupohlavého mládence vzít, nikdy by se do takové sázky nepustila. Ale, Tommy, věř mi, že si ho vezme raději a s větším respektem, když tu sázku vyhraje, než kdyby mu to měla usnadnit nějak jinak.“

„Ty si vždycky myslíš, že víš všechno,“ namítl její manžel.

„Vždyť vím,“ nedala se Pentlička.

„No, tak teď probereme ty údaje,“ řekl Tommy a přitáhl si papíry k sobě. „Nejdřív ta fotografie – hm – docela hezké děvče – a taky dobrá fotka, řekl bych. Jasná a snadno rozpoznatelná.“

„Musíme si sehnat fotky ještě pár dalších dívek,“ připomněla Pentlička.

„Proč?“

„Vždycky se to tak dělá,“ vysvětlovala Pentlička. „Ukážeš číšníkům čtyři nebo pět obrázků a oni vyberou tu správnou.“

„Myslíš?“ optal se pochybovačně Tommy. „Myslím jestli vyberou tu správnou.“

„V knihách ano,“ kývla Pentlička.

„Škoda, že skutečný život se od literatury tak moc liší,“ podotkl Tommy. „Tak co tu máme? Ano, tohle je ta historka z Londýna. Večeřela v Bon Temps v půl osmé. Šla do Vévodského divadla na hru Modré fialky. Přiložen útržek vstupenky. Pozdní večere v Savoyi s panem le Marchantem. Pana le Marchanta se na to můžeme vyptat.“

„To nám nepomůže,“ namítl Pentlička, „protože jestli jí pomáhá, tak ji samozřejmě neprozradí. Co řekne, na to můžeme klidně zapomenout.“

„No, a tady máme tu část z Torquay,“ pokračoval Tommy. „Odjezd v poledne z Paddingtonu, obědvala v jídelním voze, přiložena účtenka. Jednu noc bydlela v hotelu Castle. Zase účet.“

„Řekla bych, že nijak přesvědčivé to zrovna není,“ soudila Pentlička. „Lístek do divadla si může koupit, kdo chce, a k divadlu se nemusí ani přiblížit. Ta holka prostě jela do Torquay a ta londýnská historka je falešná.“

„Jestli ano, tak to zvládnem jako nic,“ řekl Tommy. „No, asi bychom si teď mohli jít poslechnout pana le Marchanta, ne?“

Pan le Marchant, jak se ukázalo, byl veselý mladík a příliš ho nepřekvapilo, že je vidí.

„To je nějaká Unina hra, co?“ zeptal se. „U té holky člověk nikdy neví, co má za luhem.“

„Pokud vím, pane le Marchante,“ začal Tommy, „slečna Drakeová s vámi minulé úterý večer večeřela v Savoyi.“

„Správně,“ kývl pan le Marchant. „Vím, že to bylo v úterý, protože mi to Una tehdy zvlášť připomínala a navíc mě přinutila, abych si to zapsal do notýsku.“

S jistou hrdostí jim ukázal záznam napsaný tužkou:

„Pozdní večere s Unou. Savoy. Úterý devatenáctého.“

„Kde byla slečna Drakeová předtím toho večera? Víte to?“

„Byla na nějaké nemožné hře, nějak jako Růžové pivoňky se to jmenovalo. K nekoukání, aspoň to říkala.“

„Jste si naprosto jistý, že slečna Drakeová byla ten večer s vámi?“

Pan le Marchant na něj vytřeštil oči.

„No jistě! Vždyť vám to přece celou dobu říkám.“

„Možná vás požádala, abyste nám to tak řekl,“ podotkla Pentlička.

„No, abych řekl pravdu, povídala tenkrát něco, co bylo vážně hodně divné. Říkala – jak to bylo? ‚Ty si myslíš, že tady se mnou sedíš a večeříš, Jimmy, ale ve skutečnosti teď večeřím dvě stě mil odtud v Devonshire.‘ No to bylo dost divné, ne? Něco jako astrální tělo a tak. A co je na tom zvláštní, že jeden můj kamarád, Dicky Říče, měl dojem, že ji tam vidí.“

„Kdo to je, ten pan Říče?“

„Můj známý. Byl v Torquay u své tety. Taková ta stará bábinka, co pořád umírá a nikdy neumře. Dicky tam dělal vzorného synovce. Povídá: ‚Tuhle jsem viděl tu holku z Austrálie – Unu Jaksejmenuje. Chtěl jsem si s ní promluvit, ale teta mě odtáhla za nějakou staruškou v plážovém kresílku.‘ Já povídám: ‚A kdy to bylo?‘ a on:

„No, v úterý někdy kolem svačiny.‘ Tak jsem mu samozřejmě řekl, že se spletl, ale bylo to stejně divné, ne? Jak Una říkala, že je ten večer v Devonshire?“

„Skutečně divné,“ souhlasil Tommy. „Povězte mi, pane le Marchante, večeřel ten večer v Savoyi poblíž vás ještě někdo, koho znáte?“

„U vedlejšího stolu seděli jedni známí, Oglanderovi se jmenují.“

„Znají slečnu Drakeovou?“

„Hm, znají. Ne že by byli nějakí ohromní přátelé nebo tak.“

„No, pokud nám už nemůžete říct nic víc, pane le Marchante, tak se s vámi myslím rozloučíme.“

„Bud je ten chlap výjimečně dobrý lhář,“ prohlásil Tommy, když vyšli na ulici, „nebo mluví pravdu.“

„Ano,“ kývla Pentlička. „Změnila jsem názor. Mám teď pocit, že Una Drakeová skutečně ten večer v Savoyi večeřela.“

„Ted půjdeme do Bon Temps,“ řekl Tommy. „Je úplně jasné, že je čas na nějaké sousto pro hladovějící detektivy. Ale nejdřív si seženeme nějaké fotografie děvčat.“

To se ovšem ukázalo mnohem obtížnějším, než čekali. Když vešli k fotografovi a požádali o několik fotografií, setkali se s chladným odmítnutím.

„Proč všechny věci, které jsou v knížkách tak jednoduché, jsou ve skutečném životě tak strašně těžké,“ kvílela Pentlička. „Jak na nás podezíravě koukali. Co myslíš, co tak asi čekali, že chceme s těmi fotografiemi dělat? Nejlepší asi bude, když podnikneme nájezd na Janin byt.“

Pentliččina přítelkyně Jane byla docela ochotná a dovolila Pentličce přehrabat se v zásuvce a vybrat čtyři exempláře Janiných bývalých přítelkyň, spěšně uklizených z dohledu i z mysli.

Ozbrojeni touto galaxií ženské krásy vkročili do Bon Temps, kde je čekaly nové obtíže a značné výdaje. Tommy musel ulovit postupně všechny číšníky, dát jim spropitné a pak vytáhnout svou sbírku fotografií. Výsledek byl neuspokojivý. Přinejmenším tři z fotografií byly označeny za možné kandidátky na úterní večeři. Pak se vrátili do kanceláře a Pentlička se zabrala do jízdního řádu.

„Paddington v poledne. Torquay tři pětaticet. To je ten vlak – ten přítel pana le Marchanta ji tam přece viděl kolem páté.“

„Tohle jeho tvrzení jsme neověřili, nezapomeň,“ připomněl Tommy. „Pokud, jak jsi říkala hned na začátku, je le Marchant spojencem Uny Drakeové, mohl si tu historku vymyslet.“

„Toho pana Říče si najdeme,“ řekla Pentlička. „Ale mám takový dojem, že pan le Marchant mluvil pravdu. Ne, mně jde o něco jiného. Una Drakeová odjede z Londýna poledním vlakem, najme si nejspíš pokoj v hotelu a vybalí. Pak nasedne do vlaku a vrátí se do města tak včas, aby stihla pozdní večeři v Savoyi. Jeden jede ve čtyři čtyřicet, v Paddingtonu je v devět deset.“

„A pak?“ zeptal se Tommy.

„A pak,“ zamračila se Pentlička, „to je už těžší. Z Paddingtonu odjíždí další vlak tím směrem o půlnoci, ale ten stihnout nemohla, to by bylo moc brzo.“

„Tak rychlé auto,“ navrhl Tommy.

„To těžko,“ zavrtěla Pentlička hlavou. „Je to nějakých dvě stě mil.“

„Vždycky jsem slyšel, že Australané jezdí dost bláznivě.“

„No, asi by se to dalo provést,“ uvažovala Pentlička. „Dorazila by tam kolem sedmé.“

„To myslíš, že by se proplížila do své postele v hotelu Castle a nikdo by ji neviděl? Nebo že by tam

dorazila, vysvětlila, že byla celou noc pryč a jestli by jí mohli připravit účet, prosím?“

„Tommy,“ prohlásila Pentlička, „my jsme pitomci. Vždyť se do Torquay vůbec nemusela vracet. Stačilo, aby nějaká její kamarádka zašla do hotelu, vyzvedla její zavazadla a zaplatila. No a hned by měla účet s příslušným datem.“

„Řekl bych, že celkem vzato jsme vypracovali dost slušnou pracovní hypotézu,“ pochvaloval si Tommy. „Další věc, kterou musíme udělat, je sednout zítra do poledního vlaku na Torquay a ověřit si naše skvělé závěry.“

Tommy a Pentlička, ozbrojeni svou sbírkou fotografií, se také druhý den uvelebili ve vagónu první třídy a zamluvili si místa na oběd.

„V jídelním voze nejspíš nebude stejná obsluha,“ řekl Tommy. „To bychom chtěli moc. Budeme asi jezdit do Torquay a zpátky celé dny, než natrefíme na ty pravé.“

„Řeknu ti, že takové ověřování alibi je pěkná dřina,“ ulevila si Pentlička. „V knížkách na to obvykle stačí dva tři odstavce. Inspektor Tenaten pak nasedl do vlaku na Torquay a vyslechl číšníky v jídelním voze a tím to skončilo.“

Ale mladý pár měl pro jednu štěstí. Číšník, který jim přinesl účet, byl, jak se ukázalo, ve službě i minulé úterý. Přišlo tedy ke slovu to, čemu Tommy říkal desetišilinkový trik, a Pentlička vytáhla sbírku fotografií.

„Chci vědět,“ vysvětloval Tommy, „jestli některá z těch dam minulé úterý obědvala v tomhle vlaku.“

„Ano, pane, vzpomínám si na tuhle dámu, a vzpomínám si taky, že to bylo úterý, protože ta dáma o tom sama začala mluvit, že prý to vždycky byl její nejšťastnější den v týdnu.“

„Zatím by to šlo,“ prohlásila Pentlička, když se vrátili do svého kupé. „A nejspíš taky zjistíme, že se skutečně zapsala v hotelu. Trochu těžší bude dokázat, že cestovala zpátky do Londýna, ale třeba si ji bude pamatovat některý nosič na nádraží.“

V tom ovšem nepočítali. Přešli na odjezdové nástupiště a Tommy se vyptal výběrčího jízdenek i nosičů. Po příslušných půlkorunách rozdaných před dotazem dva z nosičů ukázali na jednu z ostatních fotografií, že prý mají dojem, že někdo takový to odpoledne ve čtyři čtyřicet do města cestoval, ale Unu Drakeovou neidentifikoval ani jeden.

„Ale to nic nedokazuje,“ prohlásila Pentlička, když odcházeli z nádraží, „mohla tím vlakem klidně jet, jen si jí nikdo nevšiml.“

„Taky mohla jet z dalšího nádraží, z Torre.“

„To je dost pravděpodobné,“ souhlasila Pentlička, „ale to můžeme zjistit, až budeme hotoví s tím hotelem.“ Hotel Castle byl velký a byl z něj výhled na moře. Vzali si pokoj na jednu noc, podepsali se do knihy hostů a pak Tommy přátelsky podotkl:

„Myslím, že minulé úterý tady u vás bydlela jedna naše přítelkyně. Slečna Una Drakeová.“

Dívka za recepcním pultem se na něj zářivě usmála.

„Ano, dobře si na ni vzpomínám. Ta mladá dáma je z Austrálie, vidíte.“

Na Tommyho znamení vytáhla Pentlička fotografii.

„Na téhle fotce jí to moc sluší, vidíte?“ řekla.

„Ano, skutečně moc, je ohromně elegantní.“

„Bydlela tu dlouho?“ ptal se Tommy.

„Jen jednu noc. Druhý den ráno se expresem vrátila do Londýna. Říkala jsem si, že jezdit takhle daleko na jednu noc musí být únavné, ale předpokládám, že Australankám asi cestování nevadí.“

„Ona je ohromně sportovní dívka,“ komentoval to Tommy, „pořád nějaké dobrodružství. To asi nebylo tady, jak byla na večeri s přáteli, pak se šli jejich autem projet, zapadli do škarpy a domů se dostali až ráno?“

„Ne, ne,“ vrtěla hlavou dívka. „Slečna Drakeová večerela tady v hotelu.“

„Skutečně?“ podivil se Tommy, „víte to určitě? Totiž – jak to víte?“

„Viděla jsem ji.“

„Ptám se proto, že pokud já vím, měla v Torquay večeřet s jedněmi přáteli,“ vysvětloval Tommy.

„Kdepak, pane, večeřela tady.“ Dívka se zasmála a trochu se začervenala. „Vzpomínám si, že měla na sobě moc krásné šaty. Z takového toho nového květovaného šifonu, samá maceška.“

„Pentličko, tím to padá,“ prohlásil Tommy, když za sebou zavřeli dveře pokoje.

„To asi ano,“ souhlasila. „Samozřejmě že se ta žena může mýlit. Zeptáme se při večeri číšníka. Touxhle roční dobou tady tak moc lidí být nemohlo.“

Tentokrát zahájila útok Pentlička.

„Můžete mi říct, jestli tu minulé úterý byla moje přítelkyně?“ zeptala se číšníka s okouzlejícím úsměvem.

„Slečna Drakeová, a pokud vím, měla na sobě květované šaty samá maceška.“ Vytáhla fotografii. „To je

ona.“

Číšník se okamžitě usmál, protože ji poznal.

„Ano, ano, slečna Drakeová, dobře si na ni vzpomínám. Říkala mi, že je z Austrálie.“

„Večeřela tady?“

„Ano. Bylo to minulé úterý. Ptala se mě, jestli se tady ve městě dá večer něco dělat.“

„Ano?“

„Řekl jsem jí, že je tu divadlo. Pávilon, ale ona se nakonec rozhodla, že tam nepůjde, zůstala tady a poslouchala náš orchestr.“

„Kručí,“ ulevil si Tommy potichoučku.

„Nevzpomínáte si náhodou, v kolik večeřela?“ zeptala se Pentlička.

„Přišla dolů dost pozdě. Muselo být tak kolem osmé.“

„Krucisakra,“ sykla Pentlička, když s Tommym odcházeli z jídelny. „Tommy, nějak se nám to všechno hatí. A tak to vypadalo jasné a přehledné.“

„No, asi jsme měli čekat, že to nebude všechno úplně jednoduché.“

„Jede ještě nějaký vlak, který mohla chytit potom, nevzpomínáš si?“

„I kdyby jel, tak se nemohla do Londýna dostat včas, aby to stihla do Savoye.“

„No, poslední naděje: promluví si s pokojskou. Una Drakeová měla pokoj na stejném patře jako my.“

Pokojská byla výřečná a sdílná žena. Ano, na tu mladou dámu se dobře pamatuje. Ano, to je její obrázek, určitě. Moc milá mladá dáma, taková veselá a povídavá. Vyprávěla jí spoustu věcí o Austrálii a o klokanech.

Mladá dáma zazvonila kolem půl deváté večer a požádala ji, aby jí naplnila a dala do postele ohřívací láhev a aby ji druhý den ráno vzbudila v půl osmé – s kávou, ne s čajem.

„A budila jste ji a byla v posteli?“ ptala se Pentlička.

„Ale samozřejmě, madam, byla.“

„Jen mě napadlo, jestli třeba necvičila,“ střílela honem nazdařbůh Pentlička, „poránu to spousta lidí dělá.“

„Nemůžu si pomoci,“ prohlásil Tommy, když pokojská odešla, „ale tohle vypadá neotřesitelně. Dá se z toho vyvodit jen jedno: vymyšlená musí být ta londýnská část.“

„Takže pan le Marchant musí být lepší lhář, než jsme mysleli,“ kývla Pentlička.

„Jenomže my si můžeme jeho tvrzení ověřit,“ řekl Tommy. „Sám říkal, že u vedlejšího stolu seděli nějakí lidé, kteří Unu trochu znají. Jak se jmenovali – Oglanderovi. Musíme ty Oglanderovy najít, a také bychom se měli vyptat v bytě slečny Drakeové na Clarges Street.“

Druhý den ráno zaplatili účet a odjeli dost skleslí.

Najít Oglanderovy bylo za pomoci telefonního seznamu dost snadné. Tentokrát se do ofenzívy pustila Pentlička: v roli reportérky nového ilustrovaného časopisu navštívila paní Oglanderovou a požádala ji o několik podrobností o jejich „elegantní“ večeři v Savoyi minulé úterý. Paní Oglanderová jí s radostí všechno vylíčila. Až když Pentlička odcházela, prohodila konverzačně: „Počkejte, neseděla u vedlejšího stolu slečna Drakeová? Je to skutečně pravda, že je zasnoubená s vévodou z Perthu? Znáte ji, předpokládám.“

„Trochu ji znám,“ kývla paní Oglanderová. „Myslím, že je to okouzující dívka. Ano, seděla u vedlejšího stolu s panem le Marchantem. Moje dcery ji znají líp než já.“

Další Pentliččinou zastávkou byl byt na Clarges Street. Tam jí otevřela slečna Marjory Leicesterová, ona přítelkyně, s níž slečna Drakeová byt sdílela.

„Řekněte mi, prosím vás, o co vlastně jde,“ žádala ji slečna Leicesterová nešťastně. „Una zase hraje nějakou složitou hru, ale já netuším jakou. Samozřejmě, že v úterý v noci spala tady.“

„Viděla jste ji přijít?“

„Ne, šla jsem spát. Má samozřejmě svůj vlastní klíč. Řekla bych, že přišla tak kolem jedné.“

„Kdy jste ji viděla?“

„Druhý den ráno tak kolem deváté – nebo spíš k desáté.“

Když Pentlička odcházela z bytu, skoro se srazila s vysokou šlachovitou ženou, která šla dovnitř.

„Promiňte, slečno,“ omluvila se ta žena.

„Vy tady pracujete?“ zeptala se Pentlička.

„Ano, slečno, chodím sem denně.“

„V kolik sem ráno chodíte?“

„V devět, slečno.“

Pentlička spěšně vtiskla šlachovité ženě do dlaně půlkorunu.

„Byla tady slečna Drakeová minulou středu ráno, když jste přišla?“

„Ale ano, slečno, byla. Tvrdě spala v posteli a skoro se nevzbudila, když jsem jí přinesla čaj.“
„Děkuju,“ řekla Pentlička a nešťastně sešla ze schodů.
S Tommym se sešli v malé restauraci v Soho na oběd a porovnali si své poznámky.
„Mluvil jsem s tím Ricem. Je to pravda, že Unu Drakeovou z dálky viděl v Torquay.“
„No,“ řekla Pentlička, „ta alibi jsme prověřili důkladně. Dej mi kus papíru a tužku, Tommy. Pěkně si to sepíšeme, všichni detektivové to tak dělají.“

Půl druhé – Una Draková obědvá v jídelním voze vlaku
Čtyři hodiny – příjezd do hotelu Kastle
Pět hodin – viděna panem Ricem
Osm hodin – viděna u večeře v hotelu
Půl desáté – žádá o ohřívací láhev
Půl dvanácté – viděna v Savoyi s panem le Marchantem
Půl osmé ráno – budí ji pokojská v hotelu Kastle
Devět ráno – budí ji posluhu vačka v Clarges Street

Podívali se na sebe.

„No, tak se mi zdá, že Bluntovi brilantní detektivové prohráli,“ pronesl Tommy.
„Ale ne, nesmíme to vzdávat!“ řekla Pentlička. „Někdo přece musí lhát!“
„Divné na tom je, že mně se zdá, že nelhal nikdo. Všichni mi připadali úplně upřímní a pravdomluvní.“
„Ale nějaký háček v tom být musí. Víme přece, že je. Uvažuji už i o takových možnostech, jako jsou soukromá letadla, ale to nás nikam dál neposune.“
„Já se kloním k té teorii o astrálním těle.“
„No,“ řekla Pentlička, „jediné, co se dá dělat, je vyspat se na to. Ve spánku člověku pracuje podvědomí.“
„Myslíš?“ zatvářil se Tommy pochybovačně. „Jestli tvoje podvědomí do zítřka do rána tu hádanku rozlouskne, tak před ním smeknu.“
Celý ten večer skoro pořád mlčeli. Pentlička znovu a znovu nahlížela do tabulky s časy. Dělal si poznámky na kousky papíru. Mumlala si pro sebe, zmateně listovala jízdními řády. Nakonec šli ale oba spát, aniž by v celém problému zahlédli jen jiskřičku světla.
„Je to skličující,“ stěžoval si Tommy.
„Jeden z nejhorších večerů, jaké jsem kdy strávila,“ potvrdila Pentlička.
„Měli jsme jít do Music Hall,“ řekl Tommy. „Pár dobrých vtipů o tchyních a dvojčatech a láhvích piva by nám prospělo mnohem víc.“
„Ne, uvidíš, že to soustředění nakonec přinese ovoce,“ utěšovala se Pentlička. „Ale naše podvědomí se příštích osm hodin bude muset hodně snažit!“ A s touto nadějí šli spát.
„Tak co,“ zeptal se Tommy příští den ráno. „Zpracovalo podvědomí?“
„Mám nápad,“ kývla Pentlička.
„Vážně? A jaký?“
„No, je to taková dost divná myšlenka. V detektivkách jsem nikdy nic takového nečetla. A abych pravdu řekla, nasadil jsi mi ji do hlavy ty.“
„Tak to musí být dobrá myšlenka,“ prohlásil Tommy sebejistě. „Pentličko, ven s ní.“
„Nejdřív budu muset poslat kabelogram, abych si to ověřila,“ zavrtěla Pentlička hlavou. „Ne, neřeknu ti to. Je to úplně šílený nápad, ale jediný, který vysvětluje všechna fakta.“
„No,“ řekl Tommy, „já musím do kanceláře. Plná čekárna zklamaných klientů nesmí čekat zbytečně. Ponechávám tento případ v rukou své slibné podřízené.“
Pentlička zvesela kývla.
V kanceláři se neobjevila celý den. Když se ten večer Tommy vrátil v půl šesté domů, rozjásaná Pentlička na něj čekala.
„Dokázala jsem to, Tommy. Vyřešila jsem záhadu alibi. Můžeme naúčtovat všechny ty desetišilinky a půlkoruny a k tomu žádat od pana Montgomeryho Jonese slušný honorář sami pro sebe, a on může jít a shrábnout svou výhru.“
„A jaké je to řešení?“ vykřikl Tommy.
„Úplně jednoduché,“ řekla Pentlička. „Dvojčata.“
„Jak to myslíš? – Dvojčata?“
„No, jak to říkám. To je samozřejmě jediné řešení. Řekla bych, žeš mi to nasadil do hlavy, když jsi včera večer mluvil o tchyních, dvojčatech a lahvích piva. Poslala jsem kabelogram do Austrálie a dostala jsem

odpověď, o kterou mi šlo. Una má sestru Věru, dvojče, a ta přijela do Anglie minulé pondělí. Proto se mohla tak bez obav vsadit. Myslela si, že si z chudáka Montgomeryho Jonese krásně vystřelí. Sestra jela do Torquay a ona sama zůstala v Londýně.“

„Myslíš, že bude hrozně nešťastná, že prohrála?“ zeptal se Tommy.

„Ne,“ zavrtěla Pentlička hlavou, „nemyslím. Už jsem ti to jednou vysvětlovala. Všechna sláva padne na Montgomeryho Jonese. Vždycky jsem byla toho názoru, že základem manželství by měla být úcta k manželovým schopnostem.“

„Jsem rád, že jsem v tobě vzbudil takovéhle pocity, Pentličko.“

„Moc uspokojivé řešení to není,“ pokračovala Pentlička. „Rozhodně to nebyl tak rafinovaný rozpor, jaký by objevil inspektor French.“

„Nesmysl,“ mávl rukou Tommy. „Myslím, že když jsem ukazoval ty fotky číšníkovi v restauraci, dělal jsem to přesně jako inspektor French.“

„Ale ten nemusel použít ani zdaleka tolik půlkorun a desetišilinků jako my,“ namítla Pentlička.

„To je jedno,“ řekl Tommy. „Všechny je i s úroky naučujeme panu Montgomerymu Jonesovi. Ten bude tak pitomě blažený, že by nejspíš zaplatil i ten největší účet bez handrkování.“

„Taky má proč,“ řekla Pentlička. „Nebyli Bluntovi brilantní detektivové brilantně úspěšní? Tommy, já si vážně myslím, že jsme výjimečně chytří. Občas mě to až děsí.“

„Příští případ, který přijde, bude ve stylu Rogera Sheringhama, a ty, Pentličko, budeš Roger Sheringham.“

„To budu muset hodně mluvit,“ připomněla Pentlička.

„To děláš stejně,“ řekl Tommy. „A teď doporučuji,

189

abychom použili můj včerejší návrh programu a vyrazili do Music Hall, kde nám naservírují spoustu vtipů o tchyních, láhvích piva a dvojčatech.“

DVACÁTÁ KAPITOLA

Dcera duchovního

„Přála bych si,“ podotkla Pentlička, která rozmrzele přecházela po kanceláři, „abychom mohli pomoci nějaké dceři duchovního.“

„Proč?“ zeptal se Tommy.

„Možná jsi na to zapomněl, ale já sama jsem kdysi byla dcerou duchovního. Pamatuju se, jaké to bylo. Proto ty altruistické popudy – ten duch pozorné ohleduplnosti k druhým – ten –“

„Koukám, že se chystáš na roli Rogera Sheringhama,“ podotkl Tommy. „Jestli mi dovolíš kritickou poznámku, mluvíš skutečně tolik jako on, ale ani zdaleka tak dobře.“

„Naopak,“ odsekla Pentlička. „V mém hovoru je ženská jemnost, určité cosi, čemu se pouhý hrubý muž nemůže ani přiblížit. Kromě toho mám schopnosti nedostupné mému prototypu – je to vlastně správný výraz, prototyp? Slova jsou tak nejistá, často znějí dobře, ale znamenají pravý opak toho, co si myslíme, že znamenají.“

„Pokračuj,“ vybídl ji Tommy laskavě.

„To hodlám. Jen jsem se musela nadechnout. A pokud jde o ty schopnosti, přeju si, abychom dnes mohli pomoci dceři duchovního. Uvidíš, Tommy, že první člověk, který si vyžádá pomoc B luntových brilantních detektivů, bude dcera duchovního.“

„Vsadím se s tebou, že nebude,“ řekl Tommy.

„Platí,“ kývla Pentlička. „Sst! K psacím strojům, o dcery izraelské! Někdo jde.“

Kancelář pana Blunta bzučela pracovním ruchem, když Albert otevřel dveře a ohlásil: „Slečna Monica Deanová.“

Štíhlá hnědovlasá dívka, dost ošuntěle oblečená, vešla a váhavě se zastavila. Tommy jí vykročil vstříc.

„Dobrý den, slečno Deanová. Posadte se, prosím, a povězte nám, co pro vás můžeme udělat.“

Mimochodem, dovolte, abych vám představil svou osobní sekretářku slečnu Sheringhamovou.“

„Velice ráda vás poznávám, slečno Deanová,“ řekla Pentlička. „Váš otec byl myslím duchovní, že?“

„Ano, byl. Ale jak to můžete vědět?“

„Máme svoje metody,“ mávla rukou Pentlička. „Nesmíte se zlobit, že pořád vykládám. Pan Blunt má rád, když mluvím. Vždycky říká, že ho to přivádí na zajímavé myšlenky.“

Dívka na ni jen zírala. Byla štíhlá, ne krásná, ale jaksi smutně půvabná. Měla velkou spoustu jemných vlasů nevýrazné hnědé barvy, její oči byly tmavé a velmi hezké, ačkoli temné stíny kolem nich vypovídaly o starostech a úzkosti.

„Povíte mi, oč jde, slečno Deanová?“ vyběhl jí Tommy.

Dívka se k němu vděčně obrátila.

„Ona je to taková dlouhá historie,“ řekla. „Jmenuji se Monica Deanová. Můj otec byl farářem v Little Hampsley v hrabství Suffolk. Zemřel před třemi lety a moje matka a já jsme zůstaly víceméně bez prostředků. Nechala jsem se zaměstnat jako guvernantka, ale moje matka onemocněla a je nevléčitelně invalidní, takže jsem se musela vrátit domů a starat se o ni. Byly jsme zoufale chudé, ale jednou jsme dostaly dopis od právníka, který nám sděloval, že zemřela teta mého otce a v závěti odkázala všechno mně. Ta teta se s mým otcem před mnoha lety rozkmotřila, ale často jsem o ní slýchala a věděla jsem, že je dost bohatá, takže se zdálo, že máme po starostech. Jenže to všechno nebylo tak růžové, jak jsme doufaly.

Zdědila jsem dům, ve kterém žila, ale když se vyplatily jeden nebo dva menší odkazy, nezbyly už žádné peníze. Nejspíš o ně musela přijít za války, nebo možná žila z kapitálu. Měly jsme ovšem aspoň dům a skoro okamžitě jsme měly možnost prodat ho za dost výhodnou cenu. Ale já jsem tu nabídku odmítla, i když to možná byla hloupost. Bydlely jsme v malém, ale drahém bytě a já jsem si říkala, že by bylo mnohem hezčí bydlet v Červeném domě, kde by moje matka měla pohodlné pokoje, a brát podnájemníky, abychom pokryly náklady.

Ten plán jsem také uskutečnila, i když ten pán, který chtěl dům koupit, mi udělal ještě jednu lákavou nabídku. Nastěhovaly jsme se tam a já jsem podala inzerát, že pronajímáme pokoje. Nějakou dobu šlo všechno dobře, na inzerát jsme dostaly několik odpovědí; stará služebná mé tety u nás zůstala a ona a já jsme práci kolem domu zvládly. A pak se začaly dít ty nevysvětlitelné věci.“

„Jaké věci?“

„Hrozně divné. Celý ten dům jako by byl začarovaný. Obrazy padaly, talíře létaly po místnosti a rozbíjely se; jednou jsem přišla dolů a zjistila, že všechnen nábytek je přestěhovaný. Nejdřív jsme myslely, že to je něčí kanadský žertík, ale tohle vysvětlení jsme musely zavrhnout. Jednou, když jsme všichni seděli u večere, bylo shora slyšet strašnou ránu. Šli jsme tam a nenašli jsme nikoho, jen kus nábytku shozený na zem.“

„Poltergeist,“ zvolala Pentlička se zájmem.

„Ano, to říkal dr. O'Neill taky – i když nevím, co to znamená.“

„To je takový zlý duch, který vyvádí podobné kousky,“ vysvětlovala Pentlička, i když ve skutečnosti o podobných věcech věděla velice málo a ani si nebyla jista, jestli to slovo poltergeist řekla správně.

„No, v každém případě to mělo katastrofální účinek. Naši nájemníci byli k smrti vyděšení a odešli, jak nejdřív mohli. Sehnaly jsme si nové, ale ti nás také rychle opustili. Byla jsem zoufalá, a aby toho nebylo málo, vyschl i náš malý zdroj příjmů, protože společnost, do které jsme investovaly, zkrachovala.“

„Chudinko malá,“ řekla Pentlička soucitně. „Vy jste si užila. Chcete, aby pan Blunt vyšetřil ty strašidelné jevy?“

„Ne tak docela. Víte, před třemi dny nás navštívil jistý pán. Jmenoval se dr. O'Neill. Řekl nám, že je ze Společnosti pro výzkum přírodních jevů, že slyšel o podivných úkazech, ke kterým došlo v našem domě, a že ho velice zajímají. Dokonce natolik, že je ochoten ho od nás koupit, protože by tam provedl sérii experimentů.“

„No a?“

„Samozřejmě zpočátku jsem byla radostí bez sebe. Vypadalo to jako východisko ze všech našich potíží.

Ale –“

„Ano?“

„Možná si budete myslet, že mám moc bujnou fantazii. Snad mám. Ale – ne, já jsem si jistá, že se nemýlím. Byl to stejný člověk!“

„Jaký člověk?“

„Ten, který chtěl dům koupit už jednou. Já jsem si opravdu jistá, že to tak je.“

„Ale proč by nemělo?“

„Vy mi nerozumíte. Ti dva muži byli úplně jiní, jiné jméno a všechno. Ten první byl dost mladý, takový urostlý tmavovlasý muž něco přes třicet. Doktoru O'Neillovi je kolem padesátky, má šedé vousy, nosí brýle a je nahrbený. Ale když mluvil, viděla jsem, že má v ústech na jedné straně zlatý zub. Je vidět, jen když se směje. Ten první měl zlatý zub přesně na stejném místě, a taky jsem se mu podívala na uši. U toho původního kupce jsem si uši všimla, protože měly takový zvláštní tvar skoro bez boltce. A doktor O'Neill je má přesně stejné. Obě ty věci najednou nemůžou být náhoda, že? Pořád jsem o tom přemýšlela a nakonec jsem mu napsala, že mu dám do týdne vědět. Před časem jsem si všimla inzerátu pana Blunta – abych byla upřímná, tak ve starých novinách, kterými jsme vyložili jednu polici v kuchyni. Tak jsem ho

vystříhla a přijela jsem do města.“

„A dobře jste udělala,“ kývala Pentlička horlivě hlavou. „Na to by se měl někdo podívat.“

„Skutečně zajímavý případ, slečno Deanová,“ prohlásil Tommy. „Bude nám potěšením to blíž prověřit – že, slečno Sheringhamová?“

„Rozhodně,“ souhlasila Pentlička, „a taky tomu přijdeme na kloub.“

„Jestli jsem to dobře pochopil,“ pokračoval Tommy, „tak v domě žijete vy, vaše matka a služka. Můžete mi o té služce říct něco víc?“

„Jmenuje se Crockettová. Byla u mé tety asi osm nebo deset let. Je to starší žena, chování moc milé nemá, ale služebná je dobrá. Má sklony zvedat vysoko nos, protože její sestra se vdala nad svou třídu. Crockettová má synovce, o kterém vždycky říká, že je úplně gentleman.“

„Hmm,“ pokýval Tommy, který příliš nevěděl, co dělat dál.

Pentlička si Moniku pozorně prohlížela a teď promluvila s náhlou rozhodností.

„Já myslím, že nejlepší by bylo, kdyby slečna Deanová se mnou teď zašla na oběd. Je právě jedna. Můžu se jí přitom vyptat na všechny podrobnosti.“

„Jistě, slečno Sheringhamová,“ kývl Tommy. „Výborný nápad.“

„Poslyšte,“ řekla Pentlička, když se pohodlně usadily u malého stolku v restauraci v sousedství, „chtěla bych vědět jedno: Existuje nějaký zvláštní důvod, proč to všechno chcete zjistit?“

Monica se zarděla.

„No, víte –“

„Tak ven s tím,“ pobídla ji přátelsky Pentlička.

„No – totiž jsou tu dva muži, kteří – kteří si mě chtějí vzít.“

„A je to předpokládám jako obvykle? Jeden bohatý, jeden chudý, a vy máte ráda toho chudého!“

„Já nevím, jak to všechno můžete vědět,“ řekla dívka tiše.

„To je něco jako přírodní zákon,“ vysvětlovala Pentlička. „To se stává každému. Mně se to stalo také.“

„Víte, i když prodám dům, nevynese nám to dost, abychom z toho mohli žít. Gerald je strašně milý, ale zoufale chudý – i když je moc chytrý inženýr, a kdyby jen měl malý kapitál, jeho firma by mu nabídla podílnictví. Ten druhý, pan Partridge, je určitě moc hodný člověk – a bohatý, a kdybych si ho vzala, máme po starostech. Ale – ale –“

„Já vím,“ řekla Pentlička soucitně. „Vůbec to není totéž. Můžete si pořád dokola opakovat, jak je hodný a milý a sčítat jeho přednosti jako školní příklad – a všechno to má spíš opačný účinek.“

Monica kývla.

„No,“ pokračovala Pentlička, „já myslím, že nejlepší bude, když tam zajedeme a podíváme se na to všechno na místě. Jaká je adresa?“

„Červený dům, Stourton-in-the-Marsh.“

Pentlička si poznamenala adresu do zápisníku.

„Nezeptala jsem se vás,“ začala Monica – „na podmínky –“ dokončila a trochu se zarděla.

„Platí se pouze podle výsledků,“ řekla Pentlička vážně. „Jestli je tajemství Červeného domu výnosné, což se zdá pravděpodobné podle toho, jak moc se někdo snaží dům získat, budeme očekávat malé procento, jinak – nic!“

„Děkuju vám mockrát,“ řekla dívka vděčně.

„A teď si přestaňte dělat starosti,“ vyzvala ji Pentlička. „Všechno bude v pořádku. Pojdte, pochutnáme si na obědě a budeme si povídat o zajímavých věcech.“

DVACÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA

Červený dům

„Tak,“ prohlásil Tommy a vyhlédl oknem od Koruny a kotvy, „jsme tady v Ropuše v jámě – nebo jak se tahle zatracená vesnice jmenuje.“

„Tak si ten případ zopakujeme, ne?“ navrhla Pentlička.

„Rozhodně,“ souhlasil Tommy. „Já začnu. Já tedy podezírám tu invalidní matku!“

„Proč?“

„Moje milá Pentličko, pokud celá věc s poltergeistem je podvod, který má jenom přesvědčit to děvče, aby dům prodalo, tak těmi věcmi musel někdo házet. Ta dívka říkala, že byli všichni u večeře – ale jestli její matka je úplně invalida, tak byla asi nahoře ve svém pokoji.“

„Jestli je invalida, tak asi může těžko házet nábytkem.“

„No jistě, jenže co když ona ve skutečnosti invalidní není? Co když to hraje?“

„Proč?“

„No, teď jsi mě dostala,“ přiznal se její manžel. „Abych řekl pravdu, vycházel jsem z toho dobře známého principu, že je potřeba podezírat vždycky toho nejméně pravděpodobného člověka.“

„Ty si vždycky ze všeho děláš legraci,“ napomenula ho Pentlička přísně. „Něco tam musí být, že ti lidé o ten dům tak stojí. A jestli tobě nezáleží na tom, abychom na to přišli, tak mně ano. Ta dívka se mi líbí. Je moc milá.“

Tommy kývl už docela vážně.

„Souhlasím. Ale já nikdy nemůžu odolat, abych tě nepozlobil, Pentličko. Jistěže je na tom domě něco divného, a ať je to co je to, dá se k tomu těžko dostat. Jinak by na to stačilo prosté vloupání. Ale když je někdo ochotný dům koupit, znamená to, že musí vytrhávat podlahy nebo bourat zdi, nebo že pod zahradou je uhelné ložisko.“

„Já nechci, aby to bylo uhelné ložisko. Zakopaný poklad je mnohem romantičtější.“

„Hm,“ řekl Tommy. „V tom případě myslím, že zajdu za ředitelem zdejší banky, vysvětlím, že tu zůstanu přes Vánoce a že budu nejspíš kupovat Červený dům, a proberu s ním možnost otevření účtu.“

„Ale proč?“

„Počkej a uvidíš.“

Tommy se vrátil za půl hodiny. Oči mu hrály.

„Postupujeme vpřed, Pentličko. Mluvili jsme spolu tak, jak jsem si promyslel. Pak jsem se jakoby nic zeptal, jestli u něj lidi ukládají hodně zlata, to je dnes v těchhle malých venkovských bankách časté – víš, malí zemědělci, kteří si ho schraňovali během války. Od toho byl už jen krůček k různým podivínstvím starých dam. Vymyslel jsem si tetu, která na začátku války odjela kočárem do obchodu Anny and Navy a vrátila se se šestnácti šunkami. Okamžitě mi to oplatil historkou o své klientce, která trvala na tom, že si vybere všechny své peníze do poslední pence – pokud možno ve zlatě, a která také trvala na tom, že si všechny své akcie, podílové listy a podobné věci vezme k sobě. Vykřikoval jsem, jaké je to bláznovství, a on se mezi řečí zmínil, že šlo o předchozí majitelku Červeného domu. Chápeš, Pentličko? Vybrala všechny svoje peníze a někde je schovala. Vzpomínáš, jak se Monica Deanová zmiňovala, že je šokovalo, jak málo toho po tetě zbylo? Ano, schovala to v Červeném domě a někdo o tom ví. A myslím, že dost přesně uhodnu kdo.“

„A kdo tedy?“

„Co ta věrná Crockettová? Ta by přece znala všechna podivínství své paní.“

„A ten doktor O'Neill se zlatým zubem?“

„No ten její gentleman synovec přece! To je ono. Ale kde to schovala? Ty víš o starých dámách víc než já. Pentličko. Kam schovávají věci?“

„Zabalené v punčochách a spodničkách, pod matracemi.“

Tommy kývl.

„Asi máš pravdu. Ale na druhou stranu tohle udělat nemohla, protože by se to našlo, když se probíraly její věci. Dělá mi to starost – chápej, taková stará dáma nemohla vytrhávat podlahy nebo kopat jámy v zahradě. Ale prostě to v Červeném domě někde je. Crockettová to nenašla, ale ví, že to tam je, a jak budou mít dům pro sebe, ona a ten její milovaný synovec, budou ho moci obrátit naruby, dokud nenajdou, co hledají. Musíme je předběhnout. Pojď, Pentličko. Půjdem do Červeného domu.“

Přivítala je Monica Deanová. Její matce a Crockettové byli představeni jako možní budoucí kupci Červeného domu, což také vysvětlovalo, proč je vodí po domě a pozemcích. Tommy Monice neřekl, k jakým závěrům došli, ale kladl jí různé pátrá ve otázky. Ze šatů a osobních věcí staré dámy dostala něco Crockettová a zbytek byl rozeslán do chudých rodin. Monica všechno prošla a obrátila.

„Zůstaly po vaší tetě nějaké papíry?“

„Psací stůl byl plný a taky bylo něco v zásuvce v její ložnici, ale nebylo mezi tím nic důležitého.“

„Vyhodily jste je?“

„Ne, moje matka strašně nerada vyhazuje staré papíry. Bylo mezi nimi pár starodávných receptů, které hodlá jednou vyzkoušet.“

„Dobře,“ pochoval si Tommy. Pak ukázal na starého muže pracujícího na jednom ze záhonů v zahradě a zeptal se: „Dělal tady ten člověk zahradníka ještě za časů vaší tety?“

„Ano, chodil sem třikrát týdně. Bydlí ve vesnici. Chudák stará, moc užitečné práce už nezaslané. Pracuje tady jednou za týden, jen tak, aby to tu nezpustlo. Víc si nemůžeme dovolit.“

Tommy mrknul na Pentličku, aby Moniku zdržela u sebe, a sám vykročil k zahradníkovi. Promluvil s ním pár vlídných slov, zeptal se ho, jestli tady býval ještě za staré dámy, a pak se jako by nic zeptal:

„Jednou jste jí tu zakopával bedničku, ne?“

„Ne, pane, nikdy jsem jí nic nezakopával. Na co by měla chtít zakopávat bedýnku?“

Tommy zavrtěl hlavou. Zamračeně se vydal zpátky k domu. Musel doufat, že probírka písemností staré dámy poskytne nějakou stopu – jinak bude ten problém dost těžké vyřešit. Dům samotný byl starý, ale zase ne tolik, aby tam mohla být tajná místnost nebo chodba.

Než odešli, donesla jim Monica velkou lepenkovou krabici převázanou provázekem.

„Posbírala jsem všechny ty papíry,“ zašeptala, „tady jsou. Myslela jsem, že byste si je mohli vzít s sebou, pak budete mít spoustu času je probrat – ale jsem si jistá, že tam nenajdete nic, co by ty záhadné události v domě objasnilo –“

Její slova přerušila hrozná rána v prvním patře. Tommy rychle vyběhl po schodech. V jednom z pokojů v průčelí ležely na zemi džbán a umyvadlo, rozbité na kusy. V místnosti nikdo nebyl.

„Duch už zase řadí,“ podotkl pro sebe a usmál se.

Zamyšleně sešel zpátky dolů.

„Slečno Deanová, mohl bych chvíličku mluvit s vaší služebnou, s tou Crockettovou?“

„Jistě. Zavolám vám ji.“

Monica odešla do kuchyně. Vrátila se se starou služkou, která jim předtím otevírala dveře.

„Uvažujeme o tom, že tenhle dům koupíme,“ řekl Tommy přátelsky, „a moji manželku napadlo, jestli byste v takovém případě chtěla u nás zůstat.“

200

Na důvěryhodné tváři Crockettové se neobjevil ani stín nějaké emoce.

„Děkuji, pane,“ řekla. „Ráda bych si to rozmyslela, když dovolíte.“

Tommy se obrátil k Monice.

„Dům se mi velice líbí, slečno Deanová. Říkala jste, že máte ještě jednoho kupce. Víím, kolik vám za dům nabídl, a rád vám dám o sto víc. A věřte mi, nabízím vám dobrou cenu.“

Monica odpověděla něco nezávazného a Beresfordovi odešli.

„Měl jsem pravdu,“ prohlásil Tommy, když šli k bráně, „Crockettová v tom jede. Všimla sis, jak byla udýchaná? To jak běžela po zadním schodišti dolů, když rozbila ten džbán a umyvadlo. Je dost pravděpodobné, že občas pustila tajně svého synovce do domu a on si tam trochu zapoltergeistoval nebo jak tomu chceš říkat, zatímco ona byla nevinně s rodinou. Uvidíš, že doktor O'Neill ještě dnes zvýší nabídku.“

A skutečně, po obědě jim přinesli dopis. Byl od Moniky.

„Zrovna se ozval dr. O'Neill. Zvyšuje nabídku o 150 liber.“

„Ten synovec musí ale být bohatý,“ pronesl Tommy zamyšleně. „A jedno ti řeknu. Pentličko, to, oč mu jde, musí stát za to.“

„Ajajaj, kdybychom to tak dokázali najít!“

„No, tak se dáme do té dřiny.“

Třídili velkou krabici papírů, což byla únavná práce, protože to byla různorodá směs bez ladu a skladu.

Každých několik minut si porovnávali své výsledky.

„Co tam máš teď. Pentličko?“

„Dva staré účty, tři nedůležité dopisy, recept na ukládání nových brambor a na citrónový tvarohový koláč. Co ty?“

„Jeden účet, báseň o jaru, dva novinové výstřižky:

„Proč ženy kupují perly – rozumná investice“ a „Muž se čtyřmi manželkami – pozoruhodný příběh,“ a recept na zaječí paštilku.“

„To by člověku srdce utrhlo,“ řekla Pentlička a znova se vrhli na krabici. Konečně byla krabice prázdná.

Pohlédli na sebe.

„Tohle jsem dal stranou,“ řekl Tommy a vytáhl půl listu z poznámkového bloku, „protože mi to přišlo divné.

Ale nejspíš to nemá nic společného s tím, co hledáme.“

„Ukaž. Aha, to je taková ta divná věc, jak tomu říkají, anagram nebo šaráda nebo tak.“ Přečetla to nahlas.

První, když přijde mráz,

Druhá pak v ranní čas,

Třetí ti větlemi kývá,

Celek se v poli skrývá.

„Hm,“ ohrnul Tommy kriticky ret. „Žádný velký básník tenhle autor nebyl.“

„Mně není jasné, co ti na tom připadá divného,“ řekla Pentlička. „Tak asi před padesáti lety měl sbírku takových věcí každý a schovával si je na zimní večery u krbu.“

„Já nemluvíím o té básničce. To ta slova pod ní mi přijdou divná.“

„Lukáš. XI, 9,“ přečetla. „To je z bible.“

„Ano. Nepřijde ti to divné? Napsala by stará nábožensky založená dáma text z bible hned pod hádanku?“

„To je opravdu divné,“ souhlasila zamyšleně Pentlička.

„Předpokládám, že ty, jako dcera duchovního, máš u sebe bibli, ne?“

„Abys věděl, tak mám. Aha! To jsi nečekal, co? Počkej chvíli.“

Pentlička běžela ke kufru, vytáhla malou červenou knížku a vrátila se ke stolu. Rychle obracela listy.

„Tady je to. Lukáš, kapitola XI, verš 9. A! Tommy, koukej.“

Tommy se naklonil a podíval se tam, kde Pentliččin malý prst ukazoval na část příslušného verše.

„Hleďte, a naleznete.“

„To je ono,“ volala Pentlička. „Máme to! Když ten kryptogram vyřešíme, poklad je náš – nebo spíš Moničin.“

„No tak se dáme do toho kryptogramu, jak tomu říkáš. ‚První, když přijde mráz.‘ Co to asi má znamenat? Potom – ‚Druhá pak v ranní čas.‘ To jsou ale bláboly.“

„Vždyť je to jednoduché,“ řekla Pentlička vlídně. „Jenom musí člověk vědět, jak na to. Půjč to mně.“

Tommy jí hádanku ochotně předal. Pentlička se uvelebila v křesle a začala si mumlat pro sebe a krčit čelo. „Je to úplně jednoduché, co,“ zabručel Tommy, když uběhlo půl hodiny.

„Nebrblej. My na to nejsme ta správná generace. Mám v úmyslu zítra se vrátit do města a navštívit některou starou bábinku, která to nejspíš rozlouskne, ani nemrkne. Musíš prostě vědět, jak na to, nic víc.“

„No tak to pojď zkusit ještě jednou.“

„No, co se tak může díít, když přijde mráz?“ ptala se Pentlička zamyšleně. „Je sníh, je zima. Taky jsou Vánoce.“

„Nejspíš to musí být jedna slabika, ne? Tak co ten sníh?“

„Těžko. Napadá tě vůbec nějaké slovo, které by tak začínalo?“

„Žádné jednoslabičné synonymum pro Vánoce není. Ale musí přece být něco takového kolem té zimy.“

„Saně. Rampouchy. Rampouchy! Led přece!“

„Led vypadá nadějně. Co ledňáček? Ten přece taky může letět na pole, ne?“

„To by tam byl spíš potok nebo řeka. A zbytek stejně nesedí. Led... led... led... Ledvina? Br, to taky ne!“ Přerušila je kuchtička, která jim přišla říct, že bude za chvíli večeře.

„A taky by paní Lumleyová chtěla vědět, jestli máte rádi brambory smažené nebo vařené ve slupce. Má oboje.“

„Vařené ve slupce,“ odpověděla okamžitě Pentlička. „Miluju brambory –“ Zarazila se a zůstala stát s otevřenou pusou.

„Co je. Pentličko? Viděla jsi ducha?“

„Tommy!“ vykřikla Pentlička. „Vždyť to je ono! Myslím to slovo. Brambory‘. První, když přijde mráz. Před chvílkou jsem to říkala – br! Když je ti zima, tak se otfeseš – brrr. ‚Druhá pak v ranní čas‘ – přece A. M.! Devět a. m. je devět ráno, devět p. m. je devět večer. A tady je ‚ranní čas‘, takže a. m.. Třetí větvií kývá,‘ to jsou stromy, takže lesy, a v tomhle případě borové – BORY! No a ‚Ceíek se v poli skrývá‘ – to je jasné, kde jinde brambory rostou, a skrývají se‘ pod zemí.“

„Ty máš pravdu. Pentličko. Chytrá holka. Ale obávám se, že jsme vyplývali hroznou spoustu času na něco, co nám nepomůže. Brambory mi ke skrytému pokladu nesedí. Vlastně počkej moment. Co jsi to před chvílkou říkala, když jsme probírali tu krabici? Něco o receptu na nové brambory. Tak bych rád věděl, jestli na tomhle něco není.“

Spěšně se přehraboval hromádkou receptů.

„Tady to je. JAK UCHOVAT ČERSTVÉ BRAMBORY. Dejte nové brambory do plechových nádob a zahrabte je v zahradě. Dokonce i uprostřed zimy budou chutnat jako čerstvě vykopané.“

„A máme to!“ vykřikla Pentlička. „To je ono. Poklad je v zahradě, zakopaný v plechové krabici.“

„Ale já jsem se toho zahradníka ptal. Říkal, že nikdy nic nezakopával.“

„Já vím, ale to je tím, že lidi ti nikdy neodpoví na to, co říkáš, ale na to, co si oni myslí, že tím myslíš.“

Nikdy nezakopával nic neobvyklého. Zítra tam zajdeme a poptáme se, kam zakopával brambory.“

Druhý den ráno byl Štědrý den. Po troše vyptávání našli chalupu starého zahradníka. Po několika minutách rozhovoru vytáhla Pentlička i jejich téma.

„Kdyby tak člověk mohl mít o svátcích čerstvé brambory,“ povzdechla. „To by byla dobrota ke krocánovi. Zakopávají je tady lidi v plechovkách do země? Slyšela jsem, že tak zůstanou čerstvé.“

„Ale jo, dělají to,“ kývl stařík. „Stará paní Deanová, ta z Červeného domu, ta každý rok v létě nechala zahrabat tři plechovky a dost často je zapoměla znova vyhrabat!“

„Vždycky do toho záhonu pod okny, co?“

„Ne, až u zdi pod borovicí.“

Měli tedy už informace, které potřebovali, a tak se brzo se starým mužem rozloučili, na rozloučenou mu dali pět šilinků jako vánoční dárek.

„A teď za Monikou,“ jásal Tommy.

„Tommy! Ty nemáš žádný smysl pro drama. Nech to na mně. Mám krásný plán. Myslíš, že bys dokázal někde jakýmkoliv způsobem sehnat rýč?“

Tommy to nějak dokázal a pozdě té noci bylo možno zahlédnout dvě postavy, jak se kradou na pozemek Červeného domu. Snadno našli místo, které jim naznačil zahradník, a Tommy se dal do práce. Po chvíli jeho Týč cinkl o kov a za chvíli už spolu vytahovali velkou plechovku na sušenky. Byla kolem dokola omazaná tmelem a pevně zavřená, ale za pomoci Tommyho nože se Pentlička brzo podařilo ji otevřít. Pak zakvílela. Krabice byla plná brambor. Vysypala je, takže plechovka byla úplně prázdná, ale nic jiného v ní nebylo.

„Kopej dál, Tommy.“

Tentokrát to chvíli trvalo, než byli za své hledání odměněni druhou krabicí. Pentlička ji otevřela stejně jako tu první.

„Tak co?“ ptal se Tommy s obavami.

„Zase brambory!“

„Kručí!“ ulevil si Tommy a dal se do toho znovu.

„Do třetice všeho dobrého,“ chlácholila ho Pentlička.

„Celá ta věc je nejspíš humbuk,“ vrčel Tommy, ale kopal dál.

Konečně vynesli na světlo třetí krabici.

„Zase bram –“ začala Pentlička a pak se zarazila. „Páni, Tommy, máme to. Ty brambory jsou jen navrch. Koukej!“

Vytáhla velký obstarožní sametový pytel.

„Běž zpátky domů,“ vyzval ji Tommy. „Je hrozná zima. Ten pytel vezmi s sebou. Já musím naházet hlínu zpátky. A všechny hromy blesky na tvou hlavu. Pentličko, jestli to otevřeš, než přijdu!“

„Budu hrát fér. Au! Jsem celá zmrzlá.“ Spěšně zmizela.

Na jeho příchod nemusela čekat dlouho. Tommy jí byl v patách, zpocený po své dřině i po závěrečném sprintu.

„Tak,“ prohlásil Tommy, „soukromí detektivové se vyznamenali! Otevřete kořist, paní Beresfordová.“

Uvnitř sáčku byl balíček obalený balonovým hedvábím a těžký semišový kožený váček. Ten otevřeli nejdřív. Byl plný zlatých sovereignů. Tommy je spočítal.

„Dvě stě liber. Víc jí asi nedali. Otevři ten balíček.“

Pentlička to udělala. Byl plný pevně poskládaných bankovek. Tommy a Pentlička je pečlivě přepočítali. Dospěli přesně ke dvaceti tisícům liber.

„Páni!“ hvízdal Tommy. „Monica má štěstí, že jsme bohatí a poctiví. Co to je zabalené v tom ubrousku?“

Pentlička rozbalila malý balíček a vytáhla nádhernou šňůru perel, výjimečně dobře sladěných.

„Já o těchhle věcech moc nevím,“ řekl Tommy pomalu. „Ale jsem si celkem jistý, že ty perly mají hodnotu přinejmenším dalších pěti tisíc. Ted už chápu, proč si stará paní nechala výstřížek o tom, jak jsou perly dobrá investice. Musela nejspíš vyměnit všechny své cenné papíry za bankovky a klenoty.“

„Tommy, není to úžasné? Miláček Monica. Ted si bude moci vzít toho svého milého mladíka a žít šťastně až do smrti, jako já.“

„To je od tebe docela milé. Pentličko. Tak přece jen jsi se mnou šťastná?“

„Když to chceš vědět,“ odpověděla Pentlička, „tak jsem. Ale nechtěla jsem to říkat. Jenom mi to tak vyklouzlo. To rozčilení, a Vánoce a tak vůbec –“

„Jestli mě tedy vážně miluješ,“ pokračoval Tommy, „odpovíš mi na jednu otázku?“

„Takováhle chytáky nesnáším,“ zamračila se Pentlička, „ale – no tak dobře.“

„Jak jsi věděla, že je Monica dcera duchovního?“

„Ale to jsem podváděla,“ odpověděla Pentlička vesele. „Otevírala jsem ten dopis, ve kterém si sjednávala schůzku, a jeden pan Deane byl kdysi otcovým vikářem a měl dceru jménem Monica, asi o čtyři nebo pět let mladší než já. Tak jsem si dala dvě a dvě dohromady.“

„Ty jsi ale nestydaté stvoření,“ prohlásil Tommy. „A vida, bije půlnoc. Veselé Vánoce, Pentličko.“

„Veselé Vánoce, Tommy. A taky pro Moniku to budou šťastné Vánoce – a jenom díky NÁM. To jsem ráda. Chudinka malá, byla tak nešťastná, Víš, Tommy, že se mi nějak stahuje hrdlo, jen na to myslím.“

„Miláčku Pentličko,“ řekl Tommy.

„Miláčku Tommy,“ řekla Pentlička. „To ale začínáme být odporně sentimentální.“
„Vánoce jsou jen jednou do roka,“ prohlásil Tommy, jako by odhaloval velkou životní pravdu. „Tak to říkaly naše prababičky, a já bych řekl, že na tom je pořád hodně pravdy.“

DVACÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA

Velvyslancovy boty

„Milý hochu, milý hochu,“ řekla Pentlička a zamávala vdolečkem se silnou vrstvou másla. Tommy ji chvíli pozoroval, pak se mu tvář rozzářila širokým úsměvem a on zabrumlal:
„Člověk musí být skutečně velice opatrný.“
„Správně,“ kývla potěšené Pentlička. „Uhodl jsi to. Já jsem slavný doktor Fortuně a ty jsi superintendent Bell.“
„A proč jsi Reginald Fortuně?“
„No, abych byla upřímná, tak proto, že mám chuť na spoustu másla.“
„To je ta příjemnější stránka,“ uznal Tommy. „Ale má to i jinou. Budeš muset prohlížet spoustu příšerně rozmlácených obličejů a důkladně mrtvých těl.“
Místo odpovědi mu Pentlička hodila dopis. Tommy ohromeně povytáhl obočí.
„Randolph Wilmott, americký velvyslanec. To bych rád věděl, co chce.“
„Zítra v jedenáct se to dozvíme.“
Přesně v ohlášenou hodinu byl pan Randolph Wilmott, velvyslanec Spojených států u Dvora sv. Jakuba, uveden do kanceláře pana Blunta. Odkášlal si a začal hovořit rozvázným a charakteristickým způsobem.
„Přišel jsem za vámi, pane Blunte – mimochodem, předpokládám, že hovořím s panem Bluntem osobně, že?“
„Jistě,“ kývl Tommy. „Jsem Theodore Blunt, šéf firmy.“
„Vždycky raději jednám s šéfy oddělení,“ kývl pan Wilmott. „Je to v každém ohledu uspokojivější. Jak jsem se chystal říct, pane Blunte, ta záležitost mě dráždí. Není to nic, s čím bych obtěžoval Scotland Yard – nepřišel jsem ani o halíř a nejspíš šlo skutečně jen o prostý omyl. Ale i tak, nechápu, jak k němu mohlo dojít. Není v tom nic kriminálního, řekl bych, ale přesto bych tomu rád přišel na kloub. Zlobí mě, když se v něčem tak naprosto nevyznám.“
„Chápu,“ souhlasil Tommy.
Pan Wilmott pokračoval. Byl pomalý a liboval si v detailech. Konečně se Tommymu podařilo mu skočit do řeči.
„Chápu,“ řekl, „takže situace vypadá takto. Přijel jste před týdnem linkovou lodí Nomád. Tím či oním způsobem došlo k záměně vašeho vaku a vaku jiného pána, Ralpha Westerhama, jehož iniciály jsou stejné jako vaše. Vy jste si vzal vak pana Westerhama a on si vzal váš. Pan Westerham na ten omyl vzápětí přišel, poslal vám váš vak zpátky na vyslanectví a vzal si svůj. Říkám to zatím dobře?“
„Přesně tak to bylo. Oba vaky byly patrně úplně stejné, a protože oba máme iniciály R. W., není těžké pochopit, že mohlo dojít k omylu. Já sám jsem vůbec nevěděl, co se stalo, dokud mě můj komorník neinformoval o záměně a o tom, že pan Westerham – je to senátor a já si ho velice vážím – si poslal pro svůj vak a vrátil můj.“
„Pak nechápu –“
„Ale pochopíte. To je pouze začátek celé věci. Včera jsem se náhodou setkal se senátorem Westerhamem a v žertu jsem se o celé věci zmínil. K mému velkému překvapení zřejmě nevěděl, o čem mluvím, a když jsem mu to vysvětlil, celou věc naprosto popřel. Neodnesl z lodi můj vak omylem místo svého – dokonce ani nic takového mezi svými zavazadly nemá.“
„To je skutečně pozoruhodné!“
„Pane Blunte, to je pozoruhodné. Nemá to hlavu ani patu. Přece kdyby někdo chtěl můj vak ukrást, mohl to snadno provést bez takových složitostí. A ostatně ani nebyl ukraden, vrátili mi ho. Na druhou stranu, kdyby byl skutečně odnesen omylem, proč by někdo používal jméno senátora Westerhama? Je to všechno bláznivé – ale jen ze zvědavosti tomu chci přijít na kloub. Doufám, že to pro vás není případ příliš triviální, než abyste se ho ujal?“
„Vůbec ne. Skutečně zajímavý problémek, který, jak jste sám říkal, může mít mnoho prostých vysvětlení, ale na první pohled je skutečně záhadný. Především samozřejmě jde o důvod k té záměně, pokud to záměna byla. Říkáte, že když se vám vak vrátil, nic z něj nechybělo?“
„Můj člověk říká, že ne. A on by to věděl.“
„Co v něm bylo, jestli se můžu zeptat?“

„Většinou boty.“

„Boty,“ opakoval zklamaně Tommy.

„Ano,“ kývl pan Wilmott. „Boty. Divné, ne?“

„Odpustíte, že se ptám,“ řekl Tommy, „ale nevězí jste náhodou nějaké tajné dokumenty nebo něco podobného zašité do podšívky vysoké boty nebo zašroubované ve falešném podpatku?“

Ta otázka zřejmě velvyslance pobavila.

„Tak daleko to s tajnou diplomacií ještě nedošlo, doufám.“

„Jen v knížkách,“ oplatil mu Tommy poněkud omluvně úsměv. „Ale chápejte, musíme si věc nějak vysvětlit. Kdo přišel pro vak – myslím ten druhý?“

„Měl to být někdo z Westerhamových sluhů. Prý takový tichý, obyčejný člověk. Mému komorníkovi na něm nepřišlo nic divného.“

„Ten vak vybalili, nevíte?“

„To vám nepovím. Předpokládám, že ne. Ale možná byste rád položil několik otázek komorníkovi? Může vám o tom říct víc než já.“

„To by myslím bylo nejlepší, pane Wilmotte.“

Velvyslanec napsal na vizitku několik slov a podal ji Tommymu.

„Předpokládám, že byste dal přednost tomu přijít na velvyslanectví a vyptat se ho tam? Pokud ne, nechám vám Richardse – tak se můj komorník jmenuje – nechám vám ho poslat sem.“

„Ne, děkuji, pane Wilmotte. Raději bych zašel na velvyslanectví.“

Velvyslanec se s pohledem na hodinky zvedl.

„Propána, přijdu pozdě na schůzku. Tak tedy na shledanou, pane Blunte. Ponechávám celou věc ve vašich rukou.“

Spěšně odešel. Tommy se podíval na Pentličku, která si skromně dělala poznámky do bloku jako správná výkonná slečna Robinsonova.

„Tak co ty na to, holka?“ zeptal se. „Dává ti to nějaký smysl?“

„Vůbec žádný,“ odpověděla Pentlička vesele.

„No, aspoň něco. To dokazuje, že je za tím něco hodně významného.“

„Myslíš?“

„To je obecně přijímaná hypotéza. Vzpomínáš na Sherlocka Holmesa a na to, jak hluboko se ponořilo máslo do petřele – chci říct naopak. Vždycky jsem měl nutkavou touhu dozvědět se o tom případu všechno. Třeba ho Watson jednou vytáhne ze zápisníku. Pak umřu šťastný. Ale musíme se dát do práce.“

„Přesně tak,“ kývla Pentlička. „Není nijak rychlý, ten ctihodný Wilmott, ale spolehlivý ano.“

„Dáma se vyzná,“ kývl Tommy. „Nebo bych měl spíš říct pán se vyzná. Mate mě to, když na sebe bereš podobu detektiva-muže.“

„Milý hochu, milý hochu!“

„Trochu víc práce, Pentličko, trochu méně opakování.“

„Klasický obrat se může citovat pořád,“ prohlásila důstojně Pentlička.

„Dej si vdolek,“ vybědl ji vlídně Tommy.

„V jedenáct dopoledne ne, díky. Je to bláznivý případ. Víš, ty boty. Proč boty?“

„No, a proč ne?“ odpověděl Tommy otázkou.

„Nesedí to. Boty.“ Zavrtěla hlavou. „Vůbec to nesedí. Kdo by stál o cizí boty? Celá ta věc je šílená.“

„Třeba sebrali nesprávný vak,“ navrhl Tommy.

„To je možné. Ale kdyby šli po dokumentech, hledali by je asi spíš v aktovce. V souvislosti s velvyslanci si člověk představí jenom jediné, a to jsou dokumenty.“

„Boty, to naznačuje stopy,“ uvažoval Tommy nahlas. „Myslíš, že někde chtěli nechat Wilmottovy stopy?“

Pentlička opustila svou roli a chvíli o tom uvažovala, pak zavrtěla hlavou.

„To mi připadá moc neuvěřitelné,“ řekla. „Ne, myslím, že se budeme muset smířit s faktem, že boty s tím neměly nic společného.“

„No,“ povzdechl Tommy, „další krok je promluvit si s přítelem Richardsem. Třeba nám tu záhadu nějak osvětlí.“

Při předložení velvyslancovy vizitky byl Tommy vpuštěn na ambasádu a za chvíli se objevil bledý mladík uctivého chování a tichého hlasu, aby se nechal vyslechnout.

„Jsem Richards, pane. Komorník pana Wilmotta. Přál jste si se mnou mluvit?“

„Ano, Richardsi. Pan Wilmott mě dnes dopoledne navštívil a navrhl, abych za vámi zašel a položil vám pár otázek. Jde o tu záležitost s cestovním vakem.“

„Ano, pana Wilmotta celá ta věc dost vyvedla z míry, pane. Není mi moc jasné proč, protože se nic

neztratilo. Ten člověk, který si přišel pro druhé zavazadlo, podle mě určitě říkal, že patří senátoru Westerhamovi, ale mohl jsem se samozřejmě mýlit.“

„Jaký člověk to byl?“

„Střední věk. Šedé vlasy. Vybrané chování – velice úctyhodný. Řekl, že je komorníkem senátora Westerhama. Nechal tady vak pana Wilmotta a ten druhý si odnesl.“

„Byl vybalený?“

„Který, pane?“

„No, myslel jsem ten, který jste donesli z lodi. Ale rád bych to věděl i o tom druhém – o tom, který skutečně patřil panu Wilmottovi. Co myslíte, vybalil ho někdo?“

„Řekl bych, že ne, pane. Vypadal přesně tak, jak jsem ho na lodi sbalil. Řekl bych, že ten pán – ať to byl kdokoli – ho jen otevřel, uvědomil si, že není jeho, a zase ho zavřel.“

„Nic nechybělo? Ani něco malého?“

„Nemyslím, pane. Vlastně jsem si tím jistý.“

„A teď ten druhý. Začal jste ho vybalovat?“

„No, já jsem ho otevíral přesně v okamžiku, kdy dorazil ten člověk od senátora Westerhama. Jen jsem ho rozeplnul.“

„A otevřel jste ho vůbec?“

„Otevřeli jsme ho spolu, pane, abychom si byli jistí, že tentokrát k žádné chybě nedojde. Ten člověk říkal, že je to on, pak ho zase zapnul a odnesl.“

„Co bylo uvnitř. Taky boty?“

„Ne, pane, myslím, že hlavně toaletní potřeby. Vzpomínám si, že jsem viděl plechovku koupelové soli.“

Tommy toto téma opustil.

„Předpokládám, že jste nikdy neviděl, že by někdo na lodi něco dělal v kabině vašeho pána?“

„Kdepak, pane.“

„Nebo něco jiného podezřelého?“

Co tím vlastně myslím? říkal si pro sebe s náznakem pobavení. Něco podezřelého – jenom slova! Ale muž před ním zaváhal.

„Když si tak teď na to vzpomínám –“

„Ano,“ řekl Tommy dychtivě. „Co?“

„Nemyslím, že to s tím mohlo mít něco společného. Ale byla tam ta mladá dáma.“

„Ano? Mladá dáma, říkáte? A co dělala?“

„Udělalo se jí slabo, pane. Moc příjemná mladá dáma, slečna Eileen O'Harová se jmenovala. Taková okouzlující mladá dáma, ne moc vysoká, s černými vlasy. Vypadala trochu jako cizinka.“

„Ano?“ pobídl ho Tommy ještě dychtivěji.

„Jak už jsem říkal, udělalo se jí nevolno. Zrovna před kajutou pana Wilmotta. Požádala mě, abych přivedl doktora. Pomohl jsem jí na pohovku a šel jsem pro lékaře. Chvilku mi trvalo, než jsem ho našel, a když jsem ho objevil a přivedl, bylo té dámě už zase skoro dobře.“

„Aha!“ řekl Tommy.

„Nemyslíte si snad, pane –“

„Těžko říct, co si mám myslet,“ prohlásil Tommy nezávazně. „Cestovala ta slečna O'Harová sama?“

„Ano, myslím, že ano, pane.“

„A neviděl jste ji od té doby, co jste přistáli?“

„Ne, pane.“

„Dobře,“ řekl Tommy po chvilce zamyšlení, „myslím, že je to všechno. Děkuji, Richardsi.“

„Já děkuji vám, pane.“

Když se Tommy vrátil do kanceláře Detektivní agentury, zopakoval svůj rozhovor s Richardsem Pentliče, která pozorně naslouchala.

„Co ty si o tom myslíš. Pentličko?“

„Milý hochu, my lékaři jsme vždycky podezřívaví, když je někomu zničehonic nevolno! Ohromně se to hodí. A navíc Eileen a ještě O'Harová navrch! Skoro nemožné irské, nemyslíš?“

„Konečně něco, čeho se můžeme chytit. Víš, co udělám, Pentličko? Podám na tu dámu inzerát.“

„Cože?“

„Ano, jakékoli informace ohledně slečny Eileen O'Harové, která cestovala na té a té lodi v tu a tu dobu. Bud se ozve sama, jestli je pravá, nebo se objeví někdo, kdo nám o ní podá nějakou informaci. Zatím je to naše jediná naděje na stopu.“

„Ale taky ji na sebe upozorníš a bude ve střehu.“

„No,“ povzdechl Tommy, „něco se riskovat musí.“

„Stejně mi celá ta věc pořád nedává smysl,“ zamračila se Pentlička. „Jestli se nějaká zločinecká banda na hodinku na dvě zmocnila vyslancova vaku a pak ho poslala zpátky, k čemu jim to mohlo být? Pokud v něm nebyly papíry, z kterých chtěli pořídit kopie, a pan Wilmott ujišťuje, že nic takového tam nebylo.“ Tommy na ni zamyšleně hleděl. „Říkáš to moc pěkně. Pentličko,“ řekl konečně. „Přivedla jsi mě na myšlenku.“

* * *

O dva dny později byla Pentlička zrovna na obědě a Tommy, sám v strohé kanceláři pana Theodora Blunta, si cvičil mysl čtením nejnovějšího senzačního thrilleru.

Otevřely se dveře a vešel Albert.

„Přišla za vámi mladá dáma, pane. Slečna Cicely Marchová. Říká, že je tady kvůli vašemu inzerátu.“

„Pošli ji hned dál,“ zvolal Tommy a hodil román do nejbližšího šuplíku.

Za chvíli už Albert uvedl onu mladou dámu. Tommy si měl právě tak čas všimnout, že je světlavá a výjimečně hezká, když se stalo něco neuvěřitelného.

Dveře, kterými právě vyšel Albert, se prudce rozlétly. Ve dveřích stála pozoruhodná postava – velký snědý muž španělského vzhledu s ohnivě červenou kravatou. Tvář měl zkřivenou vztekem a v ruce lesknoucí se pistolí.

„Tak tohle je kancelář pana Čmucha Blunta,“ řekl dokonalou angličtinou. Mluvil hlubokým, zlým hlasem.

„Okamžitě ruce nahoru – nebo střelím.“

Vypadalo to, že nehrozí naplano. Tommy poslušně zvedl ruce. Dívka, přitisknutá ke stěně, zlehka vykřikla hrůzou.

„Tahle mladá dáma půjde se mnou,“ řekl muž. „Ale půjdete, miláčku. Nikdy jste mě ještě neviděla, ale na tom nesejde. Nedovolím, aby moje plány zkazila taková hloupá žába jako vy. Jestli si dobře vzpomínám, byla jste pasažérkou na Nomádu. Nejspíš jste strkala nos do věcí, do kterých vám nic není – ale nemám v úmyslu dovolit vám, abyste vyžvanila tady panu Bluntovi nějaké tajemství. Moc chytrý pán, tenhle pan Blunt, s tím jeho inzerátem. Jenže já náhodou inzerční sloupce sleduji. Tak jsem se o téhle vaší hře dozvěděl.“

„Vy mě skutečně velice zajímáte,“ podotkl Tommy. „Pokračujte, prosím.“

„Drzost vám nepomůže, pane Blunte. Odteď z vás nespustíme oči. Nechte toho vyšetřování a my vám dáme pokoj. Jinak – Bůh vám pomáhej! Ty, kdo nám kazí plány, rychle zastihne smrt.“

Tommy neodpověděl. Hleděl vetřelci přes rameno a třeštil oči, jako by viděl ducha.

Po pravdě řečeno viděl něco, co v něm vyvolávalo mnohem víc obav, než kdyby ducha skutečně spatřil.

Až doteď ho vůbec nenapadlo uvažovat o Albertovi jako o součásti téhle hry. Předpokládal, že s Albertem se záhadný cizinec vypořádá nejdřív. Jestli na něj vůbec vzpomněl, představoval si ho, jak leží v bezvědomí na koberci v přední kanceláři.

Nyní viděl, že Albert jako zázrakem unikl cizincově pozornosti. Ale místo aby ve staré dobré britské tradici utíkal pro policistu, rozhodl se pustit se do boje sám. Dveře za cizincem se nehlučně otevřely a v nich stál Albert s provazem v ruce.

Tommy ze sebe vyrazil krátký zoufalý výkřik protestu, ale příliš pozdě. Albert, plný nadšení, přehodil vetřelci smyčku provazu přes hlavu a strhl ho dozadu.

Stalo se, co se stát muselo. Pistole spustila a Tommy cítil, jak mu kulka prolétla kolem ucha tak těsně, že ho ožehla. Pak se zaryla do omítky za ním.

„Mám ho, pane!“ volal Albert, zrudlý vítězstvím.

„Chytil jsem ho do lasa. Já jsem ve volném čase cvičil s lasem, pane. Mohl byste mi pomoci? Hrozně se pere.“

Tommy běžel přispět silou svému věrnému pomocníkovi a v duchu si umiňoval, že napříště Albert nesmí mít ani chvíli volna.

„Pitomče zatracený,“ zlobil se, „proč jsi nešel pro strážníka? Kvůli tomu tvému bláznivému hraní mi málem prostřelil hlavu. Fuj! Takhle těsně jsem ještě nikdy neuniknul.“

„A chytil jsem ho do toho lasa na poslední chvíli,“ naparoval se Albert; Tommyho výčitky mu zjevně nic neubraly na zápalu. „To je úžasné, co s tím ti chlapi v prérii dokážou, pane.“

„To je pravda,“ souhlasil Tommy, „ale tady nejsme v prerii. Náhodou jsme ve velice civilizovaném městě.“

Tak, a teď, milý pane,“ oslovil svého ležícího protivníka, „co s vámi provedeme?“

Jedinou odpovědí byla série kleteb v cizím jazyce.

„Ticho,“ okřikl ho Tommy. „Nerozumím vám sice ani slovo, ale mám takové tušení, že takhle se před dámou nemluví. Jistě ho omluvíte, slečno – promiňte, v rozčilení z toho malého vyrušení jsem úplně zapomněl vaše jméno?“

„Marchová,“ řekla dívka. Byla dosud bledá a otřesená. Ale teď už udělala pár kroků vpřed a zastavila se vedle Tommyho. Pohlédla dolů na ležící postavu poraženého cizince. „Co s ním uděláte?“

„Můžu teď dojít pro poldu,“ navrhol ochotně Albert.

Ale Tommy, když vzhledl, zachytil dívčino slabounké negativní zavrtění hlavou a podle toho se zachoval.

„Tentokrát ho necháme běžet,“ prohlásil. „Ale dopřeju si to potěšení, že ho osobně skopu ze schodů – kdyby jen proto, aby se naučil, jak se má chovat k dámě.“

Sundal provaz, vytáhl oběť na nohy a rázně ho vystrčil dveřmi do přední kanceláře.

Pak se ozvalo několik ostrých vyjeknutí a nakonec tupá rána. Tommy se vrátil, zardělý, ale s úsměvem.

Dívka na něj zírala vykulenýma očima.

„Vy jste – ublížil jste mu?“

„Doufám,“ usmál se Tommy. „Ale tihle Spaněláci obvykle křičí ještě dřív, než se jich člověk dotkne – takže si tím nemůžu být úplně jistý. Nevrátíme se do mé kanceláře, slečno Marchová, a nebudeme pokračovat v přerušném rozhovoru? Nemyslím, že by nás ještě někdo rušil.“

„Budu mít laso připravené, pane, pro všechny případy.“

„Uklid ho,“ přikázal Tommy přísně.

Vešel za dívkou do své kanceláře a posadil se ke stolu. Dívka si sedla proti němu.

„Nevím moc přesně, kde začít,“ řekla. „Jak už jste slyšel od toho člověka, cestovala jsem na Nomádu. Ta dáma z vašeho inzerátu, slečna O'Harová, byla na palubě také.“

„Přesně tak,“ kývl Tommy. „To už víme, ale tuším, že vy víte ještě něco o tom, co dělala na palubě té lodi, jinak by onen pozoruhodný pán tak nespěchal se zásahem.“

„Řeknu vám všechno. Na palubě byl také americký vyslanec. Jednou, když jsem šla kolem jeho kajuty, viděla jsem uvnitř tu ženu, a dělala tam něco tak zvláštního, že jsem se zastavila a dívala se. Měla v ruce vysokou pánskou botu –“

„Botu!“ vykřikl Tommy vzrušeně. „Promiňte, slečno Marchová, pokračujte.“

„Malinkými nůžkami párala podšívku. Pak se mi zdálo, že dovnitř něco nacpala. Zrovna v tu chvíli přicházeli chodbou lékař a ještě jeden člověk, a ona hned padla zpátky na pohovku a začala sténat. Čekala jsem, a z toho, co jsem slyšela, jsem pochopila, že předstírala nevolnost. Říkám předstírala – protože když jsem ji před tím viděla, bylo úplně jasné, že ji nic takového netrápí.“

Tommy kývl.

„A dál?“

„To další vám hrozně nerada říkám. Byla jsem – zvědavá. A taky jsem četla takové ty hloupé knížky a napadlo mě, jestli panu Wilmottovi nedala do boty bombu nebo otrávenou jehlu nebo tak. Já vím, že je to absurdní – ale myslela jsem si to. Prostě když jsem příště šla kolem jeho prázdné kajuty, vklouzla jsem dovnitř a tu botu jsem si prohlédla. Zpod podšívky jsem vytáhla papírek. Zrovna když jsem ho měla v ruce, zaslechla jsem, že jde stevard, a utíkala jsem pryč, aby mě nepřistihl. Ten složený papír jsem pořád měla v ruce. Když jsem přišla do své kajuty, prohlédla jsem si ho. Pane Blunte, nebylo na něm nic než pár veršů z bible.“

„Verše z bible?“ opakoval Tommy, kterého to velice zaujalo.

„Aspoň jsem si to tenkrát myslela. Nerozuměla jsem tomu, ale říkala jsem si, že to třeba je dílo náboženského šílence. No prostě se mi nezdálo, že je nutné ho tam vracet. Zapomněla jsem na něj a nechala jsem si ho, až včera jsem ho zase našla a poskládala jsem z něj svému synovci lodičku do vany. Jak se papír namočil, tak na něm začaly vystupovat nějaké divné kresby. Honem jsem ho vytáhla z vany a zase narovnala. Voda vyvolala skrytou zprávu. Byl to nějaký plán – připadalo mi to jako ústí přístavu. Hned potom jsem si přečetla váš inzerát.“

Tommy vyskočil ze židle.

„Ale to je strašně důležité. Už je mi to všechno jasné. Zřejmě jde o plán obrany nějakého důležitého přístavu. Ta žena ho ukradla. Bála se, že je jí někdo na stopě a neodvážila se ho schovat mezi vlastními věcmi, takže si vymyslela tuhle skrýš. Později se zmocnila vaku, ve kterém byla ta bota zabalená – a zjistila, že papír je pryč. Povězte mi, slečno Marchová, přinesla jste ten papír s sebou?“

Dívka zavrtěla hlavou.

„Mám ho v práci. Mám salon krásy na Bond Street. Jsem zdejší zástupkyně kosmetických přípravků Cyclamen z New Yorku. Proto jsem tam také byla. Napadlo mě, že by ten papír mohl být důležitý, tak jsem ho zamkla do sejfu, než jsem sem šla. Neměl by o tom vědět Scotland Yard?“

„To určitě.“

„Tak co kdybychom tam teď zašli, vzali ho ze sejfu a rovnou ho odnesli na Scotland Yard?“

„Mám dnes odpoledne spoustu práce,“ prohlásil Tommy, zatvářil se zaměstnaně a pohlédl na hodinky.

„Londýnský biskup si přeje, abych pro něj převzal vyšetřování jednoho případu. Velice zajímavý problém, který se týká určitých církevních rouch a dvou vikářů.“

„V tom případě,“ vstala slečna Marchová, „půjdu sama.“

Tommy zvedl na protest ruku.

„Jak jsem se právě chystal říct,“ pokračoval, „biskup bude muset počkat. Nechám mu pár řádků u Alberta. Jsem přesvědčen, slečno Marchová, že dokud nebude ten papír bezpečně v rukou Scotland Yardu, jste v přímém ohrožení.“

„Myslíte?“ řekla dívka pochybovačně.

„Já si to nemyslím, já jsem si jistý. Promiňte.“ Napsal několik slov do bloku, který ležel před ním na stole, pak list vytrhl a poskládal.

Vzal si klobouk a hůl a dal dívce najevo, že je připraven ji doprovázet. V přijímací kanceláři důležitě předal Albertovi složený papír.

„Jsem odvolán v naléhavém případě. Vysvětlí to jeho lordstvu, když přijde. Tohle jsou moje poznámky o případu pro slečnu Robinsonovou.“

„Dobře, pane,“ hrál Albert svou roli. „A co perly paní vévodkyně?“

Tommy podrážděně mávl rukou.

„To musí také počkat.“

On a slečna Marchová spěchali ven. V polovině schodů se potkali s přicházející Pentličkou. Tommy kolem ní prošel s úsečným: „Zase pozdě, slečno Robinsonova. Musím odejít v důležité věci.“

Pentlička se zastavila na schodech a dívala se za nimi. Pak s pozdviženým obočím pokračovala do kanceláře.

Když vyšli na ulici, projíždělo právě taxi. Tommy, který ho už málem zastavil, si to rozmyslel.

„Nevadí vám chůze, slečno Marchová?“ zeptal se vážně.

„Ne, proč? Nebylo by lepší, abychom si vzali taxi? Bylo by to rychlejší.“

„Vy jste si toho možná nevšimla. Ten taxikář kousek dál v ulici před chvilkou jednoho zákazníka odmítl.“

On čekal na nás. Vaši nepřátelé nespí. Jestli se na to cítíte, bylo by lepší dojít do Bond Street pěšky. Na rušných ulicích toho proti nám moc podniknout nemohou.“

„Tak dobře,“ řekla dívka dost pochybovačně.

Šli na západ. Ulice, jak Tommy správně předpokládal, byly plné lidí a dalo se jít jen pomalu. Tommy si dával dobrý pozor na všechno kolem. Občas přitáhl rychlým gestem dívku stranou, i když ona sama nic podezřelého neviděla.

Náhle se na ni podíval a dostal výčitky svědomí.

„Poslyšte, vy jste hrozně utahaná. To ten šok z toho člověka. Pojdte, zajdeme semhle a dáme si pořádný šálek silné kávy. Předpokládám, že na kapku brandy vás asi nepřemluví.“

Dívka se slabým úsměvem zavrtěla hlavou.

„Tak tedy kávu,“ řekl Tommy. „Myslím, že to můžeme klidně riskovat a spolehnout se, že nebude otrávená.“

Nějakou chvíli seděli nad kávou a potom se znovu vydali na cestu, tentokrát rychleji.

„Myslím, že jsme je setřásli,“ ohlédl se Tommy přes rameno.

Cyclamen Ltd. byl malý salon na Bond Street, měl světle růžové taftové závěsy a malou výlohu zdobily kelímky pleťového krému a mýdlo.

Cicely Marchová vešla a Tommy ji následoval. Místnost uvnitř byla maličká. Na levé straně byl skleněný pult s kosmetickým zbožím. Za ním stála žena středního věku s šedými vlasy a krásnou pletí, jež reagovala na vstup Cicely Marchové lehkým pokývnutím a pak pokračovala v hovoru se zákaznící, kterou obsluhovala.

Zákaznicí byla malá tmavovlasá žena. Byla k nim obrácená zády a neviděli jí do tváře, hovořila pomalou, klopotnou angličtinou. Napravo byla pohovka a pár židlí a stolek s několika časopisy. Tam seděli dva muži – asi manželé čekající na svoje manželky.

Cicely Marchová zamířila přímo do dveří na protější straně a přidržela je otevřené, aby mohl Tommy vejít za ní. V té chvíli zákaznice vykřikla: „Ale to je přece můj amico,“ a rozběhla se k nim – strčila nohu mezi dveře právě včas, aby se nemohly zavřít. V téže chvíli se zvedli oba muži. Jeden vešel za ní do dveří, druhý přistoupil k prodáváči a dlaní na ústech zdušil výkřik, který se jí už užíval na rty.

Mezitím dění za dveřmi dostávalo spád. Když Tommy vešel, někdo mu přehodil přes hlavu hadr a do nosu

mu vnikl odporný pach. Ovšem skoro vzápětí někdo látku zase strhl a místností se rozeznělo ženské zaječení.

Tommy zamrkal a rozkašlal se, ale už se rozhlížel kolem. Po pravici měl záhadného cizince, kterého viděl před pár hodinami, a jeden z čekajících znuděných mužů ze salonu mu nasazoval pouta. Přímo před ním se mamě snažila vyprostit Cicely Marchová, ale zákaznice z obchodu ji držela pevně. Když se záhadná žena obrátila a závoj, který měla na sobě, se uvolnil a spadl, objevily se dobře známé rysy Pentličkyiny tváře.

„Dobrá práce. Pentličko,“ vykročil k ní Tommy, „pomůžu ti. Já bych se nepral, být vámi, slečno O’Harová – nebo je vám milejší jméno Marchová?“

„Tohle je inspektor Grace, Tommy,“ řekla Pentlička. „Jak jsem si přečetla tvůj vzkaz, volala jsem do Yardu a inspektor Grace a ještě jeden z jeho mužů na mě počkali tady před salonem.“

„Jsem moc rád, že jsem tohohle pána dostal do rukou,“ ukázal inspektor na svého zajatce. „Už nějaký čas ho hledáme. Nikdy jsme ale neměli důvod podezírat tenhle podnik – mysleli jsme, že je to skutečný salon krásy.“

„Víte,“ vysvětloval Tommy vlídně, „člověk musí být skutečně velice opatrný. K čemu by někdo potřeboval velvyslancův vak jen asi na hodinu? Tak jsem si tu otázku položil obráceně. Co když důležitý byl ten druhý vak? Někdo chtěl, aby ten druhý byl asi hodinu v majetku velvyslance. To už bylo mnohem jasnější! Diplomatičká zavazadla se nemusejí podrobit nedůstojným celním procedurám. Takže jasné pašování. Ale pašování čeho? Ničeho moc objemného. Okamžitě mě napadly drogy. Pak se v mé kanceláři odehrála ta barvitá komedie. Viděli můj inzerát a chtěli mě svést ze stopy – nebo kdyby se jim to nepovedlo, odklidit z cesty docela. Ale náhodou jsem si povšíml výrazu jednoznačného zděšení ve tváři té mladé dámy, když Albert provedl svůj kousek s lasem. To se moc nehodilo k roli, kterou hrála. Útok onoho cizince ve mně měl vzbudit důvěru k ní. Hrál jsem roli důvěřivého čmuchala, seč jsem byl – spolkl jsem její neuvěřitelnou historku a dal jsem se sem přivábit, ale nechal jsem v kanceláři důkladné informace, co dělat dál. Pod různými záminkami jsem zdržoval náš příchod sem, abyste měli dost času.“

Cicely Marchová ho probodávala očima.

„Vy jste se zbláznili. Co čekáte, že tu najdete?“

„Vzpomínám si, že Richards říkal něco o plechovce koupelové soli, co tedy začít s koupelovou solí, co myslíte, inspektore?“

„Rozumný nápad, pane.“

Vzal do ruky jednu z půvabných růžových plechovek a vysypal její obsah na stůl. Dívka se zasmála.

„Skutečné krystaly, že? Nic nebezpečnějšího než uhličitan sodný?“

„Zkuste to v sejfu,“ radila Pentlička.

V rohu byl malý trezor. Klíč byl zastrčený v zámku. Tommy ho otevřel a vykřikl potěšením. Za zadní stěnou sejfu byl další velký prostor ve zdi a v tom byly naskládány další stejné plechovky koupelové soli. Byly jich řady a řady. Vytáhl jednu a s námahou otevřel víčko. Navrch byly stejné růžové krystalky, ale pod nimi se objevil jemný bílý prášek.

Inspektor vykřikl.

„Vy jste to našel, pane. Deset k jedné, že ta plechovka je plná čistého kokainu. My jsme věděli, že tady někde v okolí je distribuční centrum, pěkně blízko k West Endu, ale nemohli jsme se ho dopátrat. To se vám skutečně povedlo, pane.“

„Tomu říkám triumf Bluntových brilantních detektivů,“ podotkl Tommy k Pentličce, když spolu vyšli na ulici.

„Je to skvělé být ženatý. Tvoje neúnavné školení mě naučilo bezpečně poznat peroxid. Zlaté vlasy musejí být pravé, když mě mají zaujmout. Sestavíme věcný dopis velvyslanci a sdělíme mu, že záležitost byla uspokojivě vysvětlena. A teď, milý hochu, co takhle čaj a spoustu vdolečků s máslem?“

DVACÁTÁ TŘETÍ KAPITOLA

Muž, který byl číslem 16

Tommy a Pentlička seděli se šéfem v jeho soukromé pracovně. Vřele a upřímně je chválil.

„Uspěli jste obdivuhodně. Díky vám jsme dostali do rukou pět velice zajímavých osob a od nich jsme se dozvěděli další velmi cenné informace. Ted jsem se dozvěděl od důvěryhodných zdrojů, že centrála v Moskvě se začala znepokojovat, když se její agenti neohlásili. Myslím, že přes všechnu naši opatrnost začínají mít podezření, že není všechno v pořádku s – řekněme distribučním centrem – tedy kanceláří pana Theodora Blunta, s Mezinárodní detektivní agenturou.“

„No,“ pokrčil Tommy rameny, „na to dříve nebo později přijít museli, pane.“

„Jak říkáte, dalo se to čekat. Ale dělá mi to trochu starosti – kvůli paní Beresfordové.“

„Já se o ni postarám, pane,“ řekl Tommy právě ve chvíli, kdy Pentlička prohlásila: „Já se o sebe dokážu postarat.“

„Hm,“ řekl pan Carter. „Přehnaná sebejistota byla pro vás dva vždycky typická. Jestli vaše nezranitelnost je pouze důsledkem vaší nadlidské chytrosti, nebo jestli v tom hraje roli i špetička štěstí, to nemůžu říct. Ale štěstí může člověka opustit, víte? Ovšem hádat se s vámi nebudu. Protože paní Beresfordovou už nějakou dobu znám, je mi jasné, že by bylo zbytečné ji žádat, aby se týden dva držela mimo světla reflektorů?“

Pentlička energicky zavrtěla hlavou.

„Potom nemůžu dělat nic víc než vám předat všechny informace, které mám. Máme důvod věřit, že sem z Moskvy vyslali zvláštního agenta. Nevíme, pod jakým jménem cestuje, nevíme, kdy přijede. Ale víme něco o něm. Je to člověk, který nám za války působil značné potíže, objevoval se vždycky tam, kde jsme ho mohli nejméně potřebovat, jako by byl všudypřítomný. Je původem Rus, ale výjimečně jazykově nadaný – dokonce tak, že je schopen se vydávat za příslušníka půl tuctu jiných národností včetně naší. Je to také mistr v umění převleku. A myslí mu to. To on vymyslel kód s číslem 16.“

Kdy a jak se objeví, to nevím. Ale jsem si prakticky jistý, že se objeví. Víme jedno – neznal osobně pravého pana Theodora Blunta. Myslím, že se objeví ve vaší kanceláři jako klient a bude vás zkoušet hesly. První, jak víte, je zmínka o čísle 16 – na to se odpovídá větou obsahující stejné číslo. Druhé, o kterém jsem se dozvěděl teprve teď, je dotaz, jestli jste někdy byl za kanálem La Manche. Odpověď na to zní: Třináctého minulý měsíc jsem byl v Berlíně. Pokud víme, je to všechno. Navrhuji, abyste odpovídal správně a snažil se získat jeho důvěru. Hrajte to divadlo, jak to jen půjde. Ale i kdyby to vypadalo, že jste ho úspěšně oklamal, buďte ve střehu. Náš přítel je obzvlášť vynalézavý a dvojí hru umí hrát stejně dobře nebo možná i líp než vy. Ale tak či tak doufám, že ho vaším prostřednictvím dostanu. Včera v noci jsme u vás instalovali diktafon, takže jeden z mých lidí v místnosti pod vámi uslyší všechno, co se bude ve vaší kanceláři dít. Tak se okamžitě dozvím, kdyby se něco stalo, a budu moci přijmout nezbytná opatření k tomu, abych chránil vás a vaši manželku a přitom dostal toho člověka, o kterého mi jde.“

Po několika dalších pokynech a chvíli obecné rozpravy o taktice oba mladí lidé odešli a vykročili co nejrychleji ke kancelářím Bluntových brilantních detektivů.

„Je pozdě,“ podíval se Tommy na hodinky. „Skoro dvanáct. Byli jsme u šéfa dlouho. Doufám, že nám neunikl nějaký obzvlášť šťavnatý případ.“

„Celkem vzato,“ odpověděla Pentlička, „jsme si nevedli špatně. Tuhle jsem si zrovna shrnula výsledky. Vyřešili jsme čtyři záhadné vraždy, odhalili jeden gang padělatelů a jeden gang pašeráků –“

„Vlastně dva gangy,“ dodal Tommy. „To je pravda. Z toho mám radost. Gangy, to zní hrozně profesionálně.“

Pentlička pokračovala a odpočítávala na prstech. „Jedna loupež šperků, dva úniky před násilnou smrtí, jeden případ ztracené dámy, která hubla, jedna pomoc chudé mladé ženě, jedno úspěšně rozluštěné alibi, a bohužel taky jeden případ, kde jsme ze sebe udělali úplné pitomce. Celkem vzato vynikající! Já myslím, že jsme hrozně chytrí.“

„Myslíš?“ zapochyboval Tommy. „No, ty si to myslíš vždycky. Já bych řekl, že jednou dvakrát jsme měli z pekla štěstí.“

„Nesmysl,“ odsekla Pentlička. „Všechno jsme to zvládli malými šedými buňkami.“

„No, já jsem rozhodně jednou štěstí měl,“ připomněl Tommy. „Tenkrát, jak se Albert předváděl s tím lasem! Ale ty mluvíš. Pentličko, jako by bylo po všem?“

„Vždyť je,“ řekla Pentlička. Ztišila výrazně hlas. „Tohle je náš poslední případ. Až velcí detektivové popadnou za pačesy toho superspiona, mají v úmyslu odejít na odpočinek a chovat včely nebo pěstovat dýně. Vždycky se to tak dělá.“

„Už tě to unavuje, co?“

„Ano, myslím, že ano. Kromě toho, teď jsme ohromně úspěšní – štěstí nám nemusí přát pořád.“

„Tak vidíš, kdo teď mluví o štěstí!“ prohlásil Tommy triumfálně.

V té chvíli právě vkročili do dveří budovy, kde sídlila Mezinárodní detektivní agentura, a Pentlička neodpověděla.

Albert byl na svém místě v přijímací kanceláři a volné chvíle využíval k tomu, že balancoval, nebo spíš se snažil balancovat na nose kancelářským pravítkem.

Velký pan Blunt kolem něj s přísným káravým zamračením prošel do svojí kanceláře. Zbavil se kabátu a klobouku a otevřel skříň skrývající jeho klasickou knihovnu velkých literárních detektivů.

„Výběr se zužuje,“ mumlal si přitom. „Koho si vezmu za vzor dnes?“

Vtom se ozval Pentliččin hlas a zněl tak zvláště, že se Tommy prudce otočil.

„Tommy,“ řekla, „kolikátého je dnes?“

„Počkej – jedenáctého – proč?“

„Podívej se na kalendář.“

Na zdi visel kalendář toho typu, z kterého se každý den jeden list odtrhne. Bylo na něm napsáno Neděle 16. Ale bylo pondělí.

„No to je tedy divné. Albert nejspíš odtrhl víc listů najednou. Lajdák jeden.“

„Já si nemyslím, že to byl on,“ zavrtěla Pentlička hlavou. „Ale zeptáme se ho.“

Albert, kterého zavolali a vyslechli, se tvářil ohromeně. Přisahal, že odtrhl jen dva listy, sobotní a nedělní. Jeho prohlášení pak podpořily i důkazy, protože ony dva listy, které utrhl on, se našly v krbu, kdežto další ležely spořádaně v koši na papíry.

Pečlivý a metodický zločinec,“ podotkl Tommy. „Kdo tu dnes ráno byl, Alberte? Nějaký klient?“

„Jen jeden, pane.“

„Jaký byl?“

„Jaká. Byla to žena, sestra z nemocnice. Hrozně rozčilená, za každou cenu s vámi chtěla mluvit. Řekla, že počká, dokud nepřijdete. Posadil jsem ji do kanceláře, bylo tam tepleji.“

„A odtud samozřejmě mohla vejít sem, aniž bys ji viděl. Jak dlouho to je, co odešla?“

„Asi půl hodiny. Říkala, že přijde odpoledne znova. Takový ten milý mateřský typ.“

„Milý mateřský – prosím tě, zmiz, Alberte.“

Albert ublíženě odešel.

„Divný začátek,“ podotkl Tommy. „Připadá mi to trochu zbytečné. Varovalo nás to. Předpokládám, že tu není bomba schovaná v krbu nebo něco takového?“

Přesvědčil se o tom, pak se posadil ke stolu a oslovil Pentličku.

„Mon ami“ řekl, „stojíme před velice závažnou otázkou. Vzpomínáte si jistě na muže, který byl číslem 4. Rozdrtil jsem ho v Dolomitech – za pomoci průrazných výbušnin, bien entendu. Ale on nebyl doopravdy mrtvý – nene, tihle superzločinci nikdy nejsou doopravdy mrtví. Tohle je ten muž – ale dokonce ještě víc, mohu-li to tak říct. On je 4 na druhou – jinými slovy, on je teď číslo 16. Chápete, přáteli?“

„Dokonale,“ kývla Pentlička. „Jsi veliký Hercule Poirot.“

„Přesně tak. Bez kníru, ale se spoustou malých šedých buněk.“

„Mám pocit,“ podotkla Pentlička, „že tenhle případ se bude jmenovat ‚Hastingsův triumf‘.“

„Nikdy,“ zavrtěl Tommy hlavou. „To se nedělá. Jednou hloupý přítel, vždycky hloupý přítel. Taková je etiketa v těchto případech. Mimochodem, mon ami, mohla by sis udělat pěšinku ve vlasech uprostřed a ne po straně? Současný stav je nesymetrický a politováníhodný.“

Na Tommyho stole se rozezněl bzučák. Tommy signál opětoval a objevil se Albert s vizitkou.

„Princ Vladimirovsky,“ přečetl Tommy tiše. Podíval se na Pentličku. „Tak myslím – přived ho, Alberte.“

Muž, který vešel, byl středně vysoký, elegantních pohybů, se světlou bradkou a zřejmě asi pětatřicetiletý.

„Pan Blunt?“ zeptal se. Jeho angličtina byla bezvadná. „Byl jste mi velice doporučován. Převezmete pro mě jeden případ?“

„Když mi řeknete podrobnosti –“

„Jistě. Týká se to dcery jednoho mého přítele – tomu děvčeti je šestnáct let. Rozhodně nechceme riskovat jakýkoli skandál – chápete jistě.“

„Milý pane,“ odpověděl Tommy, „tahle kancelář úspěšně funguje už šestnáct let právě díky tomu, že se striktně držíme tohoto principu.“

Měl pocit, že zahlédl, jak se jeho společníkovi zabýsklo v očích. Jestli to ale tak bylo, záblesk zmizel stejně rychle, jak se objevil.

„Předpokládám, že máte pobočky na druhé straně průlivu La Manche?“

„Ale jistě. Například já sám,“ vyslovoval Tommy s důrazem na každé slovo, „jsem byl třináctého minulého měsíce v Berlíně.“

„V tom případě,“ řekl cizinec, „už myslím nemusíme pokračovat v tomhle předstírání. Na dceru mého přítele můžeme klidně zapomenout. Víte, kdo jsem – v každém případě vidím, že jste byli upozorněni na můj příchod.“

Pokývl směrem ke kalendáři na stěně.

„Jistě,“ řekl Tommy.

„Přátelé – přišel jsem sem prověřit stav věcí. Co se tu děje?“

„Zrada,“ odpověděla Pentlička, která už nevydržela mlčet.

Rus obrátil svou pozornost k ní a pozvedl obočí.

„Aha, takhle to tedy je? Myslel jsem si to. Byl to Sergej?“

„Předpokládáme to,“ prohlásila Pentlička bezostyšně.

„Nepřekvapilo by mě to. A vy sami, vy nejste v podezření?“

„Myslím, že ne. Vyřizujeme poměrně dost skutečných případů, víte,“ vysvětloval Tommy.

Rus kývl.

„To je moudré. I tak si ale myslím, že bude lepší, když sem už nepřijdu. Teď momentálně bydlím v Blitzu. Vezmu Marisu – je tohle Marisa, předpokládám?“

Pentlička kývla.

„Pod jakým jménem je známá tady?“

„Jako slečna Robinsonova.“

„Tak dobře, slečno Robinsonova, vy se se mnou vrátíte do Blitzu a poobědváme tam spolu. Všichni se sejdem na ústředí ve tři hodiny. Je to jasné?“ Podíval se na Tommyho.

„Naprosto jasné,“ kývl Tommy a v duchu uvažoval, kde pro všechno na světě asi může to ústředí být. Ale uhodl, že právě tohle ústředí by pan Carter tak rád našel.

Pentlička vstala a oblékla si svůj dlouhý černý plášť s límcem z leopardí kožešiny. Pak skromně prohlásila, že je připravena prince doprovodit.

Vyšli ven spolu a Tommy zůstal sám. Svářily se v něm protichůdné emoce.

Co když se diktafon porouchal? Co když se ta záhadná ošetřovatelka nějak dozvěděla o jeho existenci a vyřadila ho z provozu?

Popadl telefon a vytočil jisté číslo. Po krátké pauze promluvil známý hlas.

„Všechno OK. Přijďte hned do Blitzu.“

O pět minut později se Tommy a pan Carter sešli v Palmové dvoraně hotelu Blitz. Šéf byl rázný a Tommyho uklidňoval.

„Vedli jste si výborně. Princ a naše malá dáma obědvají v restauraci. Dva moji muži tam vystupují jako číšníci. Ať už má podezření nebo ne – a já jsem si skoro jistý, že nemá – máme ho v hrsti. Nahoře před jeho apartmá mám na stráž dva muže a další jsou před hotelem, připravení sledovat je, kamkoli půjdou. Nemějte o svou manželku strach. Nespustíme ji z očí. Nehodlám nic riskovat.“

Některý z tajných agentů občas přišel podat hlášení o vývoji situace. Nejdřív to byl číšník, u kterého si objednali koktejly, podruhé to byl módně oblečený mladík s prázdným výrazem.

„Jdou ven,“ řekl pan Carter. „Stáhneme se tady za ten sloup pro případ, že by si sedli sem, ale řekl bych, že ji spíš vezme nahoru do svého apartmá. Ano, je to tak, myslel jsem si to.“

Ze své pozorovatelnosti viděl Tommy Rusa a Pentličku přejít přes hotelovou halu a nastoupit do výtahu. Minuty plynuly a Tommy začínal být nervózní.

„Myslíte, pane – totiž jsou v tom apartmá sami a –“

„Jeden z mých lidí je uvnitř – za pohovkou. Nemějte strach, člověče.“

Číšník přešel přes halu a zamířil k panu Carterovi.

„Dostali jsme signál, že jedou nahoru, pane – ale nepřijeli. Je to v pořádku?“

„Cože?“ Pan Carter se prudce obrátil. „Osobně jsem je viděl nastupovat do výtahu. Přesně –“ podíval se nahoru na hodiny, „před čtyřmi a půl minutami. A nahoře se neobjevili...“

Rozběhl se k výtahu, který se právě vrátil dolů, a oslovil uniformovaného liftboye.

„Před pár minutami jste vezl pána se světlou bradkou a mladou dámu do druhého patra.“

„Ne do druhého, pane. Pán požádal o třetí poschodí.“

„Proboha!“ Šéf vběhl dovnitř a pokynem vyzval Tommyho, aby ho doprovodil. „Odvezte nás do třetího patra, prosím.“

„Já tomu nerozumím,“ mumlal tiše. „Ale zachovejte klid. Všechny východy z hotelu jsou střežené a ve třetím patře mám taky svého člověka. Vlastně v každém patře. Nechtěl jsem nic riskovat.“

Dveře výtahu se otevřely ve třetím patře a oni vyběhli ven a spěchali chodbou. V polovině jim vyšel vstříc muž oblečený jako číšník.

„Je to v pořádku, šéfe. Jsou v čísle 318.“

Carter vydechl úlevou.

„Je to dobré. Jiný východ odtamtud není?“

„Je to apartmá, ale má jen tyhle dveře do chodby, a aby se z některého z těch pokojů dostali, museli by projít kolem nás jak ke schodišti, tak k výtahům.“

„Tak to je v pořádku. Jen zavolejte dolů a zjistěte, kdo má v tom apartmá bydlet.“

Číšník se za minutu nebo dvě vrátil.

„Paní Cortland Van Snyderová z Detroitu.“ Pan Carter se hluboce zamyslel.

„Tak bych rád věděl. Je ta paní Van Snyderová jeho komplic, nebo –“
Větu nedokončil.

„Neslyšel jste zevnitř nějaké zvuky?“ zeptal se náhle.

„Vůbec žádné. Ale dveře přiléhají těsně. Ani se nedá doufat, že bychom toho mnoho slyšeli.“

Pan Carter se náhle rozhodl.

„Mně se to nelíbí. Jdeme dovnitř. Máte univerzální klíč?“

„Samozřejmě, pane.“

„Zavolejte Evanse a Clydeslyho.“

Posílení o další dva muže vykročili ke dveřím do apartmá. Ty se bez hluku otevřely, když do nich první z mužů strčil klíč.

Ocitli se v malé předsínce. Napravo byly otevřené dveře do koupelny a před nimi obývací pokoj. Nalevo byly zavřené dveře, za kterými bylo slyšet nějaký slabý zvuk – asi jako vydává astmatický pinčič. Pan Carter otevřel dveře a vešel.

Byla to ložnice, s velkou manželskou postelí, pokrytou ozdobným přehozem v růžové a zlaté barvě. Na ní ležela módně oblečená žena středního věku, se svázanýma rukama i nohama, v ústech měla roubík a oči jí bolestí a vztekem div nevypadly z hlavy.

Pan Carter vydal krátký rozkaz a jeho lidé vzápětí začali prohledávat apartmá. Jen Tommy a jeho šéf vstoupili do ložnice. Když se Carter sklonil nad postelí a začal rozvazovat uzly, jeho pohled bloudil zároveň šokované po místnosti. Až na velkou spoustu nesporně amerických zavazadel byla prázdná. Po Rusovi a Pentliče nebylo ani stopy.

Za chvíličku vběhl dovnitř číšník a hlásil, že i ostatní místnosti jsou prázdné. Tommy došel k oknu, vyklonil se, pak se stál zpátky a zavrtěl hlavou. Balkon tam nebyl – jen hladká stěna dolů na ulici.

„Určitě vešli do tohoto pokoje?“ ptal se Carter naléhavě.

„Jistě. Kromě toho –“ Muž ukázal na ženu na posteli.

Za pomoci kapesního nožíku Carter odstranil šátek, který ji dusil, a okamžitě bylo jasné, že ať paní Cortland van Snyderová trpěla jakkoli, o dar řeči ji to nepřipravilo.

Když si vyliha první hněv, promluvil mírně pan Carter.

„Byla byste tak laskavá a řekla mi přesně, co se stalo – od začátku?“

„Za tohle budu hotel žalovat. To je skandál. Zrovna jsem hledala svou lahvičku „Killagripu“, když na mě zezadu skočil nějaký člověk a těsně pod nosem mi rozlomil malou skleněnou ampulku, a než jsem se stačila nadechnout, byla jsem bez sebe. Když jsem se probudila, ležela jsem tady celá sešňovaná, a sám Bůh ví, co se stalo s mými šperky. Nejspíš je všechny sebral.“

„Já bych spíš předpokládal, že vaše klenoty jsou v naprostém bezpečí,“ prohlásil suše pan Carter. Prudce se otočil a sebral něco z podlahy. „Když na vás skočil, stála jste tam, kde stojím teď já?“

„Ano,“ souhlasila paní Van Snyderová.

To, co pan Carter sebral, byl tenký úlomek skla. Přičichl k němu a podal ho Tommy mu.

„Etylchlorid,“ řekl tiše. „Okamžité anestetikum. Ale působí jenom kratince. Musel určitě být ještě v místnosti, když jste se probudila, ne, paní van Snyderová?“

„To se vám přece snažím celou dobu říct! Mohla jsem se zbláznit, když jsem ho viděla, jak utíká, a nemohla jsem se hnout ani vůbec nic udělat.“

„Utíká?“ opakoval zostra pan Carter. „Kudy?“

„Tam těmi dveřmi.“ Ukázala na dveře v protější zdi. „Měl s sebou děvče, ale ta vypadala tak jako ochable, jako by dostala dávku stejné drogy.“

Carter vrhl tázavý pohled na svého člověka.

„Vedou do vedlejšího apartmá, pane. Ale jsou to dvojité dveře – mají být na obou stranách zamčené.“

Pan Carter dveře pečlivě prohlédl. Pak se narovnal a obrátil se k posteli.

„Paní Van Snyderová,“ řekl tiše, „trváte pořád na svém tvrzení, že ten člověk odešel tudy?“

„Ale ano, určitě. Proč by neměl?“

„Protože ty dveře jsou náhodou zamčené z téhle strany.“ Při řeči zalomcoval klikou.

Paní van Snyderové se po tváři rozlil výraz absolutního ohromení.

„Jestli za ním někdo ty dveře nezavřel,“ řekl pan Carter, „tudy odejít nemohl.“

Obrátil se k Evansovi, který právě vešel do pokoje.

„Víte jistě, že nejsou někde v tomhle apartmá? A co jiné spojovací dveře?“

„Ne, pane, a tím jsem si dost jistý.“ Carter se rozhlížel po pokoji tam a zpátky. Otevřel velký šatník, podíval se pod postel, do komína a za všechny závěsy. Pak ho náhle něco napadlo a bez ohledu na ječivé protesty paní Van Snyderové otevřel velký šatníkový kufr a rychle prohrabal jeho nitro.

Náhle Tommy, který zkoumal spojovací dveře, zlehka vykřikl.

„Pojďte sem, pane, podívejte se na tohle. Přece jen šli tudy.“

Zámek byl velice šikovně propilovaný, tak těsně u kování, že spoj skoro nebyl vidět.

„Dveře se neotevrou, protože jsou zamčené na druhé straně,“ vysvětloval Tommy. Za další minutu byli zpátky na chodbě a číšník otevíral paklíčem dveře do vedlejšího apartmá. To bylo neobydlené. Když došli ke spojovacím dveřím, viděli, že i tady někdo použil stejný trik. Zámek byl propilovaný a dveře zamčené, klíč chyběl. Ale nikde v apartmá nebylo ani stopy po Pentliče a po světlovousém Rusovi, a žádné další spojovací dveře tu nebyly, jen ty na chodbě.

„Ale já bych je přece viděl, kdyby šli ven,“ protestoval číšník. „Nemohl bych je nevidět. Můžu přísahat, že to neudělali.“

„K čertu!“ ulevil si Tommy. „Nemohli se přece jen tak vypařit.“

Carter už byl zase klidný a mozek mu pracoval.

„Zavolejte dolů a zjistěte, kdo měl to apartmá naposledy a kdy.“

Evans, který sem přišel s nimi a nechal vedlejší pokoje pod Clydeslyho dozorem, poslechl. Za chvíli zvedl hlavu od telefonu.

„Invalidní francouzský mladík Paul de Vazeze. Měl s sebou ošetřovatelku. Odjeli dnes ráno.“

Druhý tajný agent náhle vykřikl a smrtelně zbledl.

„Invalidní chlapec – ošetřovatelka,“ koktal. „Já – prošli kolem mě po chodbě. Ani ve snu by mě – viděl jsem je už mockrát.“

„Jste si jistý, že to byli tiž?“ vykřikl pan Carter. „Víte to jistě, člověče? Prohlédl jste si je dobře?“ Muž zavrtěl hlavou.

„Skoro jsem se na ně nepodíval. Pochopte, čekal jsem na varování ohledně těch druhých, toho muže se světlou bradkou a té dívky.“

„No jistě,“ zasténal Carter. „S tím počítali.“

Tommy se s náhlým výkřikem předklonil a vytáhl něco zpod pohovky. Byl to černý ranec. Tommy ho rozmotal a vypadlo několik věcí. Vnější obal tvořil dlouhý černý kabát, který měla Pentlička ten den na sobě. Uvnitř byly její vycházkové šaty, její klobouk a dlouhá světlá bradka.

„Teď už je to jasné,“ poznamenal trpce. „Dostali ji – dostali Pentličku. Ten ďábel ruská nám utekl.“

Ošetřovatelka a chlapec byli jeho komplicové. Bydleli tady den nebo dva, aby si lidé v hotelu zvykli na jejich přítomnost. Ten člověk si musel při obědě uvědomit, že je v pasti, a provedl tedy svůj plán. Nejspíš počítal s tím, že vedlejší pokoj bude prázdný, protože prázdný byl, když upravoval zámky. Ale povedlo se mu umlčet tu ženu vedle, pak Pentličku, přivedl ji sem, oblékl ji do chlapeckých šatů, změnil vlastní vzhled a klidně vykrácel ven. Oblečení tu musel mít někde schované. Ale dost dobře nechápu, jak dosáhl toho, aby s ním Pentlička spolupracovala.“

„To chápu já,“ řekl pan Carter. Sebral z koberce malý lesklý kousek oceli. „Úlomek injekční jehly. Dostala drogy.“

„Probaha!“ zasténal Tommy. „A podařilo se mu utéct.“

„To nevíme,“ namítl rychle Carter. „Nezapomeňte, že všechny vchody jsou hlídané.“

„Ano. Jenže čekají muže a dívku. Ne ošetřovatelku a invalidního chlapce. Ti už jsou z hotelu venku.“

Při bližším zkoumání se ukázalo, že je to pravda. Sestra a její pacient odjeli taxíkem asi před pěti minutami.

„Poslyšte, Beresforde,“ řekl pan Carter, „pro všechno na světě, seberte se. Víte dobře, že převrátím každý kámen, jen abych to děvče našel. Půjdu teď hned do své kanceláře a do pěti minut bude celé oddělení na nohou. My je ještě dostaneme.“

„Myslíte, pane? Je chytrý, ten Rus. Podívejte se, jaký mazaný kousek nám provedl. Ale já vím, že uděláte, co budete moci. Jenom – modlím se k Bohu, aby nebylo ještě pozdě. Tentokrát nás zle dostali.“

Vyšel z hotelu Blitz a vykročil nazdařbůh ulicí, ani pořádně nevěděl kam. Připadal si úplně ochromený. Kde hledat? Co dělat?

Šel do Green Park a padl na lavičku. Skoro si nevšiml, že se někdo jiný posadil na druhý konec, a prudce sebou trhl, když uslyšel dobře známý hlas.

„Když dovolíte, pane, jestli můžu být tak smělý –“

Tommy vzhlédl.

„Ahoj, Alberte,“ řekl otupěle.

„Já o tom vím všechno – ale neberte si to tak.“

„Neberte si to –“ Krátce se zasmál. „To se snadno řekne, co?“

„Ale přemýšlejte, pane. Bluntovi brilantní detektivové! Nikdy neporazeni. A odpusťte, ale náhodou jsem

zaslechl, co si s paní dopoledne povídáte. O panu Poirotovi a jeho malých šedých buňkách. Tak použijte svoje malé šedé buňky, pane, a hned uvidíte, co dokážete.“

„Ony se šedé buňky používají snadněji v románu než ve skutečnosti, chlapče.“

„No,“ prohlásil Albert s přesvědčením, „já nevěřím, že by paní dokázal někdo dostat, myslím jako napořád. Vždyť víte, jaká je, pane, úplně jako taková ta gumová kost, co se kupuje štěňatům – zaručeně nezničitelná.“

„Alberte,“ prohlásil Tommy, „ty mě povzbuzuješ.“

„Tak co použít ty malé šedé buňky, pane?“

„Jsi neodbytný, Alberte. Zatím jsme byli za blázny. Zkusíme to znovu. Pěkně metodicky si srovnáme fakta. Přesně deset minut po druhé naše kořist vstupuje do výtahu. O pět minut později mluvíme s liftboyem, a když slyšíme, co říká, jedeme také do třetího patra. Řekneme devatenáct minut po druhé vcházíme do apartmá paní van Snyderové. A teď, jaký významný fakt nás zaujme?“

Chvilku bylo ticho, protože ani jednoho žádný významný fakt nezaujal.

„Nebylo v tom pokoji náhodou něco jako velký kufr?“ ptal se Albert a oči se mu náhle rozsvítily.

„Mon ami,“ řekl Tommy, „ty nechápeš psychologii Američanky, která se právě vrátila z Paříže. V té místnosti bylo asi devatenáct kufrů.“

„Já jsem to myslel tak, že kufr se hodí, když máte někde mrtvolu, které se chcete zbavit – i když ona určitě mrtvá není.“

„Prohledali jsme jen dva, které byly dost velké, aby se tam vešlo tělo. Jaký je další fakt v chronologickém pořadí?“

„Jeden jsme přeskočili – když paní a ten chlap převlečený za sestru prošli kolem číšníka v chodbě.“

„To muselo být těsně předtím, než jsme vyjeli výtahem nahoru,“ odpověděl Tommy. „Museli uniknout těsně. Byla to pěkně rychlá práce. Já –“

Zarazil se.

„Co se děje, pane?“

„Mlč, mon ami. Mám takovou tu myšlenku – kolosální, šílenou – která Hercula Poirota vždycky dříve či později napadne. Ale jestli – jestli to tak je – panebože, doufám, že přijdu včas.“

Hnal se z parku ven s Albertem v patách. Ten se při běhu zadýchaně vyptával: „Co se děje, pane? Já tomu nerozumím.“

„To nevádí,“ odpověděl Tommy. „Ani se to od tebe nečeká. Hastings taky nikdy nic nechápal. Kdyby tvoje šedé buňky nebyly mnohem podradnější než moje, jakou bych asi měl z téhle hry zábavu? Mluvíím odporně. Ale já si nemůžu pomoci. Jsi hodný kluk, Alberte. Víš, jakou cenu Pentlička má – ta stojí za deset takových, jako jsme my.“

To všechno říkal zadýchaný Tommy v běhu. Vstoupil znova do dveří Blitzu. Zahlédl Evanse a odvedl ho stranou na několik spěšných slov. Oba muži vstoupili do výtahu, Albert s nimi.

„Třetí patro,“ řekl Tommy.

U dveří 318 se zastavili. Evans měl paklíč a použil ho. Bez jediného slova varování vtrhli rovnou do ložnice paní van Snyderové. Dáma stále ještě ležela na posteli, ale teď už ve slušivém negližé.

Překvapeně na ně pohlédla.

„Odpusťte, že jsem nezaklepal,“ řekl Tommy přátelsky. „Ale chci svou manželku. Byla byste tak hodná a vstala z té postele?“

„Vy jste se nejspíš už úplně zbláznil,“ vykřikla paní van Snyderová.

Tommy si ji prohlížel, hlavu nachýlenou ke straně.

„Skutečně umělecký výkon,“ prohlásil, „ale nepomůže. Dívali jsme se pod postel – ale ne do ní.“

Vzpomínám si, že jsem tuhle schovávačku taky používal, když jsem byl kluk. Vodorovně přes postel, pod podhlavníkem. A ten pěkný šatníkový kufr hezky čeká, až se v něm později bude moci odnést mrtvola. Ale my jsme teď na vás byli trochu rychlí. Měla jste čas Pentličku nadopovat, strčit ji pod podhlavník a nechat se svázat a dát si roubík od svého komplice ve vedlejším pokoji. A připouštím, že jsem to v první chvíli zbaštil i s navijákem. Ale když o tom člověk uvažuje – metodicky a uspořádaně – tak je neproveditelné, aby někdo dívku omámil, oblékl do chlapeckých šatů, dal jiné ženě roubík a svázal ji – to všechno během pěti minut. Prostě to fyzicky není možné. Ošetřovatelka a ten chlapec museli být jen návnada. Měli jsme jít po téhle stopě a paní van Snyderovou měli všichni litovat jako oběť. Pomozte dámě z té postele, Evansi, buďte tak hodný. Máte pistoli? Dobře.“

Paní van Snyderová byla odvečena z místa svého odpočinku a ječivě přitom protestovala. Tommy strhal přehoz a polštáře. Tam podél pelesti postele, ležela Pentlička, oči zavřené, tvář voskově bílou. Na okamžik Tommy pocítil záchvěv hrůzy, ale pak si všiml, že jí maličko stoupá a klesá hrud. Byla

zdrogovaná – ne mrtvá.

Obrátil se k Albertovi a Evansovi.

„A nyní, pánové,“ řekl dramaticky, „závěrečný coup!“

Rychlým, nečekaným gestem popadl paní van Snyderovou za složitě učesané vlasy. Ty mu zůstaly v ruce.

„Jak jsem si myslel,“ prohlásil Tommy. „Číslo 16!“

O půl hodiny později Pentlička otevřela oči a uviděla Tommyho a lékaře, jak se nad ní sklánějí.

Nad událostmi následující čtvrt hodiny bude lepší taktně spustit závoj, ale když doktor po této době odcházel, ujišťoval je, že už je všechno v pořádku.

„Mon ami Hastings,“ řekl Tommy láskyplně. „Jak se raduji, že ještě žijete.“

„Dostali jsme číslo 16?“

„Znovu jsem ho rozdrtil jako vaječnou skořápku – jinými slovy, Carter ho má. Malé šedé buňky!

Mimochodem, zvyšuji Albertovi plat.“

„Vyprávěj mi to.“

Tommy jí to barvitě vylíčil, i když některé věci vynechal.

„Nebyl jsi bez sebe strachem o mně?“ ptala se Pentlička slabým hlasem.

„Neřekl bych. Člověk musí zachovat klid, víš.“

„Lháři,“ usmála se Pentlička. „Pořád ještě vypadáš zničeně.“

„No, možná jsem si trochu starosti dělal, miláčku. Já myslím – teď už toho necháme, ne?“

„To rozhodně.“

Tommy si s úlevou povzdechl.

„Já jsem doufal, že budeš mít rozum. Po takovémhle šoku –“

„Nejde o šok. Jak víš, mně šoky nikdy nevadily.“

„Gumová kost. Nezničitelná,“ zabručel Tommy.

„Mám na práci něco lepšího,“ pokračovala Pentlička. „Něco mnohem víc vzrušujícího. Něco, co jsem ještě nedělala.“

Tommy se na ni podíval s neskryvanými obavami.

„Zakazuju to, Pentličko.“

„To nemůžeš,“ namítla Pentlička. „Je to zákon přírody.“

„O čem to mluvíš. Pentličko?“

„Mluví,“ řekla Pentlička, „o našem dítěti. Manželky dneska už nešeptají. Dneska to vykřikují. O NAŠEM DÍTĚTI! Tommy, není všechno nádherné?“

MÍSTO DOSLOVU

Zločiny pro dva jsou napůl brilantní parodií, napůl poctou, kterou královna detektivek vzdala svým kolegům z detektivkářské branže. Protože však někteří z nich nejsou u nás příliš známí a jejich postavy se svými zvláštnostmi tím méně, zde je krátký přehled:

Případ růžové perly:

Sherlock Holmes – pravzor a symbol Velkého detektiva, duchovní dítko sira Arthura Conana Doylea. K osobnosti takto proslulé není jistě třeba dodat víc než – geniální logika, dýmka, housle. Jak prosté, milý Watsone.

Thorndyke (dr. John T.) vděčí za svůj vznik R. Austinu Freemanovi. Podobně jako kolega Sherlock je především představitelem Rozumu s velkým R. Ke svému publiku se ovšem občas chová poněkud nefér, protože vychází ze svých obsáhlých znalostí medicíny, botaniky, kriminologie, zemědělství a jiných oborů, které čtenář nemá. Typickou rekvizitou je jeho zelený kufík plný vědeckých pomůcek. Z technických vymožeností patří k jeho oblíbeným laboratorní mikroskop a fotoaparát.

Dobrodružství se záhadným cizincem:

Bratři Okewoodové, Desmond a Francis, vznikli v hlavě Valentinea Williamse jako hrdinové jeho špiónážních románů. Také zmiňovaný Clubfoot (Koňská noha) je duchovním dítkem téhož spisovatele. Všichni tři spolu se svým autorem dnes už upadli téměř v zapomnění i ve své rodné Anglii.

Hugh „Buldok“ Drummond, mohutný, ošklivý, okouzující, xenofobní a zdánlivě tupý bývalý britský důstojník, stejně jako jeho protivník, mezinárodní zločinec Carl Peterson, vděčí za svůj zrod plodnému autorovi Hermanu Cyrilu McNeilovi.

Impas na krále:

Bývalý policista Tommy McCarty a jeho přítel, požárník Dennis Riordan, jsou zářným příkladem toho, že všechna sláva polní tráva. Zatímco po I. světové válce byli jednou z nejpůvodnějších detektivních dvojic vůbec, dnes jsou prakticky zapomenutí stejně jako jejich autorka, Američanka Isabel Ostranderová.

Případ ztracené dámy:

Opět Sherlock Holmes – i s překvapivou pointou. Pravda je, že něco takového se velkému Sherlockovi rozhodně nikdy nestalo.

Hra na slepou bábu:

Slepý detektiv Thornley Colton vyšel z pera Clintona H. Stagga. O jeho drobných podivnůstkách není třeba se šířit, téměř všechny je najdeme v povídce samotné. Jeho až nadpřirozené „šesté smysly“ z něj činí postavu značně nepravděpodobnou, stejně jako osoba jeho sekretářky Sydney Thamesové („Temžové“), zde nahrazené ještě absurdnější slečnou Gangou. Sbíрка povídek s tímto téměř pohádkovým hrdinou se jmenuje, jak jinak. Klaviatura ticha.

Muž v mlze:

Otec Brown, katolický farář z Londýna, duchovní dítko Gilberta Keitha Chestertona, je snad jedním z nejzajímavějších detektivů vůbec. Tento zdánlivě obyčejný a nenápadný člověk, léty ve zpovědnici zbavený iluzí a naopak nadaný velkou znalostí lidských povah, má rovněž výjimečné nadání k řešení záhadných zločinů a pochopení pro pohnutky, které k nim vedou. Řeší své případy spíše jako kněz, s větším důrazem na morální než právní stránku – a nejednou se mu podaří zločince nenásilně přivést na lepší cestu. Ostatně i na stylu těchto detektivek je znát, že je napsal vynikající spisovatel.

Praskač:

Edgar Wallace, výjimečně populární autor své doby, nevytvořil žádného proslulého „Velkého detektiva“ – snad až na J. G. Reedera, drobného muže kolem padesátky s odstálými ušima, licousy a „myslí zločince“, který pracuje pro Úřad veřejného žalobce. Sám Wallace se ale proslavil především spádovými příběhy, často drsnými (na svou dobu samozřejmě) a plnými předsudků (nadčasových...). Když ve dvacátých letech dvacátého století vrcholila jeho kariéra, tvrdil jeden z jeho nakladatelů pyšně, že „čtvrtinu knih, které se ve Velké Británii čtou, napsal Wallace“. Autor má slabost pro záhadně znějící jména a přezdívky a po přečtení několika jeho knih čtenáři viděli za každým kandelábrem gangsterů či elegantního zločince – snad proto jeho detektivky tak milovali.

Záhada v Sunningdale:

Stařec v rohu vyšel z pera baronky Emmy Orczy a dalo by se téměř říci, že je předchůdcem Nera Wolfa. Nesedí sice ve vlastním domě, zato téměř neopouští svou oblíbenou čajovnu a důkazy čerpá pouze ze senzačních bulvárních plátků. Jeho partnerkou je novinářka Polly Burtonová, která se mu neustále – a vždy mamě – snaží udrolit kousek z jeho nezměrného ega. Stařec v rohu vždy najde řešení (snad mu k tomu pomáhají i ty složité uzly na provázku, jež neustále svírá v prstech), které mívá ovšem jednu drobnou vadu: nestává se nikdy podkladem k odsouzení – a co víc, obvykle se také nedá nijak nepochybně dokázat.

Dům, kde číhá smrt:

Velký Hanaud z francouzské Súreté, výplod A.E.W. Masona, by se skoro dal nazvat galským Sherlockem Holmesem. Stejně jako on používá kombinaci hmotných důkazů a logického myšlení a je čistým příkladem „deduktivního“ detektiva.

Neotřesitelné alibi:

Freeman Wills Crofts je duchovním otcem inspektora Frenche. Ten je – patrně záměrně – pravým protikladem proslulých excentrických „velkých detektivů“, ale zdá se, že to jeho autor přehnal, protože postava mu vyšla ploše, bez charakteru a dost nudně. Specialitou tohoto detektivkáře jsou jednak hojně používané dopravní prostředky a jednak i zde zmiňovaná alibi; řešení bývají často velmi, velmi technického charakteru.

Dcera duchovního:

Anthony Berkeley vytvořil postavu spisovatele Rogera Sherringhama. Už víte, proč musela být Pentlička

tak výřečná?

Velvyslancovy boty:

Doktor Reginald Fortune autora H. C. Baileyho se v mnohém podobá otci Brownovi – používá logiku a znalost lidí, nespolehá pouze na věcné důkazy. Jeho výmluvnost je nadprůměrná, stejně jako další jeho schopnosti, které občas dosahují samé hranice pravděpodobného.

Muž, který byl číslem 16:

Hercule Poirota s jeho výstavním knírem, výjimečnou láskou k řádu a symetrii a s velmi výkonnými „malými šedými buňkami“ netřeba jistě čtenářům Agathy Christie představovat, že, mon ami Hastings?

Veronika Volhejnová

OBSAH

1/ Víla v bytě.....	3
1/ Konvice čaje.....	9
3/ Případ růžové perly.....	18
4/ Případ růžové perly (pokračování)	29
5/ Dobrodružství se záhadným cizincem.....	34
6/ Dobrodružství se záhadným cizincem (pokračování)	42
7/ Impas na krále.....	48
8/ Pán oblečený v novinách.....	54
9/ Případ zmizelé dámy.....	61
10/ Hra na slepou bábu.....	72
11/ Muž v mlze.....	84
12/ Muž v mlze (pokračování)	91
13/ Praskač.....	98
14/ Praskač (pokračování)	103
15/ Záhada v Sunningdale.....	111
16/ Záhada v Sunningdale (pokračování)	116
17/ Dům, kde číhá smrt.....	123
18/ Dům, kde číhá smrt (pokračování)	129
19/ Neotřesitelné alibi.....	139
20/ Dcera duchovního.....	155
21/ Červený dům.....	160
22/ Velvyslancovy boty.....	170
23/ Muž, který byl číslem 16.....	184
Místo doslovu.....	199

AGATHA CHRISTIE

Zločiny pro dva

Z anglického originálu Partners in Crime vydaného roku 1990 nakladatelstvím Fontana/Collins v Glasgow přeložila a závěrečnou poznámkou opatřila Veronika Volhejnová.

Redigovala Vlasta Jůzlová.

Obálku navrhl Ivan Brůha.

Vydala Euromedia Group k. s. – Knižní klub v Praze roku 2002
jako svou 2086. publikaci.

Odpovědný redaktor Jakub Sedláček.

Technický redaktor David Dvořák.

Počet stran 248.

Sazbu zhotovila Knižní sazba Hogen, s. r. o., Horní Jiřetín.

Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica.

Vydání první.

Naskenoval Roman Schenk roku 2003

